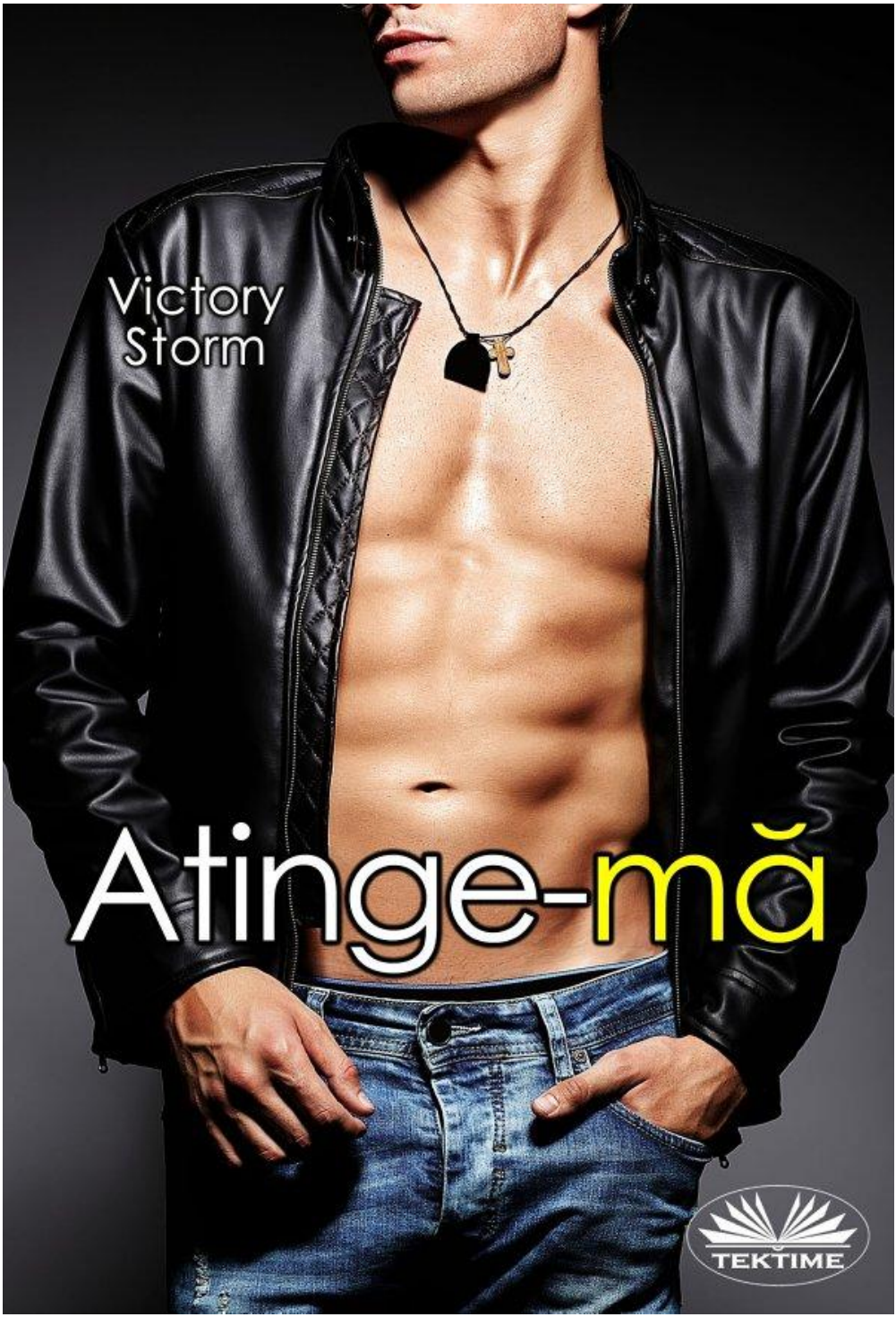
Victory
Storm
Atinge-mă
TEKTIME

Victory Storm

Atinge-mă

ATINGE-MĂ
Victory Storm

Text Copyright © 2022 Victory Storm http://www.victorystorm.com

Traducător: Raluca-Liliana Antonescu

Editor: Tektime

Cover: Victory Storm's Graphic Design – Stoc: https://stock.adobe.com

Aceasta este o ficţiune de lucru. Numele, personajele, organizaţiile, locurile, evenimentele şi incidentele sunt fie produse ale imaginaţiei autorului, fie sunt utilizate cu ficti-tivitate. Toate drepturile rezervate. Nici o parte a cărţii nu poate fi reprodusă sau diseminată prin orice mijloace, fotocopii, microfilm sau altfel, fără permisiunea autorului.

Această carte este o lucrare fantezistă. Personajele şi locurile menţionate sunt inventate de autor şi au scopul de a da veridicitate naraţiunii. Orice analogie cu fapte, locuri şi oameni, care trăiesc sau decedaţi, este absolut întâmplătoare.

Ryo nu intenţiona să o ierte. Felicity, cuprinsă de vinovăţie, ar fi făcut totul pentru a-l face să o ierte. Chiar dacă asta însemna să devină sclava lui. Însă, până la ce punct se poate întinde o funie înainte să se rupă?

Felicity şi-a petrecut toată adolescenţa zdrobită de faima celor două surori ale sale, cele mai populare fete din şcoală şi reginele balului. Fusese dificil să reuşească să supravieţuiască ştiind că nu era la fel de frumoasă şi slabă ca şi ele şi, de teama de a nu atrage atenţia bătăuşilor din şcoală, a preferat să trăiască „invizibilă”. Acum, însă, lucrurile s-au schimbat. Aflată în anul doi de facultate, are două prietene fantastice şi nu se mai ascunde. Cu toate acestea, acea respingere faţă de propriul corp a rămas şi nu a reuşit să depăşească încă teama de a fi atinsă. Ryo a fost întotdeauna în centrul atenţiei împreună cu prietenii săi. O singură privire a sa este suficientă pentru a face pe oricine să se teamă de el sau să-l dorească. Nu ştie ce înseamnă un refuz, iar cei care au încercat au regretat amarnic. Viaţa sa a fost întotdeauna un amestec de adrenalină şi viteză, însă, în ciuda faptului că i-a plăcut întotdeauna să-şi asume riscuri, nu şi-a imaginat niciodată că va cădea cu motocicleta din cauza unei fete distrase, capabilă să facă şi să spună mereu ceva greşit la momentul greşit. Ryo nu intenţiona să o ierte. Felicity, cuprinsă de vinovăţie, ar fi făcut totul pentru a-l face să o ierte. Chiar dacă asta însemna să devină sclava lui. Însă,

până la ce punct se poate întinde o funie înainte să se rupă?

1

FELICITY

Nu eram obişnuită să-mi petrec serile în cluburi.

Când eram la liceu, mergeam uneori în cluburi cu colegii de clasă, însă nu mă distram niciodată şi ajungeam să mă confund cu tapiţeria. Aveam mereu imaginea unei proscrise, incapabilă de a interacţiona uşor, de a mă integra în conversaţie sau de a lăsa lucrurile în voie.

Întotdeauna mi-a fost foarte dificil să ies cu prietenii, iar după ce sora mea, Bethany, a absolvit liceul, m-am închis şi mai mult în mine. Nu că aş fi avut altă opţiune, acum că celebra mea soră, regina balului şi şefa majoretelor, nu mai era să mă introducă în grupul ei de prietene, tot ceea ce îmi rămânea de făcut era să revin Domnişoara Habar N-am Cine Eşti. Cele cu care mă întâlnisem timp de trei ani nu erau prietenele mele, ci ale surorii mele, iar acum, la terminarea şcolii, aveam această confirmare. Niciuna dintre ele nu mă căutase vreodată, nici nu mă sunase să ieşim împreună sau să învăţăm împreună.

Aşa că am rămas singură un an întreg, uitată de toată lumea şi hotărâtă să mă fac invizibilă pentru toţi, mai degrabă decât să fiu tachinată sau umilită din cauza aspectului meu plictisitor şi atât de puţin atrăgător, în contradicţie cu cel al surorilor mele Bethany şi Ava.

E greu să reuşeşti să te faci acceptată şi apreciată când, inevitabil, oricine s-a întâlnit cu mine a ajuns să-mi cunoască surorile mai mari, ambele foste regine a balului, eu nereuşind să mă compar cu ele.

Ani la rând am îndurat şi am suferit din cauza acestei diferenţe. Mi-a trebuit mult timp, însă în sfârşit reuşisem să mă accept aşa cum sunt, cu părul meu creţ, cu ochii de un căprui plictisitor, pielea sensibilă, coşurile vechi şi, fireşte, kilogramele în plus.

Dacă astăzi am reuşit să mă uit în oglindă fără să privesc în altă parte a fost doar datorită celor două persoane pe care le cunoscusem în primul an de facultate: Kira Yoshida şi Alice Preston. Cele mai frumoase şi incredibile fete pe care le-am întâlnit vreodată şi nebunia era că erau prietenele mele! Doar ale mele, fără ajutorul lui Bethany sau Ava. Ele mă primiseră în cercul lor fără să ştie nimic despre mine. Mă acceptaseră aşa cum eram şi datorită prieteniei lor avusesem cel mai bun an şcolar din viaţa mea.

Am cunoscut-o pe Kira la ora de sociologie. În prima zi s-a aşezat lângă mine şi m-a complimentat pentru coafura cu coc dublu, spunându-mi că şi ei îi place coafura aceea, doar că ei nu îi stă bine. Acea frază a fost suficientă pentru a mă face să o plac instant. Mai târziu am ratat un curs, iar ea a avut grijă să îmi dea notiţele. Din acea zi, am început să petrecem mult timp împreună să învăţăm şi am descoperit că era un adevărat geniu. Într-una dintre acele după-amiezi când învăţam împreună în camera ei am cunoscut-o pe colega sa de cameră, Alice Preston.

Spre deosebire de Kira, care era mereu echilibrată şi dulce, Alice mi s-a părut imediat mai degrabă ca o tornadă incapabilă de a se opri, chiar şi în faţa unui pericol la fel de mare ca Easton Carson, unul dintre cei patru băieţi din liceul meu care domniseră ca nişte tirani peste toţi elevii şi profesorii, făcând viaţa un iad oricui ar fi îndrăznit să li se opună. De-a lungul anilor mei de liceu am avut grijă să mă ascund pentru a nu intra în vizorul lor şi reuşisem întotdeauna datorită capacităţii mele de a mă face invizibilă pentru ceilalţi.

Cu toate acestea, mai târziu am aflat că nici Kira nu era diferită. Sub acel aer sincer şi nevinovat, exista o forţă şi o determinare extraordinară care i-au permis să ajungă la inima celui mai obscur şi rezervat băiat de la cursul meu de psihologie, Lucas Scott.

Atunci am simţit admiraţie şi invidie pentru cele mai bune prietene ale mele, pentru că erau frumoase, curajoase, îndrăzneţe, capabile să lupte împotriva adversităţilor şi să-i cucerească pe băieţii cel mai greu de abordat şi îmblânzit.

Nu renunţaseră în trecut, iar azi, ambele aveau câte un iubit minunat care le îndrăgea. Atunci când mă gândeam la Easton şi Lucas, nu puteam să nu mă întreb cum au reuşit Alice şi Kira să câştige inimile atât de rebele şi întunecate ale celor doi băieţi.

— Felicity, iată-te! Suntem aici!, o auzi dintr-o dată pe Kira, care mă aştepta deja la o masă în club.

Uşurată că nu am ajuns prima, mă îndreptai spre ea, însă apoi am observat că era şi Lucas acolo.

— Bună!

— OK, eu am să plec. Vă las singure, oftă Lucas, după ce-i făcu cu ochiul cu subînţeles Kirei. Aceea era o seară specială pentru noi, fetele. Îmi serbam ziua de naştere.

— Mulţumesc, iubitule! Te sun când mă întorc în campus.

— În regulă, răspunse el, privind suspicios în jur. Locul era plin de băieţi, iar frumuseţea Kirei cu siguranţă nu trecuse neobservată.

— Dar, dacă sunt probleme…

— Nu vor fi. Acum du-te liniştit, încercă Kira să-l liniştească, luptându-se încă să-i ţină sub control gelozia.

— Nu îmi place locul ăsta, şuieră el, observând câţiva tipi care se uitau admirativ în direcţia Kirei.

— Tipii ăia de acolo abia aşteaptă să plec să sară pe voi.

Să sară pe noi ?

Aproape că am izbucnit în râs.

Cu siguranţă nu eram eu cea care îşi asuma riscul, ci doar prietena mea.

Mă uitai la Lucas. Întotdeauna fusese grijuliu şi ataşat de Kira. Ea îmi povestise despre trecutul dificil al iubitului ei, cu un tată violent şi fără cineva capabil să-i ofere dragoste. Simţisem tandreţe şi tristeţe pentru el şi puteam să-i înţeleg anxietatea legată de distanţa faţă de Kira. Ea era lumea lui, singura lui sursă de fericire, însă trecutul său îl făcea mereu să vadă latura negativă a oamenilor, astfel că tindea întotdeauna să fie precaut şi să se teamă că cineva i-ar putea face rău iubitei sale.

— Îţi promit că o voi proteja pentru tine, am intervenit eu, adresându-mă lui.

Lucas îmi oferi unul din zâmbetele lui rare, făcându-mi inima să bată nebuneşte.

Da, eram îndrăgostită de el, dar nici măcar nu aş fi îndrăznit să mă apropii. Lucas îi aparţinea Kirei şi nu aveam nicio intenţie să le stric frumoasa relaţie.

În cele din urmă, Lucas se îndepărtă, însă nici nu am apucat să mă aşez când am văzut-o pe Alice apropiindu-se cu Easton.

— Easton, pleacă! îi ordonă ea cu severitate.

— Eu plec, dar tu încearcă să nu bagi în seamă alţi tipi, altfel te sfâşii, o ameninţă el imediat cu un zâmbet fals pe buze.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine. Înşală-mă atunci când mergi să te distrezi cu prietenii, iar eu îţi voi pune o tarantulă în lenjerie, răspunse ea deloc intimidată.

— Oare cei doi reuşesc să-şi vorbească fără să se ameninţe?, mă întrebă Kira cu voce joasă.

— Nu cred, chicoti eu amuzată. Numai Alice putea face faţă unui nebun ca Easton şi el părea a fi singurul care-i putea fi alături fără a se lăsa zdrobit de caracterul vulcanic al iubitei sale.

— Bună, ne salutară amândoi când se apropiară de masă.

— Acum pleci? Aceasta este seara noastră, a fetelor, îl gonii Alice.

— Bine, plec. Ne vedem mai târziu, zise Easton, însă nu înainte de a scoate agrafa care ţinea ridicat cocul lui Alice.

— Blestemat să fii! Mi-a luat o oră să îmi fac cocul acela!, mârâi Alice supărată.

— Asta e pentru că m-ai abandonat în seara asta în loc să vii cu mine la cinema! răspunse el mulţumit înainte de a pleca.

Îl privii pe Easton în timp ce se îndepărta şi îi răspunsei la salut.

Încă nu-mi venea să cred că tocmai mi-am luat rămas bun de la faimosul şi teribilul Easton Carson.

Pe tot parcursul liceului tremurasem de fiecare dată când intra în clasă şi mă rugam să nu ajung vreodată în raza lui sau victima vreunui pariu…

Făcusem totul pentru a evita această situaţie şi îmi reuşise mereu foarte bine, până acum… Easton tocmai mă salutase!

Desigur, ochii lui de culoarea gheţii încă mai apăreau în unele dintre coşmarurile mele, însă în ultimele luni ajunsesem să-l cunosc şi să descopăr că nu era atât de rău precum crezusem.

Era doar un băiat care îşi ascundea slăbiciunile sub un strat gros de bravadă, însă Alice reuşise să-l schimbe şi să-l facă să crească.

Din păcate, nu acelaşi lucru se putea spune şi despre prietenii lui pe care, din fericire, nu îi văzusem niciodată.

Ultima dată când stătusem aproape de ei fusese într-un magazin de bijuterii, în timp ce Easton alegea un inel pentru Alice.

De atunci trecuseră câteva luni, iar Alice, ştiind cât de inconfortabil mă făceau să mă simt, evitase întotdeauna întâlnirea dintre mine şi ei.

— Eşti superbă, Felicity! îmi atrase atenţia Kira, admirându-mi rochia şi părul.

— Nu trebuia să vă fi deranjat atât de mult, şopti eu, roşind brusc şi coborând ochii. Să mă simt observată mă făcea întotdeauna să mă simt foarte inconfortabil. Îmi petrecusem atât de mulţi ani făcându-mă invizibilă, încât acum simţeam doar ruşine şi jenă când cineva se uita la mine.

Îmi ştersei palmele transpirate pe rochia minunată pe care mi-o dăruise Kira cu o zi înainte de ziua mea. Să o port fusese pentru mine un efort teribil, pentru că oricât de minunată era şi oricât de bine mi se potrivea, lăsa prea multă piele descoperită şi mă făcea să mă simt prea expusă faţă de cei din jur.

Mângâiai mătasea neagră a decolteului în V şi a mânecilor scurte, apoi lăsai mâinile să-mi coboare pe fusta înflorată evazată care îmi ajungea până la genunchi. Era o senzaţie minunată pentru că mă făcea să mă simt liberă şi confortabil, însă de fiecare dată când simţeam adieri de aer care îmi împingeau pe sub material, îmi venea să fug şi să-mi pun unul dintre iubitele mele hanorace supradimensionate.

— Pentru noi a fost o adevărată plăcere, încercă Alice să mă liniştească cu un zâmbet larg, jucându-se cu una dintre buclele mele proaspăt aranjate la coaforul unde mă dusese în acea dimineaţă.

Mă simţisem renăscută când acceptasem acea transformare, abandonând definitiv acele şuviţe roz şi fucsia, pentru a reveni la castaniul meu natural cu şuviţe de blond până la vârfuri.

Pentru această ocazie îmi pusesem chiar lentilele de contact şi îmi făcusem un machiaj în tonuri calde pentru a-mi scoate în evidenţă ochii căprui şi tenul măsliniu.

— Acest look te prinde foarte bine. Ar trebui să te îmbraci mereu aşa. Îţi stă minunat! exclamă Kira, care avea întotdeauna ceva bun de spus pentru oricine. Cu ea îţi era imposibil să te simţi pe dinafară. Ştia întotdeauna ce să spună la momentul potrivit.

— Hei, dar cadourile nu s-au oprit aici! exclamă Alice, în timp ce Kira îi atrase atenţia chelnerului să ne aducă o băutură şi o felie din cheesecake-ul cu fructe de pădure pe care îl alesesem împreună cu două zile înainte, când ne hotărâsem să sărbătorim ziua mea de naştere în acea sâmbătă după-amiază.

— O, fetelor, vă rog… Mă faceţi să mă simt vinovată… Eu nu am făcut nimic din toate astea pentru voi de ziua voastră de naştere, bâigui, simţindu-mă inconfortabil.

— În realitate, ceea ce suntem pe cale să îţi dezvăluim nu este un cadou adevărat, ci mai degrabă o ofertă.

— Ce fel de ofertă?, întrebai eu curioasă.

— Peste câteva zile o să începem al doilea an de facultate şi voiam să te întreb dacă ai vrea să împarţi camera cu mine, mă rugă Alice cu ochii strălucind de emoţie.

— Şi Kira?, întrebai confuză. Pe parcursul primului an, Alice şi Kira au împărţit dormitorul 7A din căminul Sherman, în timp ce eu am stat în căminul Maxwell, la cinci străzi distanţă, împărţind o cameră cu Lea, o fată mai mare decât mine cu care abia schimbasem cinci cuvinte tot anul.

— Părăsesc căminul, mă informă Kira. Anul trecut am stat mereu cu Lucas şi anul acesta ne-am convins părinţii să ne închirieze o garsonieră în apropiere. Lucas îşi caută deja un loc de muncă pentru a ne putea întreţine şi pentru a reduce efortul financiar pentru părinţii mei.

— Asta înseamnă că eu o să fiu singură şi mi-ar plăcea tare mult să fii noua mea colegă de cameră, continuă Alice.

— Şi Easton?

— A încercat să facă presiuni pe la director, din moment ce este unchiul lui, însă nu a existat nicio modalitate pentru a-l convinge să ne lase să stăm în aceeaşi cameră. Spune că nu îşi permite să creeze un precedent, întrucât există riscul ca şi alţi studenţi să procedeze apoi la fel, creând în cele din urmă scandaluri sau alte probleme.

— Prin urmare, te-ai gândit la mine.

— Normal. Tu şi Kira sunteţi cele mai bune prietene ale mele!

— Atunci, accept, am şoptit eu entuziasmată. Ea nu ştia, însă să o aud spunând că sunt cea mai bună prietenă a ei era cel mai bun cadou pe care îl puteam primi vreodată.

Alice sări în sus de bucurie şi veni să mă îmbrăţişeze strâns.

Cu greu m-am abţinut să nu mă îndepărtez.

Să fiu atinsă, mereu mă punea în defensivă, însă ştiam că Alice mă iubeşte şi mă accepta aşa cum sunt.

Chiar şi Kira m-a îmbrăţişat cu afecţiune.

La rândul meu, m-am trezit îmbrăţişând şi eu aceste mici şi firave fete pe care în sfârşit le puteam numi prietene.

Când ne-am aşezat în jurul mesei, chelnerul ne-a adus tortul cu o lumânare în mijloc.

— Pune-ţi o dorinţă şi suflă în lumânare, mă invitară Kira şi Alice.

Le privi îndelung. Ambele erau foarte frumoase.

Alice era incredibilă cu părul său roşcat, înflăcărat precum îi era şi caracterul, însă cu o inimă de aur.

Kira era pur şi simplu specială cu trăsăturile ei orientale şi dulceaţa ei dezarmantă.

Voiam să fiu şi eu ca ele. Frumoasă şi unică.

În acel moment am simţit cum creşte în mine o dorinţă de schimbare, iar acel nou aspect reprezenta dovada. Speram ca în timp, această evoluţie să mă facă să mă accept şi poate să mă apreciez pentru ceea ce sunt.

— Aşadar? Ce ţi-ai dorit?, mă întrebă nerăbdătoare Alice.

— Vreau ca prietenia noastră să dureze mereu, i-am răspuns eu.

— Trebuie să îţi doreşti ceva ce nu ai, nu ceva ce ai deja, prostuţo, râse Kira.

— Kira are dreptate. Gândeşte-te la altceva. Nu ştiu... Un băiat?, încercă Alice.

— Nu sunt suficient de frumoasă încât să atrag atenţia băieţilor. Nu sunt ca voi.

— A, da? Atunci de ce băieţii aceia care stau la masa din spate te fixează cu privirea?, se înfurie Alice care nu putea suporta ideea că nu mă simţeam la fel de frumoasă ca ea.

— Se uită la voi, nu la mine.

— Prostii!

— Felicity, oftă Kira. Şi ea suferea din cauza lipsei mele de stimă.

— Voi ţineţi la mine, dar să fim serioase: eu nu sunt frumoasă ca voi!, am izbucnit eu neliniştită.

— Eu niciodată nu m-am crezut frumoasă. Doar Lucas mi-o spune, însă el mă iubeşte, aşa că nu se pune.

— Atunci de ce este gelos şi supărat dacă cineva se apropie de tine?

— Pentru că este un prost, rezolvă Kira dând din umeri. Dacă aveam sânii tăi, aş fi înţeles, dar eu sunt ca o placă de surf, aşa că nu are de ce să fie gelos.

— Eşti slabă, justificai eu.

— Sunt plată şi fără curbe. Uneori te invidiez şi nu ştiu ce aş da să am şoldurile şi sânii tăi.

— Eu în schimb sunt mică de înălţime şi am picioare scurte, urmă Alice. Mi-aş dori să am înălţimea şi picioarele tale.

— Am coapse şi fund mari.

— Pe scurt, visul erotic al multor bărbaţi, chicoti Alice, făcându-mă să mă înroşesc ca o roşie.

— Felicity, după cum poţi vedea, nu eşti singura care nu se simte perfectă. Şi noi avem complexele noastre, însă am decis să ne acceptăm aşa cum suntem, îmi şopti Kira punându-şi mâna pe braţul meu.

— Sunt sigură că Easton şi Lucas nu gândesc ca voi.

— Într-o zi o să vezi că îţi vei găsi şi tu pe cineva care te va vedea aşa cum eşti, adică frumoasă.

— În regulă, prinsei eu curaj, apropiindu-mă de lumânarea aprinsă. Atunci îmi doresc un băiat precum Easton şi Lucas, care să mă iubească pentru ceea ce sunt. Îmi doresc o poveste de dragoste cu D mare.

Am suflat în lumânare, apoi mi-am ridicat privirea şi am întâlnit două perechi de ochi îngrijoraţi care mă priveau.

— Ce s-a întâmplat?, mă alarmai.

—*Un băiat precum Easton şi Lucas* ?! Ai înnebunit?, explodă Alice.

— Chiar îţi doreşti un tip întunecat şi dificil de gestionat precum Lucas al meu?, murmură Kira precaută.

— Ei bine, eu mă gândeam la o persoană mai echilibrată şi mai bună.

— Exact opusul nebunului de Easton! interveni şi Alice. Sper ca dorinţa ta să nu se împlinească, altfel vei avea probleme serioase.

— Fetelor, mă speriaţi… Această zi de naştere începe să semene cu prologul unui film de groază, mă agitai eu.

— O, nu, scuză-ne! Doar că ne-ai lăsat puţin cu gura căscată, pentru că atât eu cât şi Alice avem relaţii complicate cu iubiţii noştri şi niciuna dintre noi nu s-a gândit vreodată că cineva şi-ar dori o relaţie asemănătoare cu a noastră, îmi explică Kira încet, în timp ce Alice aproba din cap tot ceea ce spunea prietena noastră.

Nu îmi imaginasem niciodată cât de greu ar putea fi să fiu cu Lucas sau cu Easton, însă preferai să nu pun mai multe întrebări şi să mă concentrez asupra tortului.

Într-o clipă am tăiat trei felii perfecte şi împreună ne-am delectat papilele gustative cu acel paradis.

— Acest tort este divin, însă sunt sigură că tu te-ai fi descurcat mai bine, murmură Alice savurând desertul.

Am zâmbit stânjenită, pentru că încă nu eram obişnuită să împărtăşesc nimănui dragostea mea pentru gătit, însă de când Alice a aflat că urmez un curs de gătit la facultate, am început să-mi folosesc prietenii drept cobai pentru experimentele mele culinare, pe care cele două fete îl numeau drog. Să am pe cineva care mânca tot ceea ce găteam era o onoare pentru mine, iar în ultima vreme, acest lucru îmi dăduse energia să mă perfecţionez şi mai mult şi să încerc noi arome.

— Felicity! Acea voce neaşteptată şi acel ton sever avură puterea de a mă paraliza şi de a-mi face să-mi piară pofta de mâncare. M-am întors, simţind că mă aflu la un pas de prăpastie.

Când ochii mei întâlniră silueta subţire şi perfectă a surorii mele Ava, simţii că mor.

În momentul acela aş fi vrut să mă ridic şi să o împing afară din club înainte să poată deschide gura, în schimb, am rămas lipită de scaun, cu gâtul arzând de o furie care cu siguranţă urma să se dezlănţuie foarte curând.

— Nu ai de gând să mă prezinţi prietenelor tale?, întrebă ea nerăbdătoare ca urmare a tăcerii mele.

— Ava, sora mea. Ele sunt Kira şi Alice. Mergem împreună la aceeaşi universitate şi…

— Sunteţi prietene?, întrebă surprinsă Ava, dându-mi prima lovitură. Pentru ea părea de neconceput ca o fată frumoasă să se întâlnească cu una urâtă. Iar dacă, totuşi, se întâmpla asta, era doar pentru a ieşi în evidenţă, apărând în public lângă o prietenă mai puţin atrăgătoare. I-am remarcat privirea şi i-am citit acuzaţia din ochi: „Doar te folosesc”.

Ava nu era rea, însă avea o mentalitate proprie şi credea ferm că lumea fusese împărţită între persoane frumoase şi urâte. Două categorii absolut distincte.

— Da, încercai să răspund, însă cuvintele îmi ieşiră cu greu de pe buze, iar obrajii începură să îmi ardă de ruşine.

— Atunci, de ce nu le-ai invitat la petrecerea de ziua ta din seara aceasta? Mama şi tata nu ar fi avut nimic de

obiectat, ştii? Ba chiar ar fi fost bucuroşi să mai aibă câţiva oaspeţi în plus.

M-am întors rapid către Kira şi Alice. Dezamăgirea pe care am văzut-o în ochii lor mă făcu să roşesc de ruşine, pentru că le spusesem că nu va fi nicio petrecere cu familia.

Adevărul era că acele două fete erau prietenele mele. Şi ar fi trebuit să rămână ale mele, în loc să fie prinse de farmecele mamei, ale Avei sau ale lui Bethany.

Nu voiam să le împart cu nimeni şi, mai presus de toate, nu voiam ca ele să poată vedea acea parte din mine care era doar o gaură mare neagră, un nimeni care nu merita nici măcar atenţia propriilor părinţi.

— Credeam că mama voia să le invite doar pe prietenele lui Sandy! încercai eu să mă salvez din situaţia dezastruoasă.

— Petrecerea pentru Sandy s-a încheiat acum două ore. Tu ai pregătit tortul. Nu-ţi aminteşti?

— Am uitat!, am minţit eu.

— Poate dacă ai mânca mai puţine porcării nu ai mai avea aceste pierderi de memorie! Lasă furculiţa aia jos sau te vei îngrăşa şi mai mult. Şi chiar nu ai nevoie! mă certă ea pe acelaşi ton sever pe care îl folosea şi mama. În trecut încercasem să o fac să înceteze în a-mi face astfel de remarci, mai ales în faţa altor oameni, însă, de-a lungul timpului, mi-am dat seama că nu voi reuşi niciodată, pentru că pentru ei era un motiv de mândrie să mă împiedice să mă mai îngraş. Mai bine o umilinţă în plus

pentru mine decât să le apese sentimentul de vinovăţie văzându-mă săturată fără să spună un cuvânt.

Eu vedeam altfel lucrurile, dar aceasta era problema mea.

— Este doar o felie de tort, nu un baton de unt! intervenii Alice, lăsându-mă fără cuvinte. Nimeni nu a îndrăznit vreodată să o contrazică pe sora mea sau pe mama mea când a fost vorba de calorii sau de indicele de masă corporală.

— Vom avea oricum tort în seara aceasta... De aceea spuneam, mormăi Ava nesigură în faţa privirii criminale a lui Alice, înainte de a se întoarce rapid şi de a fugi.

— De ce nu ne-ai spus de petrecerea de ziua ta din seara aceasta?, mă întrebă Kira precaută, deşi ştiam că era supărată.

— E doar o prostie cu familia mea. Sărbătorim atât ziua mea, cât şi ziua surorii mele Sandy, care mâine împlineşte cinci ani. În această după-amiază, mama a organizat o mega petrecere pentru ea cu toţi prietenii şi prietenele ei de la grădiniţă. În seara aceasta, însă, va fi doar o întâlnire restrânsă cu prietenii apropiaţi.

— Ai şi alţi prieteni?

— Nu ai mei. Prieteni de familie.

— Şi petrecerea de ziua ta?

— Teoretic este în seara asta, dar ştiu deja că protagonista rămâne Sandy. Adevărata petrecere este aici. Cu voi.

— Am fi organizat ceva şi mai măreţ, dacă ne-ai fi lăsat.

— Nu, vă rog! Urăsc petrecerile şi urăsc să fiu în centrul atenţiei! mă speriai eu imediat.

— De ce nu ne-ai invitat în seara asta? , mă întrebă din senin Alice care până atunci tăcuse.

— Eu… Eu…, *nu voiam să vă pierd.*

Nu am reuşit să îmi termin fraza şi, înainte de a mă putea opri, m-am trezit ascunzându-mi în palme faţa în lacrimi.

— Hei, ce s-a întâmplat? mă întrebă îngrijorată Kira, alergând să mă îmbrăţişeze cu braţele ei subţiri şi mici, ceea ce i-ar înnebuni pe părinţii mei.

— Nu voiam să vă pierd prietenia! reuşii eu să spun printre sughiţuri.

— De ce ţi-e teamă că se va întâmpla asta?

— Pentru că îmi cunosc familia şi ştiu cât de grozav de bine se pricepe să încânte oamenii şi să-i târască în lumea ei strălucitoare, la care eu nu am acces.

— Despre ce tot vorbeşti?

— Veniţi în seara aceasta la mine acasă şi o să vedeţi, renunţai eu, întrebându-mă imediat dacă ar fi bine să aflu astfel cât de solidă este prietenia noastră.

2

FELICITY

— M-am gândit că este o petrecere de naştere, nu un concurs de frumuseţe, îmi şopti Alice încet, în timp ce mama sorbea din ochi frumuseţea exotică a Kirei.

— Tatăl meu este consultant în modă şi este agent pentru diferite modele de copii, printre care şi Sandy. Mama mea a fost Miss Oregon timp de doi ani şi a ajuns în finala concursului Miss America în urmă cu douăzeci şi şapte de ani. Ava îi dă o mână de ajutor tatălui meu şi încearcă să spargă gheaţa ca model în industria publicităţii. Bethany, în schimb, munceşte pentru a deveni noua Miss Oregon, însă deocamdată este cosmeticiană şi nu intenţionează să-şi continue studiile, la fel ca şi Ava. Sandy are doar cinci ani, însă a câştigat deja patru concursuri de frumuseţe şi contul ei de Instagram este urmărit de peste un milion de urmăritori, mulţumită angajamentului mamei mele care gestionează relaţiile publice ale surorilor mele. Apoi este Sissi. Are aproape un an, iar tatăl meu a înscris-o deja pentru o reclamă la scutece, le explicai eu arătându-le familia adunată în diferite părţi ale casei care fuseseră decorate şi iluminate pentru o şedinţă foto.

Prietenele mele rămaseră şocate în timp ce îmi priveau mama şi surorile alergând dintr-o locaţie în alta în căutarea pozei perfecte, prefăcându-se că mănâncă o felie de tort de ciocolată sau că ciocnesc un pahar de şampanie. Aranjaseră chiar şi un spaţiu pentru schimbarea hainelor, trecând de la rochii lungi de seară la unele mulate, acoperite cu sclipici şi paiete.

— Totul e frumos, însă când îţi vine şi ţie rândul să sufli în lumânări şi să-ţi faci o poză?, mă întrebă Alice, observând cum fotograful era concentrat numai pe Sandy în faţa celui mai frumos tort văzut până acum.

— Nu e rândul meu!

— Dar petrecerea ta…

— Aceasta este petrecerea mea.

— Dar tu nu eşti inclusă în ea, murmură Kira cu regret.

— Aşa funcţionează. Aici petrecerile se dau doar pentru fotografii. Petrecerea distractivă cu prietenii a fost deja pentru Sandy. Aceasta, însă, nu este o petrecere, ci o adevărată sesiune de lucru ca model, care le implică pe toate surorile mele şi pe mama, am răspuns eu arătând spre familia mea care stătea în faţa şemineului. Mama mea avea o cascadă de păr castaniu, cu reflexe aurii, care-i cădeau uşor peste un umăr gol. În braţe o ţinea pe Sissi, îmbrăcată ca o prinţesă de culoarea piersicii, cu o rochie sclipitoare ca a mamei ei. Ava era fotocopia mamei, însă puteau fi confundate ca şi surori, având în vedere tratamentele faciale şi corporale la care mama se supunea zilnic. Singura lor diferenţă erau ochii: ai mamei erau albaştri, în timp ce ai Avei erau căprui, aproape aurii, datorită lentilelor de contact speciale pe care le purta mereu. Bethany stătea în picioare lângă mama, îmbrăcată într-o rochie de culoare argintie care lăsa prea puţin loc imaginaţiei. Şi ea era foarte frumoasă, cu părul blond şi drept şi ochii albaştri, scoşi în evidenţă printr-un machiaj perfect şi luminos. Alături de ei se afla Sandy, cu buclele ei blonde, cu ochii verzi-căprui ca ai mei, cu pielea dată cu cremă autobronzantă cu efect perlat, rochia tip sirenă şi sandalele aurii cu toc.

În ciuda rochiei mele frumoase, păream desfigurată pe lângă ei. Nu degeaba, nimeni nu venise să mă complimenteze sau să-mi ceară să fac o poză cu ei. Nu puteau risca să-şi piardă urmăritorii arătând că printre atâta frumuseţe se afla şi o răţuşcă urâtă care, chiar şi după ce a crescut, nu s-a transformat într-o lebădă frumoasă.

Nu m-am simţit nici măcar jignită când mama a insistat să le includă pe Kira şi Alice în cadru. Ştiam că asta urma să se întâmple, însă tot a trebuit să mă abţin să nu râd în hohote asistând la fuga lor. Alice avea expresia unei persoane care tocmai a ieşit dintr-o luptă cu găini, iar Kira a fost aşa de şocată de toate acele pretenţii de perfecţiune încât a ajuns să bată în retragere.

— Promit că nu mă voi supăra dacă nu mă inviţi la petrecerea ta de naştere cu familia de anul viitor, zise Kira, încercând să se cureţe de ploaia de sclipici care fusese aruncată în aer pentru o nouă fotografie.

— Nici eu. Mă simt folosită. În zece minute mi s-a cerut să adopt tot felul de poziţii şi să zâmbesc în faţa camerei şi nu am primit nici măcar o felie de tort, urmă Alice epuizată.

— La mine acasă, tortul este doar pentru fotografii, nu pentru mâncat. Nimeni nu vrea să se îngraşe sau să aibă coşuri.

— Nu mănâncă nici măcar dulciurile pregătite de tine?, exclamă Alice şocată, care adora felul în care găteam.

— Nu mănâncă nimic din ce gătesc eu. Spun că le este frică să nu se îngraşe ca mine şi că, dacă vreau să încurajez oamenii să guste din preparatele mele, ar trebui să dau un bun exemplu, slăbind cel puţin zece kilograme.

— Această familie este nebună! explodă Alice.

— Bine zis, fato!, exclamă o voce stridentă în spatele nostru .

Ne întoarserăm toate şi o văzurăm pe bunica mea cu obişnuitul ei coc perfect în care îşi ţinea strâns părul, acum tot cenuşiu, cu colierul ei e perle de care nu se despărţea niciodată şi un frumos costum galben canar. Ziceai că este regina Angliei.

— Bunico, în sfârşit! am salutat-o eu îmbrăţişând-o. Ea era unica persoană care nu m-a făcut niciodată să mă simt singură.

— N-au terminat gâştele alea cu fotografiile lor stupide?

— O, nu, o vor mai ţine aşa încă o oră. Însă, între timp, vino aici! Vreau să ţi le prezint pe prietenele mele: Alice şi Kira.

I-am văzut ochii albaştri strălucitori zăbovind asupra fetelor, care o salutară cu amabilitate.

— Simt miros de schimbare!, oftă ea cu acea voce încântătoare pe care o folosea când le citea viitorul prietenilor ei.

— O, bunico, nu începe iar!

— Iar tu încetează să te mai temi de schimbări! replică ea, îndreptându-se spre vechea masă din bucătărie,

care nu era inclusă în şedinţa foto. Ne făcu apoi semn să o urmăm.

Ne aşezarăm la masă, iar bunica scoase din geantă o mică brioşă de ciocolată cu cocos şi o lumânare roşie pe care o aprinse.

— Nu ştiam că îţi vei aduce şi prietenele, aşa că am adus doar această mică brioşă pentru a-ţi sărbători ziua de naştere, îşi ceru ea scuze.

— Nu contează, se repeziră să spună Kira şi Alice, entuziasmate de acel gest.

— Bun. Aşadar, draga mea, la mulţi ani şi fie ca anul acesta să-ţi împlineşti toate acele vise pe care le ţi atât de ascunse în sertarul inimii tale, zise bunica, întinzându-mi brioşa cu lumânarea aprinsă. Acum închide ochii, pune-ţi o dorinţă şi suflă în lumânare!

— Te rog, Felicity! De data aceasta, pune-ţi o dorinţă mai bună decât cea de acum câteva ore! mă avertiză Alice, înainte de a se întoarce înspre bunica pentru a-i explica mai bine. „Azi şi-a dorit un iubit ca al nostru”.

— Dacă asta a cerut înseamnă că exact asta îşi doreşte, justifică bunica.

— Atunci, îmi voi schimba dorinţa! le-am propus eu.

— Este prea târziu. O dorinţă exprimată este o dorinţă care a început deja să devină realitate! spuse bunica cu o voce criptică.

Mă îndoiam serios că dorinţa mea se va împlini, dar am continuat să rămân tăcută.

Am închis apoi ochii şi, în inima mea, mi-am dorit să fiu mereu prietenă cu Kira şi Alice. Şi, dacă acest lucru ar

putea fi posibil, atunci să pot avea din frumuseţea Kirei şi bravada lui Alice.

Apoi am deschis ochii şi am suflat în lumânare.

Kira şi Alice aplaudară fericite.

— Da… chiar există un aer de schimbare. Sper că eşti pregătită, pentru că de data aceasta soarta nu va fi uşoară cu dorinţa ta, murmură bunica încruntată.

— Eşti clarvăzătoare?, întrebă Alice amuzată, înainte să o pot opri.

— Sunt ghicitoare în cărţi! răspunse bunica trufaşă, scoţând din geantă un pachet de cărţi personalizate pe care ea însăşi le crease, bazate pe simboluri precum rune şi hieroglife egiptene, pe care doar ea le înţelegea.

— Serios?, o tachină Alice.

— Alege trei cărţi şi îţi voi spune ceva despre tine şi viitorul tău, o invită bunica hotărâtă să fie luată în serios.

Alice fu de acord, deşi privirea ei rămase sceptică.

Alese trei cărţi cu semne de neînţeles.

— Văd un trecut dificil şi fără o figură maternă de referinţă, şopti bunica, mângâind cărţile de parcă ar fi înţeles sensul acelor desene prin contact fizic.

Alice rămase uluită şi se uită la mine suspicioasă, întrebându-mă din priviri dacă a obţinut acea informaţie de la mine, însă am clătinat din cap. Nu vorbisem niciodată despre prietenele mele cu bunica.

— Acum văd o mare dragoste… Un trandafir plin de spini, imposibil de apucat, dar capabil să iubească doar persoana care ştie să aibă grijă de el. Iar tu ai reuşit.

— Mă văd cu Easton Carson. Nu ştiu dacă îl cunoaşteţi… Îmi puteţi spune dacă vom fi împreună pentru totdeauna?, întrebă Alice, brusc îngrijorată.

— În cartea viitorului, acest trandafir apare în continuare, prin urmare, cred că veţi fi în continuare împreună şi văd şi multe… animale? E posibil?

— Da, aş vrea să deschid un adăpost pentru animale şi să ajut asociaţiile de protecţie a animalelor din oraşul meu, explică Alice emoţionată. Este un vis al meu.

— Un vis care se va împlini cu siguranţă şi cu rezultate grozave, din câte văd.

Alice trebui să se abţină să nu sară în sus de bucurie.

— Acum e rândul tău, Kira!

Ezitând, prietena mea alese trei cărţi.

— Este incredibil cum delicateţea baterii aripilor unui fluture mic poate declanşa un adevărat uragan. Dacă în Alice am văzut o tornadă născută dintr-o inimă fragilă şi sensibilă, aici în schimb se vede clar puterea care se ascunde în sufletul curat al acestei fete. O puritate care nici măcar nu poate fi atinsă de acea umbră neagră care te îmbrăţişează cu dragoste şi posesivitate.

— Vorbeşti despre iubitul ei?, încercai eu să înţeleg.

— Da, un suflet frânt şi întunecat, dar pe care Kira a reuşit să-l lumineze şi să-l refacă, îmi explică bunica.

— Nu e stricat, spuse Kira jignită.

— Este, şi o ştii şi tu. Doar că nu o poţi recunoaşte pentru că altfel nu ai putea trăi cu sentimentul de vinovăţie pe care îl simţi pentru că ai fost cauza a ceea ce a devenit atunci când l-ai lăsat singur cu demonii lui.

— Eu… încercă ea să se justifice, însă apoi izbucni în plâns.

— Bunico!, îi reproşai eu furioasă acele lacrimi cauzate de cuvintele pe care le rostise.

— Am spus că se simte vinovată, nu că ar fi vinovată, explică bunica. Kira, nu e vina ta!

— Ba da. Am plecat când avea cea mai mare nevoie de mine…

— Nu tu eşti cea care i-a stins lumina; tu eşti cea care îi luminează sufletul în fiecare zi cu dragostea pe care i-o porţi. O iubire veşnică, împânzită cu mulţi copii… într-adevăr mulţi… prea mulţi… Poate nu toţi ai voştri, încercă să înţeleagă bunica puţin confuză.

— Vreau să am copii, însă vreau şi să fiu asistent social şi să am grijă de copiii fără familie sau care suferă abuzuri şi violenţe. Şi Lucas vrea să lucreze cu copiii cu un trecut dificil.

— O cauză nobilă, care va aduce multă bucurie familiei voastre.

— Adevărat?, întrebă Kira cu un zâmbet plin de speranţă.

— Sunt multe suişuri şi coborâşuri în viitorul vostru. Viaţa nu este un tobogan, ci mai degrabă seamănă cu un roller coaster. Veţi trăi momente frumoase şi altele dificile şi dureroase. Dar ştii care este singurul lucru care vă va ţine împreună şi fericiţi? Dragostea. Nu vorbesc doar despre bărbatul pe care îl iubeşti, ci şi despre prietenia voastră, despre tot ceea ce veţi face cu pasiune şi despre

sufletul pe care îl oferiţi celor pe care îi veţi ajuta şi pe care îi veţi salva de-a lungul vieţii voastre lungi.

— Mulţumesc, oftă Kira senină, strângând mâna bunicii mele.

— Acum e rândul tău, Felicity! intervenii Alice entuziasmată.

Am ales şi eu trei cărţi.

— Schimbare! Ştiam eu! se entuziasmă bunica, mângâind prima carte pe care o alesesem. Pregăteşte-te, draga mea, pentru că viaţa pe care ai trăit-o până acum se va sfârşi foarte curând. Ai cerut sorţii să-ţi dea ceea ce crezi că nu ai. Ei bine, de data aceasta, vei fi mulţumită, dar nu conform regulilor tale.

— Adică?

— Ai cerut ani de zile să fii frumoasă, să ai un iubit, să ai prieteni, să termini facultatea… De multe ori erai mulţumită, însă te-ai sabotat pentru că nu ai crezut suficient în abilităţile tale. Ai avut puţine oportunităţi, însă valide, pentru a te schimba, dar mereu te-ai îndreptat spre direcţia opusă. Ei bine, de data aceasta, nu se va mai întâmpla la fel, pentru că ceea ce vrei se va izbi de tine atât de violent încât nu vei mai putea scăpa.

— Ar trebui să mă sperii?, întrebai eu, încercând să-mi ascund angoasa care mi se strecura în stomac.

— Nu cred că vei muri în accident.

— Ce accident?, ţiparăm în cor eu, Kira şi Alice.

— Cărţile nu dau detalii în plus.

— Bunico, nu poţi să mă sperii vorbind despre un accident şi apoi să nu mai adaugi nimic.

— Tu eşti cea care a vrut să se schimbe!

— Da, să mă schimb, nu să omor pe cineva sau să-mi rup gâtul cine ştie pe unde!, am izbucnit eu văzându-mă deja după gratii sau într-un scaun cu rotile pe viaţă.

— Nu cred că se va întâmpla aşa ceva, dar…

— Dar?

— Cineva va fi rănit cu siguranţă. Acest lucru este evident, îmi explică bunica dând din umeri. Uram acea lipsă de tact pe care o avea în anumite situaţii.

— Vă rugăm, doamnă, poate cărţile vor spune altceva!, intervenii Alice îngrijorată.

— O, da! Felicity, continuă să înveţi aşa şi vei putea absolvi fără probleme! Vei obţine chiar şi un stagiu de practică pe durata căruia îţi vei putea demonstra talentul.

— Dar ce îmi pasă mie acum de facultate sau de stagiu!, mă agitai eu.

— Pentru mine contează, pentru că eu sunt cea care îţi plăteşte studiile! Dintre toate creierele ameţite de aici tu eşti singura care îmi poate duce la îndeplinire visul de a avea o nepoată absolventă. Am investit foarte mult în tine şi voi continua să fac asta, dacă îmi promiţi că vei munci mult.

— Mereu! Asta dacă nu mor înainte!

— Nu se va întâmpla asta! Cărţile spun că atunci când vei mai creşte vei avea două pisici.

— Perfect! O să fiu o cotoroanţă cu pisici!

— Aceasta este o prejudecată nefondată!

— Există vreo modalitate de a evita acest accident?, încercă Kira, hotărâtă să nu renunţe.

— Desigur!

— Care?, exclamară cele două prietene ale mele în cor.

— Traversează strada numai după ce te-ai asigurat că este liberă, nu accepta bomboane de la străini, nu umbla pe acoperişuri…

— Da, dar în afară de acestea?, interveni Alice nerăbdătoare, sătulă să asculte acele lucruri evidente.

— Începe să trăieşti savurând fiecare clipă!

3

FELICITY

— O, te rog, încetează să mai verifici horoscopul la fiecare trei secunde!, se înfurie Alice exasperată, în timp ce îşi punea pantofii şi jacheta.

— Încă un minut!, răspunsei eu iritată, îndreptându-mă să citesc al doilea horoscop.

— Ai văzut măcar cât e ceasul?

Îmi ridicai privirea.

– La naiba!, ţipai eu agitată, dându-mi seama că ora de economie urma să înceapă în douăzeci de minute. Iar eu eram încă în pijama…

— Îţi pierzi timpul cu aceste horoscoape de rahat!, continuă Alice, luându-şi cărţile şi părăsind camera.

— Phh!, pufăi eu nervoasă.

Trecuseră două săptămâni de când bunica îmi spusese că voi avea un accident. Din acea zi mă bazam pe

horoscopul meu şi, pentru siguranţă, citeam cel puţin cinci în fiecare dimineaţă, înainte de a alerga la cursuri.

În acea zi, însă, mă trezisem târziu şi citisem despre Saturn şi Marte aflate în casa a patra, ceea ce mă făcuse să pierd noţiunea timpului.

M-am îmbrăcat în grabă fără să mai apuc să fac un duş înainte.

Mi-am luat laptopul şi am ieşit în stradă.

Facultatea era la cincisprezece minute de mers pe jos, aşa că am început să merg grăbită, dar fără să-mi iau ochii de la ecranul telefonului mobil, ca să termin de citit horoscoapele.

Aproape ajunsesem când am terminat de citit ultimul horoscop: „Din cauza lui Saturn aflat în casa a patra, nativii acestei zodii trebuie să fie atenţi la accidente!”

Accidente!

Cuvântul acela m-a paralizat literalmente.

Am simţit cum mi se opreşte respiraţia, în timp ce picioarele îmi tremurau de frică.

M-am uitat apoi la picioarele mele şi am văzut că mă aflam chiar deasupra unei foiţe de gheaţă care se formase peste noapte.

Aşadar, acesta urma să fie accidentul meu? Alunec pe gheaţă şi cad, rupându-mi cine ştie ce?

Hotărâtă să mă salvez de acea profeţie, păşii încet când, la un moment dat, un zgomot îmi atrase atenţia.

M-am întors şi mi-am dat seama deodată că rămăsesem blocată în mijlocul drumului, pe traiectoria unei motociclete care se îndrepta cu viteză spre mine.

Am rămas nemişcată, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul, incapabilă să reacţionez la inevitabilul accident, în timp ce şoferul surprins frână brusc, însă gheaţa nu-i permise oprirea imediată. În faţa impactului iminent, se văzu obligat să vireze violent pentru a mă evita, înclinându-se într-o parte atât de mult încât ajunse să piardă controlul vehiculului şi sfârşi izbindu-se de un stâlp, apoi se rostogoli câţiva metri înainte de a se opri.

O, Doamne! Ce am făcut? Am... am ucis un om!

În ciuda fricii care părea că îmi prăjeşte fiecare circuit cerebral, copleşită de adrenalină, am început să alerg către motociclistul întins la pământ, neajutorat.

Am ajuns la el în câteva secunde.

L-am atins şi am încercat să-i văd faţa, însă era în continuare acoperită de cască.

I-am ridicat încet viziera crăpată şi m-am trezit în faţa a doi ochi la fel de negri ca şi costumul de piele pe care îl purta.

Deşi privirea lui părea ameţită, continuă să mă privească, deşi era clar că era aproape inconştient.

Am chemat imediat ambulanţa şi apoi am încercat să vorbesc cu el, însă atunci am observat cum, din mâneca jachetei care i se rupsese, curgea sânge.

— Te-ai rănit, dar vei fi bine! Mă auzi? Cum te cheamă?, repetai eu de mai multe ori, încercând să îl ţin treaz.

— Ryo, şopti el după un timp.

— Ryo Jackson?, bâigui eu, simţind că mi se duce pământul de sub picioare.

— Da, gemu el, încercând să se mişte.

— Nu te mişca! S-ar putea să ai ceva rupt, o rană la cap..., încercai eu să-i explic, speriată de moarte, în timp ce mintea mea îmi urla că aproape l-am ucis pe blestematul şi lipsitul de scrupule Ryo Jackson, unul dintre cei patru băieţi care le făcuse viaţa un iad multor elevi din liceul nostru. Şi, de parcă nu era de ajuns, era şi unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Easton, iubitul lui Alice. Eram sigură că acel accident ar fi putut afecta prietenia mea cu Alice dacă nu făceam tot posibilul să-mi repar greşeala.

Asta dacă nu mă ucide mai întâi Ryo după ce-şi revine.

Exact în momentul în care urechile începură să îmi ţiuie din cauza presiunii cauzate de scenariile catastrofale care se profilau la orizont, îmi dădui seama că trebuie să mă pun la adăpost.

Am sunat-o imediat pe Alice, însă, din moment ce era deja la ore, nu mi-a răspuns, aşa că am decis să-i las un mesaj pe robotul telefonic, explicându-i ce s-a întâmplat.

Apoi m-am gândit la familia Jackson. Nu o cunoşteam, dar ştiam că bunicul lui Ryo era Bradley Jackson, fondatorul celei mai mari agenţii de publicitate a lui Eugene.

Aşa că mi-am deschis din nou telefonul mobil şi am început să caut numărul agenţiei.

Mi-a răspuns cineva din centrală, însă imediat ce am început să explic motivul apelului meu, am fost direcţionată către secretara bărbatului care m-a asigurat că îl va înştiinţa imediat pe bunicul lui Ryo.

Imediat ce am închis, a sosit şi ambulanţa.

Ryo stătea încă nemişcat, întins pe jos.

A fost ridicat şi pus cu grijă pe targă.

În ameţeala produsă, am urcat şi eu în ambulanţă să explic ce s-a întâmplat.

Odată ajunşi la spital, mi-au cerut să rămân în sala de aşteptare, în timp ce Ryo era supus la mai multe investigaţii clinice.

Un agent de poliţie din spital mi-a cerut datele personale şi mi-a luat declaraţia cu privire la cele întâmplate.

Abia când am rămas singură am început să plâng, eliberându-mă astfel de acel sentiment de vinovăţie faţă de ceea ce făcusem.

Mi-am blestemat bunica pentru ceea ce mi-a prezis. Dacă nu ar fi fost ea, nu m-aş fi uitat niciodată la acel horoscop şi nu aş fi provocat acel accident, oprindu-mă în mijlocul drumului exact când trecea Ryo.

Iar el nu ar fi păţit nimic dacă nu încerca să mă evite şi să-mi salveze viaţa.

Nu meritam nimic! A fost vina mea şi dacă avea să se întâmple ceva rău, cum ar fi o paralizie sau o dizabilitate, atunci asta ar fi trebuit să mi se întâmple numai mie.

Am izbucnit din nou în lacrimi, rugându-mă să nu fi provocat nimic grav.

După aproximativ o oră şi după două pahare de cafea, am auzit în sfârşit vocea lui Ryo ţipând ceva dintr-o cameră din fundul coridorului.

Îngrozită că s-a întâmplat ceva grav, precum amputarea unui membru, m-am dus şi am băgat capul pe uşa întredeschisă.

Aproape că am plâns de uşurare, văzându-l pe Ryo insultând asistentele, rupând halatul pe care i-l dăduseră şi încercând să se ridice din pat folosindu-şi ambele picioare.

— Sunt bine, la naiba! Lăsaţi-mă să plec de aici, acum!

— Dar bunicul dumneavoastră a zis…

— Nu-mi pasă ce a spus bătrânul ăla împieliţat! Dacă aflu cine l-a informat, o să…

Atunci mi-am dat seama că trebuie să-mi asum responsabilitatea.

Aşa că am inspirat adânc şi am intrat.

— Şi tu cine naiba eşti?, se înfurie şi mai tare, fixându-mă cu privirea lui ucigaşă, însă după doar o clipă rămase blocat şi se uită lung la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— Tu! Tu eşti nebuna din cauza căreia am căzut! Proastă fără minte! Din cauza ta mi-am distrus motocicleta!

Am înghiţit insultele şi m-am apropiat în timp ce asistentele se făceau nevăzute, hotărâte să-l lase pe Ryo să-şi verse furia asupra mea.

— Îmi pare foarte rău şi nici nu ştii cât de mult…, am răspuns eu încercând să rămân calmă şi rece, deşi inima îmi bătea atât de tare încât părea să-mi iasă din piept.

— La naiba, mi-ai stricat şi pitonul!, se înfurie şi mai tare.

— Eu… mie chiar îmi pare rău. Nu am vrut să-ţi stric… *pitonul* , mormăi eu, hotărâtă să-i susţin privirea, însă în cele din urmă cedai şi îmi coborâi privirea asupra boxerilor lui negri. Încercai să evaluez amploarea daunei, întrebându-mă dacă nu cumva ar fi trebuit să-i bandajeze şi penisul, având în vedere dimensiunea pachetului. Încercam să-mi dau seama la ce mă uitam de fapt, când vocea lui mă făcu să tresar.

— Mi-ai rănit pitonul *ăsta* , idioato!, explodă el indignat arătându-mi un şarpe negru tatuat care se încolăcea pe braţul lui stâng.

De la distanţă semăna exact cu o vânătaie, însă de aproape puteai vedea modelul care ieşea în evidenţă pe pielea lui bronzată şi acoperită de cicatrici care se amestecau cu tatuajul.

Am înaintat un pas şi atunci am observat capul pitonului crestat de o rană adâncă ce fusese cusută. În plus, de-a lungul întregului braţ, pe umăr şi în lateral se vedeau hematoame mari şi întunecate. De asemenea, şi piciorul stâng fusese lovit, iar acum era umflat.

Se vedea clar că se lovise destul de urât, dar măcar era întreg. În afară de… şarpele lui.

— Îmi pare rău pentru pitonul tău. Nu am vrut să îl stric, am şoptit eu stânjenită sub privirea lui înflăcărată.

— Cine naiba mi-a castrat prietenul?, se auzi o voce în spatele meu, făcându-mă să tresar.

Când m-am întors m-am trezit în faţa lui Ant şi Easton, cei doi prieteni ai lui Ryo.

Ant vorbise mai devreme şi, de îndată ce privirea lui ateriză pe mine, am simţit că iau foc.

Chiar dacă trecuse un an, nu încetasem să visez la el şi să am fantezii cu noi doi.

Păcat că el nici nu ştia că exist.

— Oricum, nu e un piton. E mai degrabă o râmă. Nu e cazul să supraestimez şarpele amicului meu. Dacă vrei un piton, vino la mine!, încercă Ant să mă liniştească, punându-mi o mână pe umăr.

Acele cuvinte şi acea atingere de pe umăr mă făcură să mă înroşesc ca o roşie.

Aş fi vrut să răspund, să zic ceva, însă mă simţeam prea tulburată, iar ochii de argint ai lui Ant erau prea acaparatori ca să nu îmi pierd minţile.

— O, chiar trebuie să flirtaţi acum, în faţa mea? La naiba, eu stau aici şi sufăr ca un câine din cauza acestei nebune, iar tu încerci să o bagi în patul tău!, interveni Ryo, în timp ce Easton îi strângea hainele, încercând să afle dacă poate fi externat.

— Te-ai lovit la cap, sau ce?, se ofensă Ant. Ah, nu, am uitat că eşti un porc. Mi-am pus mâna pe umărul ei, nu pe sânii ei!

— Poate că e mai bine să aştept afară, bâigui eu, incapabilă să spun mai mult sau să dau frâu liber imaginaţiei cu privire la mâna lui Ant atingându-mi alte părţi ale corpului.

Când am ieşit pe uşă, din fericire, m-am întâlnit cu Kira şi Alice care mă aşteptau.

— Eşti bine? Cum se simte Ryo?

Am putut doar să dau din cap, pentru că încă mă simţeam tulburată. În plus, vocea lui Ryo era suficient de puternică încât să zguduie până şi pereţii, în ciuda faptului că medicii îi spuseseră că avea o coastă ruptă şi diverse contuzii, însă, din fericire, nimic grav.

4

RYO

— Nu poţi să rămâi singur în acea casă a frăţiei de rahat!, izbucni Ant, fixându-mă cu ochii lui cenuşii care îi ieşeau în evidenţă din spatele ochelarilor pe care insista să-i poarte tot timpul pentru a arăta şi mai inteligent decât era deja.

— Vrei să mă mut în a ta?, îl provocai.

— Cu siguranţă, nu. Ai fi doar o povară, dat fiind că nu eşti înscris în Twitch sau în grupul nostru de *Fortnite* şi nu eşti bun deloc la jocuri. În plus, nu cred că ai un IQ suficient de mare pentru a fi admis, răspunse el cu un aer de cunoscător. Dacă nu m-aş fi simţit atât de rău, i-aş fi tras una cu piciorul.

— O, am uitat că frăţia voastră primeşte numai tocilari care pot ţine un joystick în mână.

— Nu te lovesc acum doar pentru că tocmai ce ai avut un accident, însă de îndată ce îţi revii, te fac bucăţi… şi nu la *Fortnite* sau *Call of Duty* , mă ameninţă imediat Ant, mândru de frăţia lui.

— Aş putea să îţi las camera mea până te repui pe picioare, propuse Easton, hotărât să găsească o soluţie. Sunt sigur că grupul tău nu ar avea de ce să se plângă dacă aş merge să locuiesc în casă pentru o scurtă perioadă de timp. Nu mi s-a părut niciodată a fi aşa de unit ca cel al lui Ant.

— Chiar vrei să te duci în locul meu şi să îţi laşi aici prietena singură?, i-am amintit eu. Ştiam cât de ataşat era prietenul meu de Alice şi nu m-aş fi amestecat niciodată în relaţia lor. Easton era cel care avea nevoie de ea să o aibă în preajmă.

— Mă duc eu în locul tău, intervenii Logan, aranjându-şi părul blond care îi căzuse pe faţă.

— Nu, am răspuns eu rapid. Nimeni nu ştia, însă Logan îmi ceruse deja să fac schimb cu el şi, după ce am aflat motivul, m-am enervat groaznic pe el.

— De ce nu? Îmi pare o idee bună, încercă Easton să înţeleagă.

Îl privii atunci pe Logan în ochi, gata să-l provoc să mă contrazică. Dacă Easton sau Ant ar fi aflat adevărul, el ştia că riscă să le piardă prietenia.

— Eu… am nevoie să fiu singur, mormăi Logan, privind în altă parte.

— Dacă e din cauza lui Alice sau pentru că l-ai spionat pe tatăl meu anul trecut, să ştii că te-am iertat, îl linişti Easton.

— Nu, nu e asta. Doar că mi-aş dori să am propriul meu dormitor, îi răspunse el prudent.

— Ca să ţi-o tragi fără să mă ai prin preajmă?

— Exact.

— În regulă… îmi pare rău. Pot să o rog pe Alice să stea din când în când la ea.

— Nu, Easton, nu este asta. Doar că vreau să fiu mai independent şi…

— Şi nu vrei să ştie ce faci cu fetele, nu?, am intervenit eu, îndemnându-l să se oprească.

— De ce? Ce naiba faci cu fetele?, încercă Ant să înţeleagă.

— Le aduc în pat şi le-o trag, fireşte.

— Şi te laşi plătit pentru asta!, am adăugat eu furios.

— Ce naiba vrei să spui?, se enervă Easton.

Am amuţit. Bomba explodase din cauza mea, iar acum, ca un laş, îl lăsam pe Logan să suporte consecinţele singur.

— Eşti… cocotă?, susură Ant, incapabil să-şi creadă propriile cuvinte.

Logan dădu din cap.

— Iar tu ştiai asta?, mă întrebă Easton cu o privire înflăcărată.

— Da, am aflat acum o lună, am recunoscut eu. I-am spus să nu o facă şi dacă are nevoie de bani să îmi ceară şi că dacă ar fi aflat mama lui l-ar fi sfâşiat, dar…

Din păcate, nu am reuşit să termin de vorbit pentru că Easton s-a aruncat asupra lui Logan şi a început să-l lovească cu pumnul.

— Ai înnebunit? Ce naiba îţi trece prin cap?, urlai eu la el în timp ce Ant încerca să-i despartă. Am încercat să intervin şi eu, dar piciorul şi umărul stâng mă dureau ca naiba.

— Nu a fost nimic planificat. Acum două luni m-am culcat cu o fată care apoi nu mă mai lăsa în pace şi a început să-mi spună că mă iubeşte, aşa că i-am zis că fac sex pe bani, iar apoi a încetat să mă mai urmărească. Apoi, brusc, după o săptămână, au venit nişte fete la mine ca să îmi spună că vor să se culce cu mine şi m-au întrebat cât costă. Le-am zis o sumă mare, gândindu-mă că aşa am să scap de ele, în schimb… Aşa a început. Jur.

Ne uitarăm cu toţii la Logan. Avea un fizic atletic, puternic, bine îngrijit. Imposibil să treacă neobservat. Apoi, dacă îşi folosea şi acei ochi seducători care adunau în ei o mie de nuanţe de la turcoaz la verde, jocul era gata. Nicio femeie nu i-ar fi putut rezista.

— Atunci, opreşte-te acum!

— Câştig mulţi bani şi în cele din urmă fetele nu îmi cer să le iubesc sau să fiu iubitul lor.

— Încă o persoană alergică la legăturile emoţionale, mormăi Ant cinic.

— Uite cine vorbeşte!, am replicat eu cu un râs sarcastic.

— Nu am cuvinte!, zise Easton, afectat de ceea ce tocmai auzise. Acum, că furia i se mai potolise, nu mai rămânea decât tristeţea şi dezamăgirea. Ai fost întotdeauna cel mai matur şi cel mai responsabil din grupul nostru. Tu ai fost cel la care am apelat când am avut o problemă şi acum îmi spui că îţi rişti viitorul ca să fii gigolo?

— Eu nu am banii pe care îi aveţi voi şi nu mă aşteaptă vreo carieră profesională strălucită, pe când tu,

Easton, vei fi un avocat de succes, iar tu, Ant, vei fi programator sau designer de jocuri. Iar tu, Ryo… bunicul tău îţi va lăsa moştenire cea mai căutată agenţie de publicitate din acest stat.

— Păcat că nu mă interesează, i-am amintit eu.

— Nu vei putea continua să faci curse clandestine cu motocicleta şi să trăieşti din expediente sau din banii familiei tale.

— De îndată ce mă pun pe picioare, te fac să înghiţi pământ. Motocicleta mea…

— Apropo de Kawasaki-ul tău, să ştii că i s-a rupt furca în timpul accidentului, mă anunţă Ant îndepărtându-se încet de mine pentru a nu ajunge în vârtejul de furie care mă cuprinse de îndată ce mi-am dat seama de amploarea pagubei.

— Îmi voi cumpăra una nouă, am încercat eu să găsesc o soluţie, respirând adânc înainte ca furia să mă învingă.

— Nu spuneai că bunicul tău îţi va tăia alocaţia dacă îţi vei lua alta?

— Nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat.

— Prea târziu, zise Easton.

— Cine naiba i-a zis?, mi-am pierdut eu cumpătul.

— Fata aceea care era prezentă la momentul accidentului. Felicity Roadfield. Ea a sunat la *Jackson Company* pentru că ştia că eşti nepotul lui Bradley Jackson. Bunicul tău se află la Londra, dar se află deja pe drum încoace. Între timp, l-a sunat pe tatăl meu pentru a afla ce

faci şi pentru a-mi cere să fiu cu ochii pe tine până ajunge el, răspunse Easton, simţindu-se clar inconfortabil.

Rămăsesem fără cuvinte.

— Hei, eşti bine?, mă întrebă Ant, care nu era obişnuit să mă vadă atât de calm.

— Unde este această Felicity Roadfield?, am întrebat.

5

FELICITY

— Nu o să mă ierte niciodată, nu-i aşa?, am suspinat eu disperată, lăsându-mă mângâiată de Kira şi Alice.

— Nu ştiu. Tu eşti cea care îl cunoaşte de mai mult timp decât noi. Ce fel de tip este Ryo?, încercă să înţeleagă Alice.

— Crud? Ranchiunos? Incapabil să ierte? Răzbunător? Enigmatic? Viclean?, am izbucnit eu sarcastică, cu anxietatea atingând cote alarmante, pentru că ştiam că fiecare adjectiv pe care îl folosisem îl descria perfect.

— Nu exagerezi cumva în ceea ce-l priveşte? Eu nu cred că e chiar atât de groaznic, încercă să mă calmeze Kira.

Nici nu am avut timp să-i răspund, că se auzi o bătaie puternică în uşă.

Alice se duse să deschidă când Ryo şi Easton intrară brusc în cameră.

— Te omor! M-ai auzit bine? Eşti moartă!, se grăbi Ryo înspre mine şi riscând să cadă, în ciuda bastonului care îl ajuta la mers. Din fericire, Easton era acolo să îl ţină.

— Te fac bucăţi!, continuă el.

— Îmi pare rău! Sincer, şopti eu copleşită de vinovăţie şi îngrozită de acei ochi negri care păreau că ar putea ucide cu o privire.

— Pentru ce îţi pare rău? La naiba, m-ai făcut să cad ca un prost. Şi, mai presus de toate, mi-ai distrus motocicleta! Acum va trebui să îmi cumperi alta!

— Îmi pare rău, dar nu am bani… Dacă îmi găsesc un loc de muncă, ţi-aş putea da…

— Îi vreau acum!

— Îmi pare rău, Ryo, dar nu eşti sărac. Nu văd de ce nu ai putea să-ţi cumperi singur altă motocicletă, intervenii Alice cu îndrăzneală.

— Nu pot, pentru că proasta asta l-a sunat pe bunicul meu care mi-a tăiat fondurile!

— Iartă-mă! Am crezut că fac ceva bun, am răspuns eu.

— Nu ştiu ce să fac cu nenorocitele tale de scuze! Tu… tu…, mârâii el furios, însă eu am izbucnit în lacrimi. După câte se părea, nu făcusem nimic corect şi nu ştiam cum să fac să mă ierte.

— O, nu încerca să plângi!, continuă el aspru.

— Nu mă vei ierta niciodată, nu-i aşa?, am bâiguit eu cu o voce frântă.

— Niciodată… Decât dacă îmi demonstrezi că vrei cu adevărat să fii iertată.

— Cum?

— Uimeşte-mă!, zise el sec înainte să se întoarcă pe călcâie şi să plece.

6

RYO

— La naiba, fata aia moare de vinovăţie, iar tu ai pus-o la zid! Eşti un prost!, izbucni Logan după ce am terminat să-mi duc lucrurile în camera lui Easton. Chiar dacă nu eram convins, în cele din urmă am cedat şi m-am instalat în acea cameră mică pe care trebuia să o împart în următoarele câteva luni cu unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Taci, căţea!, l-am insultat eu nervos din cauza durerii din umăr şi a faptului că o apăra pe cea care era sursa tuturor problemelor mele.

— Dublu nemernic!, oftă el amar, aruncându-se pe patul lui Easton.

— În loc să pierzi timpul cu prostiile astea, ar trebui să ne gândim cum să te ajut cu lecţiile, din moment ce doctorii ţi-au spus să te odihneşti cel puţin o săptămână, se îngrijoră Ant, aducându-şi PDA-ul unde îşi ţinea tot felul de informaţii. Inclusiv cele pe care nu le „spărsese” de pe site-ul universităţii. Din cele ce am văzut, punând laolaltă notiţele mele, ale lui Easton şi ale celei al cărui nume nu îl pronunţăm, ar trebui să putem acoperi fiecare lecţie.

— Dacă eram în locul lui Felicity nu te-aş fi ajutat după ce ai tratat-o aşa, mormăi Logan înainte să-l pot reduce la tăcere cu o pernă în faţă.

— Am eu grijă de ea! Este prietena lui Alice şi o voi ruga să ne ajute, interveni Easton, care îi trimise un mesaj iubitei lui pe baza modelului pe care Ant îl pregătise deja şi îl trimisese tuturor.

— Nu îmi pasă absolut deloc de cursuri!, am explodat eu în timp ce durerea devenea din ce în ce mai insuportabilă.

— Dacă te aude bunicul tău…

— Bunicul meu se poate duce la dracu!

Fix în acel moment, uşa dormitorului se dădu de perete.

— O, şi mă voi duce, dragul meu nepot! Însă nu înainte de a te pune la punct, izbucni bunicul meu intrând în cameră şi absorbind fiecare particulă de aer prezentă. Aşa mă simţeam mereu când îşi făcea apariţia: în apnee, gata să mă sufoc de moarte sub privirea lui ca tăişul şi tonul lui despotic.

— Bună ziua, domnule Jackson!, exclamară prietenii mei în cor uimiţi. Nici ei nu reuşiseră vreodată să se afirme în faţa acelui om impunător care emana putere şi distrugere prin fiecare por.

— Plecaţi de aici!, se limită el să spună şi, într-o secundă, camera era goală.

Laşii!

— Dragă Ryo, cu această ultimă prostie ai ajuns la trei, începu el să mă chinuie cu vocea lui amenințătoare şi profundă.

— Nici măcar nu mă întrebi cum mă simt?

— Am vorbit deja cu medicii şi ura pe care o citesc în ochii tăi mă face să înţeleg că nu eşti suficient de bolnav încât să accepţi fără comentarii ceea ce îţi voi spune.

— Nu poţi să-mi comanzi!

— Eşti sigur?

Nu, nu eram. Până şi tatăl meu depindea de el şi nu ar fi făcut niciodată nimic care să-l supere. Era prea fragil şi singur pentru a rezista unui asemenea socru. Singura lui şansă de supravieţuire fusese să se menţină la distanţă.

Şi eu îl evitam. De fapt, nu-i povestisem despre accidentul meu ca să nu-l îngrijorez şi ştiam că bunicul nu i-ar fi spus pentru că îi plăcea să fie singurul care ţine sforile marionetelor lui.

— Ai abandonat hockey-ul şi nu am zis nimic. Ai fost arestat în timpul unei curse clandestine de motociclete şi te-am avertizat că dacă te mai prind cu orice mijloc de transport vei fi pedepsit. Iar acum, ai avut un accident cu motocicleta aia nenorocită pe care am avut grijă să o dau la casat înainte să îţi treacă prin gând să o repari.

— Cum ai putut?, am explodat eu, însă el mă ignoră complet.

— Nu am terminat. Tocmai am anunţat banca să îţi anuleze cardurile de credit. De azi eşti sărac, băiete.

— Şi eu cum o să mă întreţin?

— Ţi-am găsit deja un loc de muncă. Vei lucra la *Jackson Company,* odată ce îţi vei reveni.

— Nu am de gând să vin să lucrez pentru tine!

— O vei face sau îţi iei adio de la tot. Ca să nu mai vorbim de tatăl tău neîndemânatic…

— El nu are nimic de-a face cu asta!

— O să îi spun despre toate nebuniile pe care le face fiul lui!

Am înghiţit în sec pentru că, deşi nu aveam o relaţie grozavă cu tatăl meu, nu voiam să-l fac să sufere. Se confruntase deja cu multe dificultăţi din cauza mamei mele, care îi provocase o cădere nervoasă.

— Eşti un nenorocit, am mârâit eu înverşunat, însă el începu să râdă în hohote.

— Da, sunt, însă aminteşte-ţi că sângele meu curge prin venele tale. Nu degeaba mulţi oameni susţin că ne asemănăm atât de mult.

Era adevărat. Aveam aceeaşi constituţie şi ochi de abanos. Doar că pielea mea avea culoarea chihlimbarului, pe când a lui era mai întunecată, iar părul lui era grizonat.

— Mă aştept să devii un student model şi să încetezi să te mai porţi ca un delincvent aşa cum era… mama ta, adăugă el, ezitând la ultimul cuvânt. Să vorbească despre fiica lui era ca şi cum ai deschide o rană sângerândă care nu se va vindeca niciodată.

Nici măcar nu a aşteptat răspunsul meu. S-a întors şi a plecat.

M-am aruncat pe pat, provocându-mi o durere ascuţită în coasta fracturată.

Am încercat din nou să respir normal, inhalând ultimii atomi de oxigen rămaşi în cameră.

Încercam să-mi potolesc tensiunea când am auzit pe cineva bătând la uşă.

— Intră!, izbucnii eu furios din cauza acelui du-te-vino care aducea doar veşti proaste.

Uşa s-a deschis încet şi a intrat cea care avea să-mi populeze în curând coşmarurile.

O privii îndelung, întrebându-mă cum o fată atât de anonimă şi de neînsemnată ar fi putut să facă atâtea ravagii în viaţa mea.

Avea părul strâns într-o coadă de cal, ceea ce îi lăsa liberă faţa rotundă şi palidă, pe care se vedeau două pungi mari sub ochii roşii umflaţi, în spatele unei perechi de ochelari întunecaţi.

Era evident că ceea ce se întâmplase o afectase profund şi, în inima mea, ştiam că ceea ce se întâmplase fusese şi din vina mea, pentru că mergeam prea repede cu motocicleta, dar era mai uşor de suportat gândul de a arunca întreaga vină asupra ei.

— Bună… Te… deranjez?, şopti ea timid, apropiindu-se cu un recipient în mână.

— Ce vrei?

— Voiam să-ţi dau astea, zise ea, întinzându-mi pachetul. Sunt brioşe cu afine. Sper că îţi plac. E o ofertă de pace şi voiam să îţi spun că am fost de acord cu prietenii tăi să te ajut cu notiţele pentru cursuri.

Avem multe cursuri împreună, aşa că îţi voi aduce toate materialele de studiu în fiecare zi. Iar dacă trebuie

să mergi la doctor sau în alt loc, am maşină, aşa că pot să te însoţesc şi să fac comisioane pentru tine.

Practic îmi propunea să devină sclava mea.

Mi-am înăbuşit un zâmbet şi am deschis cutia din care ieşea un miros incredibil de afine, unt, zahăr, vanilie…

Am muşcat dintr-o prăjitură.

Era fină şi delicioasă. La fel ca fata din faţa mea, cu formele ei pline, ascunse în interiorul unei perechi de pantaloni negri evazaţi şi un tricou lung alb care îi acoperea fundul generos.

— Nu e rea, declarai, începând să mă înfrupt din a doua brioşă.

— Mă bucur să aud asta. Le-am pregătit în atelierul de gătit al clubului de care aparţin, am răspuns eu jenată.

M-am aşezat mai bine în pat, însă din nou am simţit cum mă înjunghie o durere în umăr.

— Vrei un analgezic?, se îngrijoră ea imediat.

— Nu ştiu unde le-am pus. Le caut de ore întregi.

— Poate sunt aici, zise ea, arătându-mi spre o pungă cu simbolul farmaciei. A deschis-o şi a scos nenorocitul de medicament.

Mi-a întins o pastilă şi un pahar cu apă.

Am înghiţit totul şi apoi m-am lăsat să cad epuizat pe pat.

Eram distrus, iar acea zi părea că nu se mai termină niciodată.

Mă simţeam făcut bucăţi şi, fără să îmi dau seama, am adormit.

Nici măcar nu am simţit-o pe Felicity când m-a învelit cu o pătură sau când a ieşit din cameră în tăcere.

Când m-am trezit, eram zguduit de Easton, colegul meu de cameră.

— Vii la cină?, mă întrebă el, muşcând dintr-o brioşă făcută de Felicity.

— Nu mi-e foame, am răspuns eu, epuizat şi chinuit de durere.

— Aceste brioşe sunt chiar bune. De unde le-ai luat?

— Felicity le-a făcut.

— La naiba!, se agită el brusc, scuipând brioşa şi făcându-mă să mă trezesc complet.

— Ce s-a întâmplat?

— Felicity este prietena lui Alice.

— Aşa, şi?

— Nu-ţi aminteşti ce mi-a făcut Alice când i-am mâncat prăjitura după ce m-am purtat urât cu ea?

— O, fir-ar!, mi-am amintit eu speriat. Aşadar, crezi că Felicity mi-a pus laxativ în brioşe?

— Nu ştiu, dar prietenia ei cu Alice nu i-a făcut niciun bine.

— Încă nu înţeleg cum reuşeşti să faci faţă acestui pericol public! Acum du-te la Alice şi anunţă-mă dacă trebuie să fug la spital să fac spălături gastrice!

Într-o clipă, Easton îşi sună iubita care îl liniştii imediat, spunându-i că Felicity era prea bună pentru a face aşa ceva, chiar dacă ea i-a sugerat asta, dat fiind modul în care fusese tratată.

Cu un oftat de uşurare, m-am întins pe pat cu patru perne la spate pentru a-mi calma durerea de la coastă.

M-am rugat apoi ca ziua aceea să se încheie mai repede şi, într-un final, am adormit sub efectul medicamentelor.

7

FELICITY

A doua zi, m-am întors la Ryo.

Văzându-l atât de obosit şi suferind mă afecta, însă am fost uşurată să remarc faptul că îi plăcuseră brioşele mele.

Kira avusese dreptate când mă sfătuise să-i pregătesc un desert.

Împinsă de dorinţa de a fi iertată, m-am dus în acea după-amiază la Ryo cu notiţele mele de la cursul de marketing şi economie de afaceri, precum şi cu ultimul meu experiment în bucătărie: tiramisu vegan cu fistic.

Easton îi spusese lui Alice că Ryo adoră fisticul, aşa că am căutat o modalitate de a le găti, intensificându-le în acelaşi timp aroma.

Alice şi Kira mă ajutaseră şi declaraseră că prăjitura este sublimă, aşa că m-am calmat.

***

RYO

A trebuit să aştept până după-amiaza târziu să-mi văd din nou sclava personală.

— În sfârşit!, am salutat-o eu cu o undă de reproş care o făcu să înţepenească.

— Îmi pare rău pentru întârziere, dar ţi-am pregătit un tiramisu cu fistic, răspunse ea, întinzându-mi un vas.

L-am deschis. Înăuntru se afla şi o linguriţă.

Mi-era foame, dat fiind că mâncasem doar un sandviş toată ziua.

Am înfipt imediat linguriţa în desertul cremos şi parfumat.

Consistenţa sa părea foarte apetisantă.

Aşa că am dus la gură o bucată mare de prăjitură, mai ales că aveam o slăbiciune pentru fistic.

În acel moment am gustat cel mai păcătos şi senzual tiramisu, sub privirea atentă a lui Felicity care se aşezase lângă mine pe pat, gata să-mi arate notiţele pe care şi le luase.

La naiba, dulceaţa aia era orgasmică!

Prea bună pentru a fi o simplă ofrandă de pace.

M-am întors să mă uit la ochii ei care străluceau, fixaţi pe gura mea, aşteptând…

— Hei, să ştii că nu intenţionez să mă culc cu tine!, am trezit-o eu din amorţire imediat.

Într-o clipă, obrajii ei se colorară într-un roşu aprins, iar privirea ei stupefiată şi stânjenită se ciocni de privirea mea suspectă.

Pradă agitaţiei, se ridică brusc, făcându-i să-i cadă toate foile pe jos.

— Nu! Eu, nu… Ce spui? Nu vreau să…, se bâlbâi ea.

A trebuit să mă abţin să nu izbucnesc în râs.

— Păi, îmi pregăteşti acest tiramisu incredibil. Este normal să cred că ai făcut-o doar ca să ajungi în patul meu, nu?

— Te înşeli. Nu gătesc pentru a face… asta acolo, bolborosi ea şi mai stânjenită decât înainte.

— Doamne, ştiam că eşti proastă, dar nici chiar aşa!, am chicotit eu, compătimind-o. Cum poţi avea o astfel de armă la dispoziţie şi să nu o foloseşti pentru a-i îngenunchea pe bărbaţi după voia ta?

Rămase fără cuvinte, fixându-mă.

Puteam citi pe faţa ei incertitudinea dacă să ia acea propoziţie drept un compliment sau o ofensă.

— Am rufe de spălat!, am spus eu cu severitate, făcând să piară şi acea urmă de speranţă care ar fi putut să mă facă să îmi placă să-i adresez un compliment. Iar mâine mă aştept la ceva cu alune, continuai eu.

Ca o sclavă bună ce era, Felicity luă imediat coşul cu rufe murdare şi se îndreptă spre spălătorie, lăsându-mă cu acel tiramisu paradisiac.

***

FELICITY

I-a plăcut tiramisu-ul meu!

Aproape că tremuram de emoţia pe care mi-a declanşat-o acel gând. Ideea de a găti pentru cineva şi de a-l vedea mâncând cu poftă a fost nepreţuită.

Iar Ryo aproape torcea ca o pisică atunci când a gustat din tiramisu-ul cu fistic.

Şi nu numai! Chiar mi-a cerut să-i gătesc şi altceva!

Eram în al şaptelea cer, deşi obrajii încă îmi ardeau precum o sobă la amintirea a ceea ce îmi spusese despre dorinţa de a mă culca cu el.

Eram prea inteligentă şi raţională chiar şi pentru a mă gândi că fac sex cu un tip pe care nu aş fi putut să-l am vreodată şi care nu m-ar fi dorit niciodată.

Nu eram atât de proastă.

Ryo avea acea frumuseţe întunecată, chinuitoare, misterioasă şi periculos de senzuală care-l făcea imposibil de neobservat, dar în acelaşi timp emana o lumină ca de neon pe care scria „De neatins”. Îşi închisese inima, dacă avusese una vreodată, pentru fiecare sentiment, iar să te îndrăgosteşti de el însemna să te arzi grav şi să-ţi pierzi o parte din propriul suflet.

M-am gândit mult timp la asta în timp ce hainele lui se învârteau în maşina de spălat.

Era prima dată când îmi treceam mâinile prin lenjeria unui bărbat. Fusese jenant, dar până la urmă închisesem ochii şi îndesasem totul în coş.

După ce s-a încheiat ciclul de spălare şi uscare, am scos hainele.

— O, Doamne!, am strigat în timp ce scoteam din maşină şosetele lui Ryo. Eram sigură că înainte fuseseră albe, numai că acum erau roze.

Am scos afară grăbită şi celelalte haine.

Din fericire, bluzele şi blugii erau toţi de culoare închisă şi fuseseră salvaţi, însă cămăşile, boxerii albi şi şosetele căpătaseră o tentă roşiatică.

Am împachetat toate hainele când, în sfârşit, am găsit vinovatul: un sutien imens, de un roşu aprins.

Era posibil să nu-l fi observat când am pus toate lucrurile în maşina de spălat?

O, nu, închisesem ochii. De aceea nu-l văzusem.

— Păi, în definitiv, nu fusese vina mea că el pusese lenjeria unei fete în coşul de rufe!

Pufăind, am împachetat şi restul lucrurilor şi m-am întors în cameră unde îl găsii şi pe Logan.

— Am spălat tot, însă sutienul şi-a pierdut culoarea la spălat şi a colorat şi restul hainelor, spusei eu dintr-o răsuflare, încercând să nu mă las fermecată de frumuseţea lui Logan.

— Despre ce naiba vorbeşti?, se crispă Ryo, aruncându-şi privirea către coşul de rufe şi observându-şi şosetele roz. Ce naiba ai făcut?

— Nu e vina mea!, m-am justificat eu sub privirea lui criminală, în timp ce Logan izbucni în râs.

— Amice, te laşi descoperit! Felicity, trebuie să ştii că Ryo are o a doua identitate cu care îşi face apariţia în cluburile de travestiţi, zise Logan, câştigându-şi un pumn din partea lui Ryo.

— Nu e al meu sutienul acesta!

— Este al iubitei tale, m-am aventurat eu, deşi ştiam că Ryo nu avea o relaţie serioasă. El doar se distra şi atât.

— Şi ce iubită! Cu aşa sâni poţi doar să te culci cu ea stând deasupra, altfel rişti să mori sufocat!, râse Logan şi mai tare, apucând sutienul care era atât de mare încât până şi sânii mei ar fi dansat în el.

— Ce naiba spuneţi! Nu mă culc cu ţâţoase!, izbucni Ryo supărat. Aici e numai vina ta! Tu, dezastru ambulant, capabilă doar să îmi strici viaţa!, mă acuză el, scos din minţi, însă de data aceasta nu mai aşteptai să ascult şi restul.

— Îmi pare rău, însă acela se afla printre hainele tale! Nu e vina mea, am spus eu repede, înainte de a ieşi în fugă pe uşă.

Mă îndreptam către camera mea când, o fată cu un bust foarte generos şi care cu siguranţă trecuse prin cabinetul unui chirurg plastician, mă oprii.

— Scuză-mă, te-am văzut mai înainte întorcându-te de la spălătorie. Nu cumva ai găsit din întâmplare un sutien roşu?, întrebă ea, ţuguindu-şi buzele.

— Nu, minţii eu înainte de a mă încuia în cameră. Dacă Ryo ar fi descoperit că sutienul se afla deja în maşina de spălat când i-am băgat hainele, m-ar fi ucis.

8

FELICITY

Trecuse abia o săptămână şi deja mă simţeam epuizată din cauza umilinţelor constante ale lui Ryo, care se plângea de orice.

Îi pregătisem covrigei cu somon şi cremă de brânză cu aromă de ierburi, creveţi pe pat de mămăligă, bame prăjite, supă de peşte, negrese cu ciocolată şi o duzină de diverse brioşe.

Cheltuisem o avere şi sacrificasem ore întregi de studiu pentru a-i găti.

Într-adevăr, mă distrasem, pentru că îmi plăcea mult să gătesc. Adoram să stau în bucătărie, iar privirea extatică a lui Ryo mă încurajase foarte mult.

Păcat însă că apoi strica totul de îndată de deschidea gura.

— Acceptabil. Am mâncat altele şi mai bune. Mă aşteptam la mai mult. Bunicele. Suficient de bune. Acestea erau comentariile lui după ce înfuleca toată farfuria, scoţând chiar şi câteva gemete de plăcere din când în când, în timp ce îi explicam lecţia pe care o rezumasem în notiţele pe care i le lăsam zilnic.

Chiar şi cu privire la acestea găsea mereu motive să se plângă, iar modul său arogant, superior şi rău devenise insuportabil.

— Nu mai suport, am explodat eu în timp ce intram într-un pub alături de Kira şi Alice în încercarea de a mă relaxa.

— Ţi-am spus deja: trebuie să-i răspunzi pe acelaşi ton ca să-l faci să te respecte! Te tratează ca pe o servitoare,

iar tu îl laşi, îmi reproşă Alice, care îmi repetase fraza aceea toată săptămâna.

— Alice are dreptate. Faci multe pentru el. Prea multe. Iar el profită de asta. Ar trebui să renunţi la acest şantaj emoţional care te leagă de el, continuă Kira.

— De asemenea, nu uita că Ryo şi-a stricat motocicleta nu din cauza ta, ci pentru că mergea cu viteză şi a pierdut controlul, alunecând pe gheaţă. Asta apare şi în procesul-verbal de la poliţie. Mi-a zis Easton, adăugă Alice, care nu înţelegea sentimentul meu de vinovăţie.

Ne pregăteam să căutăm o masă să ne aşezăm când, deodată, vocea lui Lucas ajunse la noi.

— Kira! Hei, fetelor, sunteţi şi voi aici?, ne salută Lucas, făcându-ne semn să ne apropiem. Se pare că am avut aceeaşi idee.

— Da, chiţăi Kira fericită, apropiindu-se de el şi sărutându-l.

— Dacă nu vii aici chiar acum să îmi dai un sărut, să ştii că o să îţi tai părul când dormi!, se auzi vocea arogantă a lui Easton care, cu un zâmbet răzbunător, se apropie de Alice, iar ea îi linse obrazul.

Într-o clipă, el o luă în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei, sărutând-o cu lăcomie.

Oftai fericită pentru ei, însă apoi respiraţia mi se opri brusc când am văzut că împreună cu Logan şi Ant era şi… Ryo, care mă privea cu o expresie sumbră.

— Hai, staţi aici cu noi! Tocmai am comandat burgeri şi cartofi prăjiţi, spuse Lucas, hotărât să nu o lase pe Kira să plece.

M-am uitat la prietenele mele care mă implorau din priviri să rămânem, aşa că am cedat.

— Desigur… de ce nu?, am mormăit eu, îndreptându-mă spre masă de parcă mă duceam la spânzurătoare.

M-am aşezat pe marginea canapelei, lângă Kira, şi am încercat să evit privirea lui Ryo care mă atrăgea ca un magnet.

Am comandat doar cartofi prăjiţi pentru că îmi simţeam deja stomacul strâns.

Subsemnata, domnişoara Invizibilitate, stătea la masa celor mai tari copii din campus!

Cum aş fi putut mânca ceva când ştiam că fiecare persoană care se uita la noi nu se putea abţine să nu se întrebe ce face cineva ca mine în mijlocul la atâta frumuseţe şi perfecţiune?

Mă simţeam inconfortabil, cu corpul meu voluptos ciocnindu-se de cel mic al Kirei. Eu eram o balenă în comparaţie cu ea, iar gândul acesta era mortificator. Nu ar fi trebuit să fiu acolo. Acesta nu era locul meu.

M-am uitat la Alice care se afla în faţa mea. Era atât de dezinvoltă şi spontană în timp ce vorbea cu Logan şi Ant. Cât mi-aş fi dorit şi eu să nu-mi fac griji pentru aspectul meu şi să mă pot bucura de compania oamenilor! Dar nu puteam, pentru că ştiam că oamenii se uită mai întâi la aspectul fizic înainte de a ajunge la sufletul persoanei. Era un fel de pas iniţial pe care se baza totul, iar eu eram conştientă că eşuam la acel prim examen de fiecare dată.

Odată mă confesasem Kirei, iar ea râsese spunându-mi că nu este deloc de acord cu asta, însă dacă acel pas era atât de important pentru mine, atunci trebuia să-l consider ca o tehnică de selecţie pentru a putea distinge persoanele cărora le pasă de mine de cele care erau în schimb prea superficiale şi proaste să mă accepte şi să mă iubească aşa cum meritam.

Am izbucnit în plâns pentru că, în afară de Kira şi Alice, nimeni nu îmi arătase vreodată că şi-ar fi dorit să treacă dincolo de aparenţe.

— Dacă tu crezi că oamenii te judecă după aspectul tău, atunci ar trebui să începi să nu-ţi mai pese şi să spui ceea ce crezi cu adevărat. Dacă, aşa cum spui, oamenii te evită pentru ceea ce eşti, atunci nu mai contează ce spui. Fii tu însăţi! S-ar putea să te surprindă câţi oameni te admiră!, îmi zisese odată Alice.

— Până şi aici trebuie să ne întâlnim! Oare voi putea vreodată să scap de tine?, mă trezii din visare vocea lui Ryo.

Se uita la mine, iar fulgerele din ochii lui nu prevesteau nimic bun.

Chiar dacă arăta superb în seara aceea cu o cămaşă gri cărbune puţin descheiată şi care lăsa să i se vadă pectoralii perfect sculptaţi, nu mă lăsai vrăjită.

— Nu-l asculta! Este doar supărat că a ratat o cursă clandestină în seara asta pentru că are motocicleta distrusă, intervenii Logan în ajutorul meu.

— Curse clandestine?, am încercat eu să înţeleg mirată. Oare cum putea să se gândească la aşa ceva după tot ce se întâmplase?

— Ce nu e clar pentru tine?, mârâi Ryo, încercând să mă facă să mă simt prost.

Într-o clipă mă trezi cu o lovitură de la Alice de sub masă.

M-am uitat la ea. „Nu lăsa pe nimeni să ţi se urce în cap!”, îmi comunică ea în tăcere.

M-am întors către Kira şi ea îmi trimise acelaşi mesaj.

Oare chiar trebuia să îi răspund lui Ryo? În faţa prietenilor lui?

Am înghiţit în sec, în timp ce mâinile începură să-mi tremure şi să transpire.

Le-am ascuns sub masă. Apoi, am respirat adânc şi m-am pregătit să încep ceea ce în curând avea să se transforme într-un război.

— De ce alegi să participi la curse clandestine, cu riscul de a fi prins şi de a se termina totul prost, când există modalităţi de a concura în curse sportive pe circuite special amenajate?, întrebai eu, menţinându-mi vocea clară.

Fruntea încruntată a lui Ryo mă făcu să înţeleg că nu se aştepta la o ripostă la provocarea lui.

— Şi unde ar mai fi distracţia?, replică el prompt.

— E doar o chestiune de siguranţă, mai degrabă decât distracţie. Poate că adevăratul motiv nu este acesta, ci faptul că eşti un nepriceput şi nu eşti suficient de bun pentru a fi admis printre participanţii la o competiţie

adevărată. La urma urmei, am văzut cum ai condus chiar înainte de a te răsturna cu motocicleta: ca un începător, aşa că pot înţelege motivul eşecului tău de a fi admis în circuite. Nu ai abilităţile necesare. Iar asta este destul de evident, zisei eu dintr-o suflare, în timp ce mintea mea ţipa la mine să tac. Ani de invizibilitate aruncaţi la gunoi din cauza limbii mele.

O privii pe Kira.

— Ai înnebunit? Vrei să mori de tânără?, îmi comunică ea cu ochii măriţi de groază.

O privii apoi pe Alice şi putui să citesc doar mândrie pe faţa ei pentru ceea ce făcusem, însă frica mi se cuibări în suflet când îl văzui pe Ryo ridicându-se şi venind spre mine.

— Te omor! Înţelegi? Cum naiba îţi permiţi să spui aşa ceva? E doar vina ta că am căzut!, se înfurie el, în timp ce prietenii lui încercau să-l ţină nemişcat.

— Spun doar că eşti puţin neîndemânatic, însă nu trebuie să te enervezi. Poţi oricând să înveţi. Există şcoli…, am mărit eu doza, însă situaţia escaladă atât de mult încât Lucas trebui să intervină pe lângă Kira ca să mă ia.

Aparent, era interzis să se facă comentarii sau critici negative la adresa lui Ryo şi a felului său de a conduce motocicleta.

9

FELICITY

În următoarele zile i-am adus din nou lui Ryo notiţele de la cursuri, chiar dacă începuse şi el încet-încet să vină din nou la facultate.

După cele întâmplate la bar nu mă mai insultase niciodată şi nici nu mai folosise cuvinte urâte la adresa mea.

Tot de atunci, conversaţiile noastre se limitară doar la câteva cuvinte.

— Bună! Ce mai faci?

— Bună! Bine!

— Uite notiţele!

— Mulţumesc.

— În regulă. Pa!

— Pa!

Atât. Simplu, la obiect şi nimic altceva.

Treizeci de secunde şi zero mâncare gustoasă.

Gata, nu îi mai adusesem de mâncare.

Nu părea să observe, deşi Alice îmi zisese că Ryo i se plânsese lui Easton cu privire la lipsa preparatelor mele.

Dacă ar fi avut curajul să-mi spună adevărul, aş fi continuat să gătesc pentru el, însă era prea mândru şi prost ca să mă complimenteze sau să-mi ceară ceva.

Trecuse deja o săptămână înainte ca Alice să vină la mine şi să-mi ceară o favoare.

— Ştiu că îţi cer mult, însă ai putea dormi în cameră cu Ryo în noaptea asta?, mă rugă ea.

— Poftim? Ai înnebunit?, am izbucnit eu şocată.

— Ştii, aş vrea să fiu cu Easton. În ultimele săptămâni nu am avut niciun minut pentru noi şi nu am mai făcut

sex de ceva vreme. Anul trecut, Kira dormea deseori în camera lui Lucas, aşa că eram mai mereu singură, iar Easton dormea cu mine, însă anul acesta împarte camera cu Ryo, iar el este mereu acolo, nu îşi petrece noaptea cu nicio fată din cauza coastei fracturate care îl înnebuneşte, iar tu…

— Eu nu am la cine să mă duc, aşa că niciodată nu rămâi singură aici, am terminat eu fraza pentru ea.

— Ar fi doar pentru o noapte. Te implor!

— Ryo nu va fi de acord niciodată cu asta. Mă urăşte. Sau ai uitat?, mi-am jucat eu ultima carte, incapabilă să o refuz direct pe prietena mea. În acel moment mă simţeam o povară pentru ea.

Era vina mea că nu aveam un iubit sau alte prietene, în afară de Kira care locuia cu Lucas, nu mergeam la petreceri şi nu mă duceam acasă pentru că îmi uram familia.

— Easton i-a promis deja o motocicletă nouă dacă acceptă să doarmă în cameră cu tine şi a fost de acord.

— Bine, atunci! Dar îmi rămâi datoare, am oftat eu la gândul a ceea ce urma.

— Mulţumesc! Rămân super datoare! Ştiu. Poţi să-mi ceri orice, ţopăi Alice în al nouălea cer, îmbrăţişându-mă.

— Mă voi gândi la asta.

Am ajuns seara cu nervii întinşi la maximum.

Făcusem duş înainte de cină şi îmi îmbrăcasem cele mai frumoase şi mai puţin transparente pijamale pe care le aveam.

Apoi m-am aşezat în pat cu iPad-ul, căştile şi o sticlă de apă.

Eram hotărâtă să mă închid în lumea mea şi să mă prefac că totul în jurul meu rămâne la fel.

M-am uitat la patul lui Alice, aflat lângă al meu. Distanţa care ne despărţea era de o sută douăzeci de centimetri. Măsurasem distanţa chiar în ziua aceea pentru a vedea cât de aproape de mine urma să doarmă Ryo. Asta dacă reuşeam şi eu să adorm.

Pe la unsprezece seara, eram deja întinsă în pat, cufundată în serialul TV *Bridgerton* când, dintr-o dată, uşa se deschise.

M-am forţat să nu-mi ridic privirea din ecran, însă vocea lui Ryo ajunse la mine, în ciuda căştilor.

— Serios? În asta o să dormi? O pijama albastră cu fundiţe? La naiba, normal că nimeni nu se culcă cu tine dacă eşti mereu aşa înfofolită!, reîncepu el vechiul lui mod de exprimare brutal şi lipsit de tact.

Voiam să îi răspund, însă privirea îmi căzu pe corpul lui pe jumătate gol şi încă ud de la duş. Inima începu să îmi bată nebuneşte, iar gâtul mi se uscă.

Câteva picături de apă i se scurgeau din părul negru şi i se prelingeau pe corpul frumos sculptat.

Nu reuşeam să-mi opresc privirea care urma traiectoria picăturii ce se scurgea sinuos pe pielea lui perfectă de chihlimbar, de-a lungul pectoralului drept, sărind pe muşchii abdominali, unul câte unul, până se pierdu în marginea pantalonilor lui de trening albaştri.

Abia când Ryo se întoarse să-şi ia o cremă pentru vânătăi din geantă, am reuşit să respir din nou.

De data aceasta îl priveam cu alţi ochi şi am reuşit să-i văd în sfârşit vânătăile de pe piele. O întreagă parte era de culoare violacee. De asemenea, umărul şi braţul stâng erau încă în stare proastă.

Îl priveam încercând să-şi întindă crema peste vânătăi.

Îi urmăream mişcarea mâinilor mari şi puternice în timp ce îi alunecau pe piele.

Deodată, am început să-mi imaginez acele mâini pe mine şi să mă întreb care era senzaţia pe care o simţeai când erai atinsă de un bărbat. Am simţit că iau foc când şi-a dat jos pantalonii.

Hipnotizată de corpul lui, îi observai bustul în formă de trapez, lat în partea de sus şi îngust în partea de jos. Îi admirai umerii largi, pectoralii sculptaţi, abdomenul cu pătrăţele, talia care făcea până şi pe o femeie să-l invidieze, triunghiul dintre cele două creste iliace care se îngustau spre pubis, acoperit de boxerii cu talie joasă şi strâmţi care lăsau puţin spaţiu imaginaţiei.

Ce n-aş da să pot atinge acel bazin, acel fund ferm şiacele picioare musculoase!

Era suficient să-mi întind mâna şi puteam atinge acea piele şi să simt acei muşchi cum se contractă şi se relaxează sub degetele mele. Ca să nu mai vorbim de… pitonul lui. Şi nu mă referam la tatuaj!

Am înghiţit în sec în timp ce roşeaţa mi se întindea pe gât şi obraji.

Era cu adevărat mare şi împingea materialului boxerilor de parcă abia aştepta să iasă.

Mi-am trecut limba peste buze încercând să compensez arsura care mă cuprindea complet.

Nu reuşeam să îmi iau privirea de la acel corp până când mi-am dat seama că stătea nemişcat, întors spre mine. Simţind că ceva nu era în regulă, mi-am ridicat privirea şi abia atunci mi-am dat seama că Ryo mă fixa cu privirea. Am devenit şi mai roşie când am realizat că fusesem prinsă holbându-mă la el.

Oare de cât timp mă privea şi el?

Din privirea lui amuzată şi excitată era evident că îmi observase de ceva vreme interesul.

— Cu mine nu există regula „Priveşte, dar nu atinge”, mă provocă el, apropiindu-se până când picioarele lui atinseră patul pe care eram întinsă.

Am încercat să spun ceva, însă nu am reuşit să scot decât un mormăit slab.

Mi-am întors repede privirea şi am încercat să mă concentrez la serialul TV, însă am tresărit imediat ce am simţit mâna lui Ryo în jurul încheieturii mele.

— Când te aşezai lângă mine pe pat şi îmi explicai notiţele pe care ţi le luai, sau când îmi aduceai de mâncare nu mi-ai părut niciodată aşa… excitată, îmi şopti el cu o voce răguşită, aplecându-şi genunchii şi punându-mi mâna pe pieptul lui.

M-am trezit tremurând, în timp ce căldura pielii sale se întindea spre mine.

Era o experienţă nebună, incitantă şi înfricoşătoare.

— Erai bolnav. Şi, oricum, nu sunt excitată, am spus eu după ce am reuşit să-mi reconectez cei doi neuroni rămaşi neafectaţi după acel contact. Mi-am retras uşor mâna.

— Da, sigur, chicoti el, întinzându-se în patul lui Alice.

În acea noapte am reuşit cu greu să adorm.

Chiar a trebuit să închid Netflix, pentru că imaginea Ducelui gol din *Bridgerton* doar îmi amintea de bărbatul care dormea la o sută douăzeci de centimetri distanţă de mine .

Abia pe la unu dimineaţa am reuşit să închid ochii, în timp ce Ryo nu părea să fi avut probleme să adoarmă după ce petrecuse o oră pe reţelele de socializare.

Sperasem că somnul îmi va scoate imaginea lui din minte, însă se pare că visele ştiu cum să scoată la suprafaţă dorinţele şi temerile.

Dintr-o dată, acele mâini pe care le observasem în seara aceea îmi mângâiau corpul.

Gâfâi, simţind acea căldură şi acel contact interzis pe pielea mea goală.

Ridicai privirea şi o întâlnii pe cea a lui Ryo.

Din nou îmi simţii gâtul uscat, incapabil să scoată un sunet, în timp ce degetele mele îi atingeau faţa şi părul negru.

— Îţi place, nu-i aşa?, îmi şopti la ureche cu o voce răguşită şi seducătoare, în timp ce mâna lui se juca cu marginea chiloţilor mei, apoi se strecură înăuntru,

coborând, până mă atinse acolo unde niciun alt bărbat nu mă mai atinsese vreodată.

— Eşti atât de udă, îmi zise, lipindu-şi buzele de gâtul meu.

Mă simţeam febrilă şi sensibilă în timp ce degetele lui mă tachinau şi mă excitau.

O parte din mine îmi repeta că nu pot să o fac, că nu îmi doresc să fiu atinsă de el, că nu vreau să mă vadă goală. Eram îngrozită de gândul că ar fi râs de corpul meu gras şi nu prea tonifiat, însă totul se simţea atât de bine.

— Felicity, mă strigă din nou cu acea voce provocatoare, senzuală, în timp ce mâinile lui deveneau din ce în ce mai nerăbdătoare şi dornice.

Apoi, fără să-mi dau seama, Ryo se afla deasupra mea şi nu mai erau mâinile lui cele care mă provocau, ci membrul lui împingând în mine.

Îi priveam corpul mişcându-se deasupra mea înainte şi înapoi…

M-am auzit gemând şi respirând greu până când… m-am trezit.

Fusese doar un vis, însă încă îmi simţeam corpul străbătut de acel orgasm care mă zguduia.

Nu mi se întâmpla des să „îmi dau drumul” în timpul somnului, însă când acest lucru se întâmpla nu mă deranja, dar de data aceasta nu eram singură în cameră.

Inima îmi bătea cu putere, pielea îmi ardea şi simţeam contracţii puternice între coapse.

Gâfâind, m-am ridicat şi m-am uitat la telefon. În zece minute urma să pornească alarma. Primele raze slabe ale soarelui luminau delicat camera.

Îmi aruncai privirea către celălalt pat şi aproape că mi se oprii respiraţia când văzui privirea lui Ryo fixată asupra mea.

Era asemănătoare cu cea din visul meu.

Visul meu…

El deasupra mea, atingându-mă şi…

O, Doamne!

Cu obrajii arzând de ruşine, mă întorsei pe cealaltă parte.

— E timpul să te trezeşti. Mă duc să mă schimb în baie, am spus eu grăbită, luându-mi lucrurile şi fugind să fac un duş rece.

Mă sufocam de ruşine la ideea că el ar fi putut cunoaşte gândurile mele sau ar fi putut ghici ceea ce tocmai visasem.

În acel moment trebuia să mă aflu departe de el şi asta cât mai repede.

10

RYO

Încercam să învăţ la marketing după ce examenul la telecomunicaţii nu decursese tocmai bine când auzii pe cineva bătând la uşă.

Credeam că era Felicity, dat fiind faptul că îi cerusem referatul pe care îl pregătise pentru examen şi care îi adusese o notă bună, în schimb era bunicul.

— Ce am mai făcut de data asta?, am izbucnit eu frustrat la încruntarea lui.

— Ai picat examenul la marketing. Poate că nu m-am făcut suficient de bine înţeles când ţi-am explicat că trebuie să devii un student model dacă nu vrei ca…

— Îmi dau toată silinţa!, l-am întrerupt eu. Scuză-mă dacă nu sunt un geniu!

— Poate că ar fi mai bine să îţi iei un îndrumător. Printre stagiarii mei sunt şi absolvenţi care au absolvit cu brio această universitate.

— Nu am nevoie de vreun angajat al tău. Mă descurc singur.

— Am mari îndoieli cu privire la asta, având în vedere performanţa şi lipsa ta de voinţă.

Eram pe cale să explodez şi să urlu la el să iasă când auzii o nouă bătaie în uşă.

Era Felicity care ţinea în mâini referatul pe care i-l cerusem.

— Ţi-am adus…, spuse ea grăbită, fără să mă privească în ochi. De când dormise în aceeaşi cameră cu mine, începuse să se distanţeze.

Nu mai putusem să mă apropii de ea; nu că nu aş fi vrut, însă mă enerva faptul că încerca să stea departe de mine chiar şi în timpul cursurilor pe care le împărţeam.

Iniţial, acel lucru mă enerva din două motive. Primul era că nu putusem să copiez de la ea, care era destul de

bună, chiar dacă nu excela. Al doilea motiv era acela că nu suportam să fiu tratat ca un proscris. Cu toate acestea, mi-am dat seama curând de adevăr.

Îmi fusese suficient să văd în ochii ei aceeaşi jenă pe care i-o citisem în privire în acea dimineaţă când ne-am trezit, după ce am dormit unul lângă altul, ca să înţeleg răspunsul. Da, acele gemete şi gâfâituri pe care le scosese şi care mă treziseră erau cele ale unei femei aflate la orgasm. Am zâmbit la gândul că poate eu eram în acel vis erotic. De altfel, nu m-aş fi mirat, dat fiind felul în care se uitase la mine în seara precedentă în timp ce îmi dădeam cu cremă şi mă dezbrăcam. Ca să nu mai vorbim de emoţia pe care o citisem pe faţa ei când i-am pus mâna pe pieptul meu.

Da, îi plăcuse. Fusese evident.

Oare şi mie îmi plăcea de ea?

O privii. Nu era genul de fată cu care mă distram. Felicity era mai plinuţă şi mai simplă decât fetele de la şcoală cu corpuri de model cu care mă culcam.

În plus, acel caracter al său atât de rezervat şi de retras mă irita, chiar dacă descoperisem pe pielea mea că, atunci când voia, ştia să scoată la iveală un temperament bun şi să mă enerveze ca nimeni altcineva.

— Domnule Jackson? Eu... eu sunt o mare admiratoare a dumneavoastră, bolborosi Felicity emoţionată la vederea bunicului meu.

Ca toţi ceilalţi studenţi de la cursurile noastre, aş fi vrut să adaug, dar am tăcut.

— Eşti îndrumătoarea nepotului meu?, întrebă el, indiferent la privirea admirativă a tinerei fete.

— Da, intervenii eu, hotărât să preiau frâiele şi să scap de bunicul meu. Ea este Felicity Roadfield, cea mai bună elevă din clasă şi am rugat-o să mă ajute să-mi îmbunătăţesc notele.

Bărbatul smulse din mâna ei referatul pe care aceasta îl ţinea. Aruncă o privire rapidă peste el şi decise că era în regulă.

— Sunteţi cu adevărat capabilă să-mi puneţi la punct nepotul, domnişoară Roadfield?

— Să-l pun la punct, nu. Nu fac minuni, dar vă promit că îl voi ajuta pe Ryo să-şi îmbunătăţească media, deşi trebuie să mărturisesc că aproape nimănui nu i-a plăcut acel examen. Ryo ar fi reuşit să ia examenul dacă nu ar fi fost efectul sedativ al analgezicelor pe care le ia şi care îl împiedică să se concentreze aşa cum şi-ar dori, explică Felicity, câştigând atenţia bunicului meu, lucru care se întâmpla foarte rar.

— Îmi place fata asta. Poate fi îndrumătoarea ta, însă vreau să îţi îndrepţi nota cât mai curând posibil, se limită să spună bunicul înainte de a pleca.

— Mulţumesc, oftai eu uşurat. Eram sigur că dacă nu ar fi venit Felicity aş fi fost deja încredinţat unuia dintre angajaţii bunicului, care m-ar fi strâns şi mai mult cu lesa. Îţi datorez o favoare!

— O să îmi amintesc de asta, şopti ea cu un zâmbet timid.

Eram pe punctul de a aşeza pe pat referatul când Easton şi Alice dădură buzna în cameră.

— Te iubesc, Easton. Ştii că n-aş face niciodată nimic pentru..., izbucni Alice exasperată, încercând să-şi oprească iubitul luându-l de braţ.

— Mă iubeşti pe naiba! Ăla era pe punctul de a te săruta!, explodă Easton furios.

— Era doar o glumă.

— O glumă de rahat şi n-ai făcut nimic ca să-l opreşti.

— Ştiu. Am greşit, însă îţi jur că nu i-aş fi permis niciodată să mă sărute. Iar dacă ar fi reuşit, l-aş fi lovit între picioare!

— Nu ştiu dacă să te cred, mormăi amicul meu epuizat, aşezându-se pe pat.

— Easton, te iubesc. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Te rog, şopti Alice, sărutându-l încet.

Într-o clipă acel sărut devenii ceva mai mult şi, înainte să înceapă să se dezbrace în faţa noastră, eu şi Felicity ieşirăm din cameră.

***

FELICITY

Eram aşa de nervoasă din cauza dificultăţilor pe care le întâmpinam la învăţarea ultimelor capitole la economie încât ronţăiam biscuiţi atât de repede încât mă apucase sughiţul.

— O să scoţi sunetul acela de mistreţ toată noaptea?, mă întrerupse vocea lui Ryo, luându-mă prin surprindere şi făcându-mă să ţip de teamă. Nici nu-l auzisem intrând.

— Ce faci aici?

— Easton şi Alice sunt încă în cameră şi m-au rugat să dorm din nou cu tine. Aparent, relaţia lor este într-un moment de criză din cauza unui coleg de clasă a lui Alice care se dă la ea, iar lucrurile par să degenereze.

— Bine, murmurai eu îngrijorată, pentru că însăşi ideea de a avea din nou acel vis erotic alături de el mă tulbura şi mă făcea să mor de ruşine.

Încercai să mă concentrez asupra cărţilor, însă apoi am auzit foşnetul hainelor lui Ryo.

Mânată de un impuls incontrolabil, îmi ridicai privirea şi îi văzui zâmbetul amuzat şi seducător în timp ce îşi descheia blugii.

— Cauţi mai mult material pentru visele tale erotice?

Ştia!

Acea frază îmi accentuă şi mai tare sughiţul. Chiar păream un porc mistreţ… însă unul pe moarte.

Cu obrajii în flăcări, îmi lăsai deoparte notiţele, mă băgai sub pătură şi mă lipii de perete, hotărâtă să-mi şterg acea imagine din minte.

— Nu-ţi face griji dacă vrei să te masturbezi, mă tachină el, făcându-mă să mor de ruşine. M-am ghemuit şi mai mult sub cearşafuri, rugându-mă ca tortura să se termine mai repede.

— Te superi dacă dorm gol? Sau risc să fiu hărţuit sexual în timpul nopţii?, mă tachină el din nou.

— Nu-ţi face griji. Nu eşti genul meu, am răspuns eu hotărâtă să-l fac să înceteze. În ritmul acesta, urma să fac o noapte albă dacă continua să mă provoace.

— Eşti sigură? De obicei, femeile stau la rând ca să mă aducă în patul lor.

— Te referi la cele bete sau cele cu un IQ mai mic decât al unei gâşte?

— Nu doar acelea.

— Adevărat? Scuze, dar nu mi te pot imagina făcând sex cu o creatură care gândeşte. Te asigur că sunt o persoană foarte tolerantă şi deschisă la minte, însă nu într-atât încât să înţeleg cum o femeie inteligentă ar putea să se lase păcălită de sex-appeal-ul tău de şobolan mort, replicai eu hotărâtă, decisă să pun capăt aroganţei sale care îl făcea să se simtă atât de sigur că oricare fată i-ar fi căzut la picioare. Îl uram, pentru că eu nu aş fi putut fi niciodată ca el.

Eu trăiam în nesiguranţă şi nu puteam să-mi accept corpul, în timp ce el nu avusese niciodată probleme să se dezbrace şi să fie atins sau să facă sex cu cineva care îi atrăsese atenţia.

— Ştii, ar trebui să ţi-o tragi mai des, mârâi el, aruncându-şi violent hainele pe podea.

Îl enervasem, însă i-am arătat indiferenţă şi m-am prefăcut că dorm.

11

FELICITY

Fusese plăcut să iau cina cu Kira şi Lucas în micul lor apartament.

Adusesem friptura mea specială, iar oaspeţii mei fuseseră încântaţi peste măsură, complimentându-mă cu comentarii de genul că nu mai mâncaseră atât de bine de luni bune.

Când m-am întors în camera mea, speram doar să o găsesc pe Alice din nou şi să mă pot odihni.

Însă, din cauza geloziei teribile a lui Easton, făcuse schimb din nou cu Ryo, însă mă săturasem să dorm aşa, cu stomacul strâns de la atâta agitaţie şi obrajii roşii de la glumele lui murdare şi ofensatoare.

Din păcate, rugăciunile mele nu fuseseră ascultate, aşa că m-am trezit în camera lui Ryo, dar de data aceasta nu era singur, ci în compania unei blonde cu un corp uluitor, pe jumătate goală.

— Ups!, scârţâi fata, acoperindu-şi sânii imediat ce am intrat, în timp ce se mişca în sus şi în jos călare pe Ryo care stătea întins pe saltea.

— Lasă-mă cinci minute şi termin, mă anunţă Ryo, fără să-şi ia mâinile şi ochii de pe acea frumuseţe.

Rămăsei paralizată în faţa acelui spectacol, înainte să-mi revin şi să ies în fugă din cameră.

Am decis să mă uit la un film pe telefonul mobil în camera de cămin.

După câteva ore, bătui la uşa camerei mele, însă dat fiind faptul că nu auzii niciun sunet, intrai.

Ryo era singur, adormit, complet gol, cu pătura lăsată peste pelvis, atât de mult încât i se putea vedea părul pubian.

În cameră încă persista mirosul de sex. Simţii că mă ia cu ameţeală, aşa că am deschis fereastra, însă nu înainte de a-l acoperi pe idiotul plin de sine.

Îl privii cu dispreţ pentru că simţeam că acea scenă fusese făcută doar cu intenţia de a mă umili şi de a mă răni după cele ce-i spusesem în seara precedentă.

Sperasem ca acel caz să fi fost unul izolat, însă curând descoperii că devenise ceva normal, deoarece Alice continua să stea în cameră cu Easton, care încă nu reuşise să o ierte peste faptul că cochetase cu alt tip.

Ajunsesem să mă satur de Ryo, de ţigările pe care le fuma în timpul zilei şi de fetele cu care făcea sex în fiecare seară.

Nu reuşeam să mai am niciun minut de linişte.

Ba chiar încercasem să-l fac să înţeleagă dezamăgirea şi disconfortul meu, însă Ryo mă alungase cu glumele lui obişnuite, sugerând să îmi găsesc un bărbat.

Nerăbdătoare, după trei zile m-am dus la Alice.

— Tu şi Easton sunteţi bine acum?, am întrebat-o eu la cantină.

— Nu chiar, pufni ea epuizată.

— Când se va întoarce Ryo în camera lui?

— De ce mă întrebi? Te deranjează?

— Mult.

— Îmi pare rău, Felicity. Iartă-mă, am fost egoistă atunci când ţi l-am pasat fără să te întreb dacă era în regulă şi pentru tine. Problema este că Easton îmi face viaţa un iad şi încerc să găsesc un compromis. Să dorm cu el în fiecare seară pare să funcţioneze, însă îmi dau seama că nu putem continua aşa. Am încercat să-mi salvez relaţia, însă nu ţi-am acordat respectul necesar, murmură ea vinovată.

— Este normal că vrei să fii cu Easton. Vă iubiţi şi ştiu că ţi-e teamă să nu-l pierzi, însă te rog măcar să vorbeşti cu Ryo. Trebuie să înceteze cu fumatul şi cu adusul fetelor în cameră atunci când stă în camera noastră. Nu pot suporta asta! Şi aş vrea să înveţe să se poarte mai amabil cu mine.

— Nu ştiam că este atât de prost! Ar fi trebuit să îmi spui imediat! Nu-ţi face griji, mă ocup eu!

— Cum?

— Lasă pe mine, zise ea cu un zâmbet sinistru care nu prevestea nimic bun.

12

RYO

— Ţi-am spus de o mie de ori să nu fumezi în cameră!, se răsti Felicity nervoasă, însă eu îi suflai fumul în faţă făcând-o să tuşească.

Cât de mult uram felul său corect de a se purta.

Nu rata nicio ocazie să mă facă să mă simt ca un biet nimfoman şi dependent de droguri!

În timp ce ea era sfânta cea dulce, care nu bea şi nu fuma niciodată. Ea care îşi proteja virtutea ca o doamnă din secolul al XIX-lea.

Pfiu! Ce dezgustător!

— Eşti un ţăran!

I-am zâmbit înapoi, furându-i notiţele după care trebuia să învăţ.

— Dă-mi-le înapoi!, se enervă ea, dar nu o ascultai; însă, chiar înainte de a putea face ceva, am auzit uşa dormitorului deschizându-se.

Era Alice. În mână ţinea o cutie mare de sticlă ce părea un terariu.

M-am apropiat curios.

La naiba, nu! Chiar era un terariu, însă înăuntru se afla un păianjen mare, negru şi păros.

În spatele meu o auzii pe Felicity scoţând un ţipăt şocată.

— Vezi asta?, mă întrebă Alice ameninţătoare. Este o lasiodora paraphybana.

— O ce?

— O tarantula femelă. Studenţii la biologie mi-au spus că este puţin agresivă, aşa că m-au sfătuit să nu mă apropii de ea, dar dacă nu încetezi să fii ticălos cu prietena mea cea mai bună, o să iau acest animal dulce şi o să-l pun în patul tău. Ai înţeles?

— N-ai face asta niciodată! Dacă credea că mă poate speria cu acele ameninţări stupide, se înşela amarnic.

— Nu mă provoca, Ryo, sau te fac să regreţi că te-ai născut!

— La naiba cu tine şi cu păianjenul tău de rahat, scăpai eu, hotărât să nu o las pe nebună să mă pună la punct. Poate asta funcţiona cu Easton, însă se pare că nu şi cu mine.

— Felicity, dacă te deranjează în continuare, anunţă-mă, bine?, îi zise Alice prietenei sale înainte de a ieşi.

— Bine, dar nu e nevoie să ajungem atât de departe!, chicoti fata nervoasă.

— Acum dispari!, zisei eu, împingând-o pe nebună afară din cameră.

M-am întors către Felicity.

— Îţi jur că nu ştiam nimic despre asta, mă asigură ea cu o voce tremurândă şi o faţă palidă.

— Dacă ea crede că mă sperie cu un păianjen cretin, e doar o proastă fără minte, mă limitai să spun, aruncând nervos ţigara.

***

FELICITY

— Stai liniştită! Totul este bine. Ryo nu te va mai deranja. Mesajul acela de la Alice mă neliniștii şi mai tare, pentru că era cu adevărat naivă dacă credea că o amenințare meschină îl va opri pe Ryo.

Am terminat să mă spăl pe dinţi şi mi-am îmbrăcat pijamaua, apoi am părăsit baia comună şi m-am întors în camera mea.

Am deschis uşa şi am avut parte de o surpriză enervantă.

Ryo cotrobăia printre lucrurile mele, sub patul meu.

— Ce naiba faci? Cum îţi permiţi să-mi atingi lucrurile fără permisiunea mea?, am explodat eu nervoasă.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti. Uite!, se enervă el, fulgerându-mă cu privirea şi indicându-mi terariul aşezat pe biroul lui Alice.

Am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vene în timp ce mă apropiam şi, când l-am găsit deschis şi gol, am ţipat de groază.

Nu-mi venea să cred: Alice chiar eliberase o tarantulă în camera noastră!

Sării ca o nebună, simţind o furnicătură enervantă pe glezne, de parcă o mie de furnici sau păianjeni s-ar fi târât pe picioarele mele.

Neputând suporta mai mult decât acea panică ce mă sufoca, alergai spre uşă pentru a fugi cât mai departe, chiar şi din campus dacă era nevoie, însă imediat ce deschisei uşa, simţii corpul lui Ryo în spatele meu, lipindu-mă de uşă, împiedicându-mă să ies.

— Lasă-mă!, urlai în pragul isteriei şi forţând mânerul, însă aceasta nu se mişcă deloc dat fiind faptul că Ryo îşi ţinea ambele mâini pe uşă.

— Păianjenul ar putea să se strecoare afară!

— Mai bine, nu?

— Nu, vreau să-l iau şi să-l duc în camera lui Easton când cei doi şi-o trag!, mă avertiză Ryo, împingându-se şi mai mult în mine, răsuflarea lui gâdilându-mi gâtul descoperit.

Dintr-o dată, panica provocată de păianjen se risipi, fiind înlocuită de senzaţia provocată de acea apropiere.

Niciun tip nu se apropiase atât de mult de mine şi îmi era frică de ceea ce i-ar putea comunica trupul meu. În mintea mea erau doar rânduri de carne, un fund imens şi grăsimea mea care tremura ca un jeleu din cauza tensiunii.

Însă, în acelaşi timp, am simţit o descărcare electrică masivă care străbătea fiecare părticică a corpului meu.

Incapabilă să fac faţă acestui vârtej de emoţii, m-am întors, dar m-am trezit încă prizonieră, în braţele lui Ryo, întinse pe lângă mine, sprijinite de uşa din spatele meu.

Îmi ridicai privirea şi simţii cum mi se opreşte respiraţia văzându-i ochii la doar câţiva centimetri de ai mei.

Buzele lui pline erau atât de aproape încât le puteam vedea şi cele mai mici detalii. Mi s-a părut că îi pot simţi căldura pe mine.

Dar mai ales parfumul lui!

Mirosul pielii lui era ceva nedefinit, impalpabil, dar avea ceva atât de erotic încât simţeam că mă topesc şi vreau să mă apropii şi mai mult şi să gust acel gât care se afla atât de aproape.

Doamne, Ryo era cu adevărat un diavol capabil să te facă să vrei şi să faci ceea ce nu ai vrut niciodată.

În acel moment mi-aş fi dat şi sufletul pentru un sărut, să-i simt buzele pe mine şi apoi peste tot pe corpul meu. Mi-ar fi plăcut atât de mult să mă îmbăt încât să nu mă mai gândesc la corpul meu gras, ca să mă pot bucura din plin doar de atingerea lui şi de acea plăcere arzătoare pe care mi-o dădea însăşi aşteptarea.

Chiar dacă era îmbrăcat în acel moment, ştiam ce se ascunde sub haine, câtă perfecţiune era acolo şi ce mult mi-ar fi plăcut să o am şi eu chiar şi pentru un minut.

Însă, din păcate, ştiam foarte bine că asta nu ar fi fost posibil vreodată, cu atât mai puţin să fiu dorită de un bărbat ca Ryo.

Acea conştientizare mă lovii ca un pumn în stomac, blocându-mi respiraţia până la punctul în care chiar simţii că am fost lovită cu adevărat.

Cunoşteam acea durere. Ea era cea care ştiuse mereu să mă pună la punct, însă uneori inima mea nu o asculta şi deseori mă trezeam plângând disperată pentru ceea ce eram şi voi fi pentru totdeauna.

— Hei, stai liniştită! Păianjenul ăla nu îţi va face nimic, bine? Mă ocup eu, şopti Ryo uşor, mângâindu-mă pe braţ, însă eu mi-l retrăsei rapid. Nu voiam să-mi atingă braţul*gras* .

— Scuze. Doar că îmi e frică de păianjeni, am minţit eu. În realitate, păianjenii nu mă speriau, chiar dacă, la naiba, era vorba de o tarantulă de douăzeci de centimetri!

— În regulă. Aşteaptă-mă afară, bine?, îmi propuse el, verificând podeaua şi deschizând uşor uşa doar cât să mă lase să ies.

M-am suspus, însă de îndată ce am ieşit, mă prăbuşii la pământ.

Îmi acoperii faţa şi lăsai să îmi scape o lacrimă.

Iată de ce se îngrijora Ryo!

Păcat că nu păianjenul era problema mea.

Nu, adevărata problemă eram eu şi acel trup pe care îl uram, dar pe care doctorul îmi spusese că îl voi *purta* cu mine pentru tot restul vieţii, pentru că oasele şi constituţia mea erau de aşa natură.

Izbucnii în plâns.

Plângeam pentru mine şi pentru acel moment foarte scurt în care mi-am permis să-mi doresc un tip care nu avea să mă observe niciodată şi care nu m-ar fi sărutat niciodată cu pasiune.

Nimeni nu şi-ar dori să fie vreodată cu mine!

Nici măcar eu nu îmi doream!

— Felicity, ce s-a întâmplat? Eşti bine?, se agită Alice, văzându-mă pe jos, în lacrimi. Nemernicul ăla încă te chinuie?

— Nu, nu e nimic. Ryo nu are nicio legătură.

— Unde e?

— Este înăuntru, căutând păianjenul.

Alice izbucni în râs.

— A căzut în plasă? Vei vedea că, după această experienţă, te va lăsa în pace.

— Vrei să spui că nu e niciun păianjen?, încercai eu să înţeleg.

— Nu! Desigur să nu! Studenţii de la biologie s-au supărat când le-am făcut propunerea. Mi-au dat un terariu gol şi mi-au interzis să mai calc la ei în laborator.

Am răsuflat uşurată.

Mi-am şters lacrimile şi m-am ridicat.

Am intrat împreună în cameră.

Ryo îmi ridica salteaua în căutarea păianjenului.

Îşi scosese cămaşa transpirată în urma efortului de a întoarce camera cu susul în jos.

— Alarmă falsă. Nu este niciun păianjen, îl oprii eu înainte de a face şi mai multe stricăciuni.

Privirea criminală pe care Ryo i-o aruncă lui Alice fu doar începutul furtunii care izbucni.

O rafală necruţătoare de insulte timp de cincisprezece minute, în care Ryo dădu vina pe ea şi pe iubitul ei nimfoman, în timp ce ea îi amintea de toate lucrurile rele pe care mi le făcuse din ziua accidentului, deşi încercasem să repar pagubele în toate modurile posibile şi de neimaginat.

Doar sunetul telefonului meu mobil puse capăt acelei discuţii.

Era un apel video de la mama şi de la Ava.

— Îţi aminteşti ziua de naştere a lui Sissi, nu?, întrebă mama, fixându-mă cu o privire severă din ecran.

— Da, sigur! I-am cumpărat nişte pantofi roşii care să se potrivească cu paltonul pe care i l-a luat Bethany. Mi-a

spus că vrei să o îmbraci ca Scufiţa roşie pentru următoarea şedinţă foto, i-am amintit eu.

— Exact! După părerea mea, va fi un succes!, se bucură mama care trăia pentru acele lucruri. Lucruri pe care nu le făcuse niciodată cu mine.

— Aşadar, petrecerea cu ceilalţi copii va fi duminică după-amiază, dar petrecerea cu şedinţa foto a fost decalată pentru sâmbătă seara, aşa că va trebui să fii aici la şase. Crezi că poţi?

— Sigur. Vrei să fac şi tortul?

— Nu, pentru asta am apelat la un patiser cu experienţă, dar poţi să pregăteşti oricând brioşe. Bunicii îi plac foarte mult.

— Bine, zisei eu, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

— Şi tu eşti invitată, Alice, exclamă Ava, văzându-mi prietena în cameră.

— Mi-ar plăcea, dar am deja ceva programat!, răspunse Alice, prefăcându-se că îi pare rău. După petrecerea de ziua mea cu familia, mă avertizase că mai bine îşi amputa braţul decât să participe la o altă petrecere cu părinţii mei.

Şi Kira admisese că nu a fost o experienţă pe care să vrea să o repete dar, dacă i-aş fi cerut, ar fi acceptat. Totuşi, nu avusesem niciodată curajul să o trag cu mine din nou în acea casă de nebuni exhibiţionişti, obsedaţi de Instagram şi TikTok.

— Şi el cine este?, strigă mama dintr-odată, lingându-şi buzele de emoţie.

M-am întors şi l-am văzut pe Ryo punându-şi cămaşa pe el, trecând în spatele meu şi lăsându-se încadrat pe ecran.

— E... e un prieten, mă bâlbâi eu inconfortabil.

— Prietenul sau iubitul tău?, mă luă mama peste picior.

— Mamă!

— O, ce plictisitoare eşti! Oricine ar fi, nu contează! Vreau să-l aduci şi pe el la petrecere!

— Nu cred că e cazul!

— Eu sunt cea care nu crede că este potrivit să am o fiică de douăzeci de ani încă singură! Haide, adu-l, măcar aşa nu o să apari mereu singură în fotografii!

— Mama are dreptate. Eu vin cu soţul meu, iar Bethany îşi va aduce ultima cucerire, ca întotdeauna. Chiar şi Sandy l-a invitat pe modelul cu care filmează o reclamă la prăjituri!, se alătură Ava, făcându-mă să mă simt şi mai ruşinată.

— Bine, îl voi întreba, oftai eu resemnată, doar pentru a putea încheia apelul.

— Anunţă-mă, ca să ştiu cum organizez locurile la masă.

— Bine. Pa!

— Nici să nu te gândeşti!, se grăbi să răspundă Ryo în timp ce mă întorceam spre el.

— Te rog, îl rugai eu. Ştiam că dacă Ryo nu ar fi venit cu mine, aş fi demonstrat încă o dată că niciun tip nu mă consideră destul de interesantă sau atrăgătoare încât să mă însoţească la o petrecere stupidă pentru copii.

— Întreabă pe altcineva.

— Îmi datorezi o favoare, i-am amintit eu.

— La naiba!, răspunse el frustrat. Bine, dar nu intenţionez să rămân toată petrecerea.

— Doar o oră!

— Jumătate de oră!

— Patruzeci şi cinci de minute, am negociat eu.

— Bine, dar apoi suntem chit, spuse el părăsind camera.

Am oftat uşurată.

— Acum îmi vei explica de ce plângeai mai devreme?, mă întrebă Alice după ce rămaserăm singure.

Un atac de alergie, am inventat eu.

— Alergie la Ryo?

— Nu, ci la ceea ce sunt.

— O fată frumoasă şi foarte dulce?

— O ciudată grasă şi nesemnificativă pe care nimeni nu va dori vreodată să o iubească, am corectat-o eu.

— Eu te iubesc, îmi zâmbii Alice, îmbrăţişându-mă cu afecţiune. Dar dacă e un bărbat ceea ce îţi doreşti, atunci te sfătuiesc să îţi găseşti unul mai puţin prost decât Ryo.

13

RYO

— Bine ai venit în casa mea, spuse Felicity. E un pic cam mică, dar părinţii mei nu şi-au putut permite ceva mai bun, din moment ce jumătate din banii lor merg pe

haine, şedinţe la centrul de înfrumuseţare, şedinţe foto şi înscrieri la concursuri de frumuseţe.

— Explică-mi din nou de ce am fost de acord să te însoţesc?, am pufnit eu nervos în timp de Felicity parca maşina în faţa unui mic duplex de la periferie.

— Pentru că îmi erai dator cu o favoare.

— O favoare pentru care plătesc scump. Data viitoare să-mi interzici să-ţi mai cer o favoare.

Felicity râse amuzată. În seara aceasta era foarte drăguţă, cu părul ondulat, cu un machiaj în tonuri calde şi un ruj roşu care îi dădea un aspect seducător. Ar fi fost perfectă dacă nu ar fi purtat acei jeanşi şi acel cardigan până la genunchi care îi acoperea fiecare formă. Semăna mai mult cu o umbră decât cu o fată tânără plină de viaţă.

— Eşti gata?

Nu i-am răspuns.

— Patruzeci şi cinci de minute. Nicio secundă mai mult, i-am amintit eu.

— Stai liniştit. Mi-am activat deja cronometrul pe telefonul mobil, mă asigură ea. Aşadar, îţi aminteşti tot ce ţi-am spus?

— Niciun cuvânt.

— Ei bine… Ryo, concentrează-te! Mama mea, fosta Miss Oregon, va deschide uşa în curând. Apoi îl vei cunoaşte pe tatăl meu, consultant în modă. Probabil că nici nu va apuca să schimbe două vorbe cu noi pentru că este mereu la telefon sau ocupat cu ceva. La petrecere va fi prezentă şi sora mea mai mare, Ava, împreună cu soţul ei, Jerry. Au frecventat liceul nostru în urmă cu câţiva ani.

Ea era şefa majoretelor, iar el era căpitanul echipei de fotbal. Ambii au fost numiţi regina şi regele balului în ultimul an. S-au căsătorit, iar acum el are o sală de sport şi un canal de YouTube destul de popular printre cei care vor să câştige masă musculară, în timp ce ea încearcă să ajungă actriţă.

— Şi de ce îmi spui toate aceste lucruri?

— Pentru că, cu fizicul tău atletic, vei ajunge în curând în apropierea cumnatului meu. Arată-i abdomenul tău şi te va iubi!

— Ce prostie!

— Crede-mă! Aşa funcţionează cu el! Încearcă să ai chiar şi un gram de grăsime şi vei dispărea de pe radarul lui ca prin farmec. Gândeşte-te că eu nu am aflat dacă el ştie despre existenţa mea.

— Vorbeşte cu el!

— Am încercat deja, dar nici nu se uită la mine. Ne comportăm ca nişte străini de doi ani.

— În afară de ticălosul cu soţia lui, ce altceva ar trebui să ştiu?

— Mai sunt Bethany, Sandy şi sărbătorita, Sissi.

— Nu se va supăra că nu i-am adus niciun cadou?

— Sissi împlineşte un an. E prea mică pentru a se simţi jignită, însă a fost deja angajată pentru o reclamă la scutece.

— Uau..., am mormăit eu prefăcându-mă uimit. Nici că mi-ar fi păsat mai puţin.

— Atenţie mai degrabă la Sandy. Va încerca să te bombardeze cu întrebări şi să-ţi atragă atenţia în orice fel.

— Doamne, dar câte surori ai?

— Patru.

— Părinţii tăi n-au auzit de prezervative? Eu, după a doua fiică, mi-aş fi făcut deja vasectomie, spusei eu făcând-o să râdă în hohote, în timp ce apăsa pe sonerie.

— A, am uitat… Bethany. O cunoşti…, începu ea, însă nu mai apucă să termine fraza că cineva deschise uşa.

La naiba!

În faţa mea apăru una dintre fetele de care mă chinuisem să scap în penultimul meu an de liceu.

— Ryo!, exclamă ea cu ochii albaştri măriţi. Nu o mai văzusem de doi ani, însă nu se schimbase deloc. Părul ei era ca întotdeauna, blond şi drept, pielea îi era presărată cu sclipici, iar ochii încă mai aveau acea strălucire răutăcioasă şi seducătoare. Chiar şi corpul ei rămăsese perfect, neschimbat, formele întrezărindu-i-se prin rochia scurtă şi strâmtă, aşa cum îi plăcea ei să se îmbrace.

Mi-am amintit totul despre ea.

Se ţinuse după mine prea mult înainte să cedez. Adevărul era că nu puteam suporta dependenţa ei de selfie-uri şi reţelele sociale. Mereu trebuia să posteze totul şi, când vorbeai cu ea, de multe ori nici măcar nu se uita la tine.

Ne culcasem împreună o dată. Sexul fusese incredibil, însă apoi mă enervasem când am aflat că a postat o poză cu noi doi goi în pat.

Am terminat-o cu ea, iar când s-a întors pentru o nouă partidă de sex, i-am spus că nu fac bis.

O lună întreagă nu m-a lăsat în pace, până când a fost numită regina balului şi apoi a absolvit, dat fiind că era cu un an mai mare decât mine.

M-am uitat la Felicity.

Nu ştiam că sunt surori.

Bethany nu-mi spusese niciodată, deşi o auzisem odată spunând că a văzut filmul *The Duff* şi că, în loc să aibă o prietenă, avea o soră *obscen de tocilară şi strategică* . Nu mă gândisem niciodată la Felicity, pentru că în realitate… nici măcar nu îi observasem prezenţa, deşi eram de aceeaşi vârstă şi chiar aveam unele cursuri împreună.

— Bethany, o salutai eu rece.

— Chiar eşti iubitul lui Felicity?, întrebă ea şocată.

— Nu, doar un prieten, răspunse sora ei în locul meu.

— Ştiu, prostuţo! Glumeam! Niciunul dintre noi nu s-a gândit vreodată la altceva, chicoti Bethany, făcându-ne loc să intrăm.

Am văzut-o pe Felicity muşcându-şi buza şi devenind serioasă de parcă toate râsetele din maşină de dinainte nu i-ar fi aparţinut.

Rămăsei şocat când mă trezii înconjurat de şase femei, într-o cameră care părea ca scoasă dintr-o revistă, cu un fotograf plimbându-se şi făcând poze tuturor.

Patruzeci şi cinci de minute în felul ăsta şi mă sinucid!

****

FELICITY

Suspinai. Cum era de aşteptat, Ryo devenise atracţia serii. Toţi se întreceau pentru atenţia lui, iar Jerry îl atacase cu întrebări legate de activitatea fizică făcută de Ryo pentru a se menţine în formă.

Nimeni nu venise să mă întâmpine, nici nu se obosise să arunce o privire la brioşele mele, până când bunica venii să ia una.

— Văd că schimbarea ta a început deja. El este tipul de care eşti îndrăgostită? Acum înţeleg de ce prietenele tale erau îngrijorate. Ţi l-ai ales destul de complicat şi dificil de gestionat. În spatele acelei înfăţişări se află un iad care îl mistuie, îmi zise bunica, în maniera sa obişnuită.

— Nu sunt îndrăgostită de el.

— De ce?

— Pentru că nu-mi place de el şi nu-l iubesc, rezolvai eu cu o ridicare din umeri şi privirea aţintită asupra lui Ryo şi a modului în care fusese imediat aşezat lângă Bethany pentru a face fotografia de grup. Din câte se părea, Bethany se prefăcuse că a rămas singură pentru a se apropia de însoţitorul meu pentru şedinţa foto.

— Nu îţi place de el şi nu îl iubeşti sau nu vrei ca el să te placă şi să te iubească?

— Mama spune mereu că e mai bine să nu-ţi doreşti ceva ce nu poţi avea niciodată.

— Nouăzeci la sută din lucrurile care ies din gura mamei tale sunt o prostie.

— Totuşi, are dreptate. Uite! Ryo se încadrează bine lângă Bethany. Chiar s-au şi culcat împreună, ştiai? Acum

trei ani. Ştiu asta pentru că Beth a pus fotografia pe Instagram.

— Fata aia nu are nici un pic de jenă.

— Dar tuturor le place. Chiar şi lui Ryo, murmurai eu cu tristeţe, observând cum sora mea îl îmbrăţişa. Ei nu îi fusese teamă că el ar putea să-i simtă grăsimea de pe şolduri sau să-l împingă cu fundul ei mare.

— Cu toate acestea, el a venit aici cu tine, nu cu ea.

— Numai pentru că îmi datora o favoare.

— Va fi…, mormăi bunica, îndreptându-se spre grup şi rugându-l pe Ryo să vină la mine. Felicity vrea să facă o poză cu tine!

— Bunico!, am strigat eu stânjenită. Ryo, nu-i adevărat!, am încercat eu să lămuresc lucrurile imediat, însă el se aşeză lângă mine şi îşi puse braţul în jurul umerilor mei.

Acel contact mă făcu să mă încordez imediat. Aş fi vrut să mă îndepărtez, însă acel gest îmi plăcea, iar căldura lui îmi treziră toţi fluturii pe care îi ţineam adormiţi în mine.

Cu un semn din cap, chemă fotograful.

— Nu, Ryo, nu sunt fotogenică!

— Prostii! Trebuie doar să te relaxezi.

— Este puţin cam dificil cu tine lângă mine.

— Ai fi preferat tarantula pe care ne-a adus-o Alice în cameră?

— Nu, răspunsei eu, râzând la acel gând.

— Am nevoie doar de un semn de la tine şi pot să creez o adevărată tevatură. Chiar mi-ar plăcea să văd cum

ar reacţiona familia ta dacă aş ţipa că am văzut un păianjen uriaş, îmi şopti el la ureche, făcându-mă să mă înroşesc.

Izbucnii în râs.

— Ar fi o idee bună pentru a scăpa de aici.

Chiar şi Ryo râse, iar fotograful profită de acel moment pentru a ne fotografia.

Mai târziu ni se alăturară şi mama şi surorile mele.

Tatăl meu nu îşi făcuse încă apariţia.

— Ajunge cu fotografiile acum! Felicity, ajută-mă! Du-te să-i schimbi scutecul surorii tale, intervenii mama, nerăbdătoare să atragă atenţia asupra ei.

Mi-o puse în braţe pe Sissi şi mă trimise sus să-i schimb scutecul.

M-am supus. Oricum nu aveam ce altceva să fac, iar când am coborât, toţi invitaţii se aflau pe bufet. Doar Ryo şi Bethany lipseau.

— Unde este Ryo?, o întrebai pe Ava.

— În bucătărie după şerveţele.

M-am îndreptat spre bucătărie însă, de îndată ce am pus piciorul înăuntru, am văzut-o pe Bethany cu braţele în jurul gâtului lui Ryo în timp ce el o săruta. Ryo avea mâinile pe şoldurile ei, însă la un moment dat a împins-o.

Nu ştiam dacă fusese deranjat de sărut sau de prezenţa mea.

Am optat pentru a doua variantă. La urma urmei, cine nu ar fi vrut să-l sărute pe Ryo şi să fie cu el?

Şi cine nu şi-ar fi dorit să sărute o femeie frumoasă ca sora mea?

Dar Bethany… ştia că Ryo era însoţitorul meu din seara aceea, însă acest lucru nu o deranjase să se arunce în braţele lui.

Aş fi vrut să ţip, însă nu puteam fi supărată cu adevărat pe Bethany pentru că luase ceva care nu îmi aparţinea cu adevărat.

Totuşi, îmi venea să plâng. Îmi simţeam inima zdrobită şi nu ştiam de ce.

— Felicity, venii Ryo înspre mine încordat.

— Cele patruzeci şi cinci de minute s-au încheiat, reuşii el să spună. În realitate nu ştiam, însă timpul expirase pentru mine. Eu eram cea care nu mai puteam sta în casa aceea şi mă simţeam ca o proscrisă, neîndrăgită de nimeni. Însă, mai presus de toate, nu mai suportam să fiu fata pe care nimeni nu voia să o sărute.

— Uite, să ştii că Bethany este cea care m-a sărutat. Sora ta e mai enervantă decât…, se justifică Ryo iritat, însă l-am întrerupt. Nu voiam să-i ascult scuzele stupide.

— Te aştept în maşină, am spus eu sec, înainte de a părăsi casa.

***

RYO

La dracu!

Nenorocita aia de Bethany a trebuit să mă sărute în faţa lui Felicity!

— Hai, ştiu că nu eşti interesat de sora mea, îmi zisese atunci când am încercat să o îndepărtez.

— Nu asta e ideea, m-am enervat eu din cauza insistenţelor ei, însă într-un final a reuşit să mă sărute. Din expresia rănită de pe chipul lui Felicity am ştiut că se supărase.

Era adevărat, nu eram împreună şi eram liber să mă distrez cu cine voiam, dar în acel moment eram acolo doar pentru ea şi pentru nimeni altcineva. M-am simţit ca un rahat când am ajuns la maşină şi am găsit-o cu obrajii roşii şi ochii strălucitori.

Nu părea capabilă să conducă şi, când m-am oferit, nu a zis nimic, deşi ştia că încă mă doare genunchiul stâng.

Conduceam de douăzeci de minute într-o tăcere absolută.

Am aruncat o privire către Felicity şi am observat că se uita la profilurile surorilor ei cu hashtag-ul #prima zi de naştere a lui Sissi. Erau diverse fotografii în care mă etichetaseră. Chiar şi pe mine, însă nicio fotografie cu Felicity.

— Tu de ce nu apari în poze?, am întrebat-o eu.

— Nu am o frumuseţe dorită de *urmăritori* , iar mama mea vrea să mă protejeze de hărţuirea cibernetică.

— Ce prostie! Te-au etichetat măcar?

— Nu, oftă ea. Uneori simt că nu fac parte din propria mea familie.

Nu i-am răspuns pentru că cunoşteam foarte bine acest sentiment. Felicity nu fusese singura care nu

apăruse niciodată în pozele de familie, însă nu îi spusesem.

— Dar ai măcar un profil pe Instagram?

— Da. @înbucătăriecuFelicity, dar nu conţine fotografii cu oameni, ci doar cu preparatele mele sau cu ingredientele pe care le folosesc la gătit.

— Nu îl ştiu.

— Nu mă surprinde. Am doar cinci sute de urmăritori. Sissi are profilul ei de şase luni şi a ajuns deja la şase mii.

Deodată auzii bâzâitul telefonului ei mobil.

Era bunica ei care îi trimisese singura poză făcută cu noi doi singuri.

O văzui pe Felicity privind-o îndelung cu un zâmbet trist pe buze.

Degetul ei mare mângâie fotografia pentru o clipă.

Era o imagine foarte frumoasă. Singura făcută cu zâmbete şi râsete sincere.

— O vei publica?

— Nu, răspunse ea în timp ce primea o notificare cu o nouă poză postată.

De data aceasta era de la familia ei.

Erau Ava cu Sissi în braţe şi soţul ei idiot lângă ea, în timp ce în dreapta eram eu şi Bethany.

— Cum se simte?, şopti Felicity încet, încât am crezut că mi s-a părut.

O privii. Avea privirea fixată pe sumarul fotografiilor.

— La ce te referi?, întrebai eu, parcând maşina în faţa căminului.

— Cum se simte să te simţi frumos şi dorit?

O privii şocat. Era atâta disperare în acea întrebare încât mă lovii cu atâta violenţă încât mă lăsă fără suflare.

— Îmi pare rău, nu am vrut să..., regretă ea imediat, muşcându-şi buza tremurândă. Era cât pe ce să izbucnească în plâns, însă înainte să pot spune ceva, Felicity deschise portiera şi fugii ca o rachetă.

— Aşteaptă!, strigai eu, însă ea nici măcar nu s-a întors, ci a continuat să alerge.

— La naiba!, explodai, lovind volanul cu mâna.

Am coborât din maşină şi m-am îndreptat spre camera lui Felicity.

Am bătut, însă mi-a deschis Alice.

— Ce i-ai făcut, ticălosule?, mă atacă ea instantaneu, însă am împins-o.

— Ieşi! Trebuie să vorbesc singur cu Felicity.

— Nici să nu te gândeşti!

Eram atât de scos din minţi încât nu ştiu ce privire aveam, însă ştiu doar că imediat ce m-am uitat la Alice, am văzut-o liniştindu-se şi ieşind din cameră fără să scoată un cuvânt.

Rămaşi singuri, mă apropiai de Felicity, care stătea întinsă pe pat, cu capul înclinat şi cu mâinile tremurânde strângând tare cuvertura.

— Asta este ceea ce vrei? Să te simţi frumoasă şi dorită?, o întrebai eu, apropiindu-mă.

Mă aplecai în faţa ei şi, de îndată ce faţa mea ajunse la nivelul ei, am văzut-o că plângea.

Ruşinată de apropierea mea, se ridică grăbită şi se îndepărtă.

Arăta ca un animal în cuşcă. O cuşcă ce o sufoca.

— Te rog, pleacă! Te rog!, suspină ea încet, incapabilă să mă privească.

— Felicity!, o strigai eu, punându-i o mână pe şold.

Gestul acela o făcu să tresară şi să se îndepărteze brusc ca şi cum aş fi ars-o.

Încercai din nou, însă ea mă prinse de braţ.

— Nu mă atinge! Nu îmi spusese asta cu dispreţ sau cu dezgust. Fusese mai degrabă o rugăminte, însă chiar şi aşa m-a enervat.

M-am simţit copleşit de o furie oarbă şi arzătoare.

Cu focul arzându-mi în vene, îi prinsei brusc faţa şi o apropiai de a mea.

— Încearcă să mă refuzi din nou şi te voi face să regreţi că te-ai născut, o ameninţai eu pe un ton atât de peremptoriu care o blocă să-mi răspundă sau să se îndepărteze.

— Nu te resping. Pur şi simplu nu vreau ca oamenii să mă atingă, explică ea după un moment lung.

— De ce?

Nu îmi răspunse şi îşi lăsă privirea în jos, însă îi ridicai faţa, forţând-o să mă privească.

— De ce? Răspunde!

— Pentru că nu sunt frumoasă şi slabă, răspunse ea cu mare efort.

— Nu vreau să mă simt respinsă ca urmare a dezgustului cauzat de aspectul meu.

— Crezi că oamenii te refuză pentru asta?, mă enervai eu, sătul de prostiile astea. Există lucruri mai rele pentru

care să poţi fi respins! În realitate, problema nu este aspectul tău, ci atitudinea ta care îi ţine pe oameni departe.

— Încerc doar să mă protejez pentru a nu fi rănită sau umilită. Tu nu înţelegi, Ryo! Tu eşti atât de frumos, de fermecător… Nu ştii ce înseamnă să te simţi respins.

Spune-i asta mamei mele!

— Nu ştii nimic despre mine, mă limitai să spun.

— Ai dreptate, dar văd cum te privesc şi te admiră oamenii. La liceu nu a existat nicio fată care să nu fi plătit doar ca să fie sărutată de tine.

— Chiar şi tu?

— Eu nu. Eu am învăţat să nu îmi doresc ceea ce nu pot avea.

— Eu în schimb am învăţat să am ceea ce îmi doresc, replicai eu furios la acel răspuns şi, înainte să îmi poată răspunde, pusei stăpânire pe buzele ei.

O sărutai fără să-mi pese de gustul sărat al lacrimilor ei, de tremurul buzei sale inferioare şi de lipsa ei totală de experienţă care o transformară în lut în mâinile mele.

I-am deschis buzele şi am pătruns-o cu limba.

Avea gust de brioşe.

Îi mângâiai limba cu a mea şi transformai acel sărut într-unul şi mai profund.

O auzii cedând şi gâfâind sub asaltul meu; era ceva orgasmic.

Aş fi vrut să îmi trec mâinile peste tot pe corpul ei, însă ştiam că riscam să întrerup acel moment de care mă bucuram mai mult decât eram dispus să recunosc.

Continuai să îi mângâi faţa şi gâtul, în timp ce mâinile ei se sprijineau delicat pe pieptul meu.

În ciuda faptului că era o fată mai grăsuţă şi adesea neîndemânatică, avea o delicateţe şi un mod blând de a mă atinge pe care nu-l mai întâlnisem la nicio altă fată.

Când ne-am oprit să respirăm, Felicity avea obrajii complet roşii, iar ochii ei aurii erau atât de strălucitori încât m-au vrăjit.

— Am doar cinci dolari în buzunar. Este suficient pentru tine?, şopti ea cu un zâmbet timid.

— Oare săruturile mele valorează atât de puţin?, mă prefăcui eu jignit. Fă-mi un alt tiramisu cu fistic şi vom fi chit!

— Tiramisu-ul meu valorează atât de puţin?

— Ai dreptate, am oftat, sărutând-o din nou. Tiramisu-ul acela a fost raiul pe pământ.

Când ne-am despărţit, Felicity începu să râdă amuzată de acea afacere.

Era cu adevărat frumoasă când zâmbea.

Ar fi trebuit să o facă mai des.

— Mulţumesc, Ryo!

— Pentru ce?

— Că exişti, spuse ea simplu, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Nu am ştiut ce să-i răspund. Eram surprins şi puţin mişcat de acele cuvinte. Nu toată lumea era mulţumită de existenţa mea. Nici măcar cei care mă aduseseră pe lume.

***

FELICITY

Când Ryo părăsii camera, mă simţeam încă uşoară ca aerul şi minunat de îmbătată de emoţii şi entuziasm.

Acel sărut îmi ştersese complet din minte toată seara cu părinţii mei.

Mă aruncai pe pat, complet pierdută în senzaţiile pe care le trăisem cu Ryo, când Alice se repezii înăuntru.

— Ce ţi-a făcut ticălosul ăla?, întrebă Alice foarte preocupată, luându-mi faţa în mâini.

— Nimic. Totul este în regulă.

— Nu mă minţi! Te-ai întors în lacrimi după ce ai petrecut seara cu acel vierme!

— Eram doar supărată. Ryo nu are nicio vină.

— Nu mă minţi, repetă Alice şi mai supărată.

— Îmi cunoşti familia… Ştii cât de mult se amestecă dacă aduc acasă o persoană frumoasă pe care să o introducă în fotografiile lor, nu?, încercai eu să-i explic.

— Şi?

— Ei bine, l-am dus pe faimosul Ryo Jackson acasă la mama.

— Monstrul ăla!

— Poate avea un caracter complicat, dar nu se poate nega că este uluitor de frumos.

— Frumos? Abia dacă e acceptabil!

— Acum tu eşti cea care minte!, o mustrai eu cu bunăvoinţă.

— De acord, nu e de aruncat, însă cu caracterul ăla de rahat, îmi vine să-l arunc în tocător.

— Este mai puţin groaznic decât pare, oftai eu, gândindu-mă la acel sărut cu care îmi şterse lacrimile.

— O, la naiba!, se alarmă Alice, îndepărtându-se de mine de parcă aş fi devenit dintr-odată radioactivă.

— Ce se întâmplă?, mă speriai.

— O, la naiba, te-ai îndrăgostit!

— Nu!

— Este mai puţin groaznic decât pare, mă imită Alice cu o voce mieroasă. La naiba, te auzi când vorbeşti despre el?

— Ai înţeles greşit, încercai eu să mă pun la adăpost, acum stânjenită şi agitată de ideea că Alice ar putea avea dreptate.

— Atunci vorbesc prostii dacă cred că deja v-aţi sărutat?

— Uite… eu… Nu e ceea ce pare.

— Nu e ceea ce pare? O, la naiba! V-aţi sărutat! Ştiam eu! Nu, nu, nu! Asta nu trebuia să se întâmple!

— Te agiţi pentru nimic, Alice. Calmează-te!

— Să mă calmez? Când cea mai bună prietenă a mea tocmai a fost prinsă în plasa acelui nemernic? Glumeşti?

— Încerca doar să mă consoleze. A fost un sărut prietenesc.

— Şi tu chiar eşti sigură că şi Ryo crede că sărutul pe care ţi l-a dat a fost unul prietenesc?

— Da.

— Eşti mai naivă decât credeam. Felicity, te joci cu focul! Şi nu eşti pe poziţie de egalitate, pentru că el ştie unde te poate duce, în timp ce tu nici măcar nu realizezi că tocmai i-ai permis lui Ryo să-ţi fure inima.

Am înghiţit cu greu. Dacă Alice avea dreptate, atunci aveam probleme mari.

Şi, totuşi, acel sărut…

14

FELICITY

Cum a fost petrecerea de aseară? M-a sunat Alice să îmi spună că te-ai întors la cămin în lacrimi şi că Ryo era foarte supărat şi a trimis-o afară. V-aţi certat?, mă întrebă Kira la sfârşitul cursului de sociologie.

— Pe tot parcursul petrecerii, familia mea m-a tratat ca pe o proscrisă, iar în cele din urmă, Bethany s-a dat la Ryo şi l-a sărutat.

— Îmi pare foarte rău!

— Eu nu fac parte din lumea lor.

— Haide! Eu nu aş vedea asta ca pe un lucru rău. Doar dacă nu vrei să trăieşti într-o realitate formată din aparenţe şi ficţiune doar pentru a obţine like-uri. Tu, în schimb, eşti o fată cu caracter, cu interese şi munceşti din greu pentru a absolvi. Mâine vei avea ceva la mână, pe când viaţa lor va depinde mereu de alţii. Ce vor face când vor fi bătrâni sau bolnavi şi nu-şi vor mai putea post faţa drăguţă pe Instagram? Cine va avea grijă de ei când au

probleme sau sunt trişti? Nu cred că urmăritorii lor sunt acolo pentru a-i consola, ci doar pentru a admira acele zâmbete false şi trupurile lor pe jumătate goale.

— Mi-ar plăcea să mă plac puţin mai mult şi să găsesc pe cineva care să mă găsească frumoasă.

— Eşti foarte frumoasă, Felicity!

— Sunt grasă.

— Cunosc multe fete grase şi frumoase. Problema apare în cazul obezităţii care poate cauza probleme serioase de sănătate, însă tu doar ai câteva kilograme în plus. Este trist că identifici frumuseţea doar cu indicele de masă musculară. Ai o piele frumoasă, ochi foarte expresivi, păr care nu devine niciodată încreţit sau tern, mâini delicate capabile să facă magie cu puţină făină şi ouă…

— Mi-aş dori doar ca şi alţii să poată vedea dincolo de kilogramele mele în plus, dar societatea ne-a insuflat ideea că a fi slab este frumos, aşa că… Cine sunt eu pentru a distruge un concept atât de înrădăcinat, răspândit în fiecare zi de mass-media şi de televiziune?

— Nu ai idee câte lucruri ai putea face! Tu ştii ce înseamnă să suferi pentru că nu eşti suficient de admirată sau că nu reuşeşti să-ţi accepţi corpul aşa cum este şi să te iubeşti pe tine însăţi. Ştii câte fete au aceeaşi problemă ca tine de fiecare dată când se uită în oglindă? Nu ai vrea să fii un exemplu pentru ele? Să le ajuţi să se iubească pentru ceea ce sunt, chiar şi atunci când ceilalţi din jur le spun că sunt dezgustătoare?

— Desigur, dar…

— Poţi s-o faci, Felicity! Trebuie doar să-ţi începi călătoria, apoi vei putea să-i înveţi şi pe alţii!

— Cum?

— Învăţând să te iubeşti şi să te laşi iubită. Numai atunci când vei reuşi, vei putea fi un exemplu pentru ceilalţi şi îi vei sprijini astfel încât să înveţe să se iubească, chiar dacă nu au un corp perfect.

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Cu siguranţă nu cu el, îmi zise Kira, schimbându-şi tonul şi arătând spre cineva din spatele meu.

Nu am avut timp să mă întorc că m-am trezit înconjurată de braţul lui Ryo.

Deodată, miile de fluturi care dormeau liniştiţi în stomacul meu, după o noapte în care alergaseră fericiţi şi emoţionaţi, se treziră brusc şi reîncepură să îmi zguduie inima.

— Am venit să-mi iau tiramisu-ul!

— E zece dimineaţa! Mi l-ai cerut aseară!

— Exact! Ai avut toată noaptea să îl faci, replică el, făcând-o pe Kira să-i arunce o privire nervoasă.

— Am dormit. Ştii, oamenii de obicei dorm noaptea. Ştiu că asta e ceva nou pentru tine, însă aşa funcţionează. În seara asta, pe la şase, atelierul de gătit este liber şi o să pot să îţi prepar tiramisu-ul, bine?

— OK, răspunse el, ciupindu-mă de fund şi făcându-mă să ţip de ruşine.

— Ryo!, strigai eu, împingându-l, însă mă prinse înapoi şi mă trase spre el.

— Ştii de cine îmi aduci aminte?, mă întrebă el, aducându-şi mâna spre sulul de grăsime care se forma mereu pe marginea blugilor strâmţi.

— De omuleţul de la Michelin?

— Bibendum? Nu, chiar dacă ai aceiaşi ochi, mă tachină el. Arăţi mai mult ca o minge antistres, spuse el, întorcându-se spre marginea jeanşilor, însă reuşii să-l prind de mână şi să-l împing. Cu cât te strâng mai mult cu atât îmi trece stresul cauzat de această lecţie infernală.

— Îţi voi cumpăra o minge antistres.

— Nu am nevoie. Te am deja pe tine.

Din fericire, Ant sosi la timp şi îl chemă pe Ryo, care plecă în cele din urmă.

— Este ceva ce ai vrea să îmi spui?, izbucnii Kira când rămaserăm singure. De când te îmbrăţişează Ryo şi te tratează ca şi cum ai fi jucăria lui preferată?

— Aseară, ne-am… sărutat, mărturisii eu cu obrajii în flăcări.

Kira mă privii cu o expresie îngrijorată.

— Uite, nu s-a întâmplat nimic serios, iar lucrurile au rămas la fel între noi, încercai eu să o liniştesc. Îi puteam înţelege confuzia. Eu însămi m-am întrebat toată noaptea dacă se va schimba ceva între mine şi Ryo după acel sărut, însă uşurinţa cu care îmi vorbise îmi demonstrase că nu exista nicio jenă. Se părea că acel sărut nu însemnase nimic pentru el. Ryo se săruta şi se culca cu fete tot timpul.

În realitate, problema era că acel sărut însemnase ceva pentru mine.

Fusese primul meu sărut şi fusese atât de frumos încât nu l-aş fi uitat niciodată.

— Nu vreau să te rănească, murmură Kira cu prudenţă, repetând cuvintele lui Alice din seara precedentă. Doar tonul ei era diferit. Alice mă atacase literalmente.

— Ryo nu este un tip deschis la sentimente şi ţi-ar putea frânge inima.

— Ştiu asta foarte bine, exclamai cu un zâmbet dezinvolt, chiar dacă simţeam în inima mea durere. Nu am aşteptări de la el, dar îmi place să cred că poate nu mă mai urăşte atât de mult. Poate am putea deveni amici.

— Amica lui Ryo? Calci pe un teren minat, Felicity! Ai grijă, da?

Acel discurs reuşise să îmi creeze o stare nelinişte pe care am reuşit să o alung doar atunci când m-am îndreptat spre atelierul de gătit.

Adusesem diverse ingrediente cu mine şi voiam să fac câteva experimente noi.

Băteam frişca atunci când am auzit uşa deschizându-se.

— Trebuie să mă asigur că nu îmi pui cianură în prăjitură, spuse Ryo în timp ce intră.

Într-o clipă, fluturii din stomac reveniră. În acea zi, Ryo arăta chiar şi mai frumos cu jeanşii aceia slim negri care îi scoteau în evidenţă fundul, partea din faţă şi picioarele lungi.

M-am trezit muşcându-mi buza de entuziasm.

Pe deasupra purta o jachetă de motociclist gri, pe care nu şi-o încheiase, şi un tricou negru Gas Monkey Garage.

— Ce faci?, întrebă el, aşezându-se pe un taburet în faţa mea şi băgându-şi un deget în frişcă, apoi ducându-l la gură.

— Tiramisu, reuşii eu să spun cu privirea pierdută la limba sa, lingându-şi crema de pe deget. O să fac mai mult, pentru că şi lui Alice îi place.

— I-ai spus lui Alice că ne-am sărutat?, mă întrebă brusc, ţintuindu-mă cu o privire nu tocmai prietenoasă.

— Da, am recunoscut eu. În realitate, fusesem atât de obosită şi de pierdută după acel sărut că nici nu mai îmi aminteam bine ce se întâmplase. Ţipetele lui Alice păreau înăbuşite în timp ce striga la mine să-l ţin pe Ryo departe pentru că era un nemernic manipulator.

— Aş fi preferat să ţii asta pentru tine.

Ţi-e ruşine cu mine, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, doar că era îngrijorată şi…

— Nu-mi pasă. Doar că am avut parte de o prelegere nesfârşită din partea lui Easton pentru că Alice i-a povestit şi i-a cerut să-mi transmită să te las în pace.

— Îmi pare rău. O ştii pe Alice. Este emotivă şi protectoare. Uneori mă tratează ca pe un căţeluş abandonat fără stăpân. Nu este rea, doar că uneori poate fi prea impetuoasă.

— Aşadar, nu tu i-ai cerut să intervină?

— Cu siguranţă, nu. A fost doar un sărut, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse el vioi, cuvintele lui înjunghiindu-mă.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Exact! A doua înjunghiere.

— Îţi vei găsi în curând o fată cu care să te distrezi şi nu te vei limita la un singur sărut, nu?

— Evident. A treia înjunghiere dureroasă.

— Noi doi suntem doar amici, nu-i aşa?

— Desigur. A patra înjunghiere, de data aceasta cu răsucirea cuţitului în rană.

— Şi tu? Când o să te culci cu cineva?, mă întrebă el după câteva secunde.

— Când o să găsesc pe cineva care să mă placă.

— Şi ce vei face când va încerca să te atingă iar tu o să-l îndepărtezi? Astăzi te-am observat la cursul de sociologie şi am văzut cum te eschivezi de fiecare dată când cineva trece pe lângă tine. Ştii, este greu să faci sex cu o fată care evită contactul fizic.

— Mă voi gândi la asta când va veni momentul. Deocamdată, nu se pune problema. Nimeni nu mă place.

— Dar ţie îţi place de cineva?

Îmi placi tu.

— Nu. Nimeni.

— Nu te cred! Minţi.

— Nu suntem prieteni atât de buni încât să ne mărturisim chiar totul, încercai eu să ies din situaţie, amestecând tofu, laptele de soia şi crema de fistic.

— Consideră-te norocoasă. Mulţi ar face orice doar ca să mă vadă dispărând de pe faţa Pământului.

— Dar tu eşti iubit şi dorit de toată lumea.

— Prostii!

— Este adevărat, am insistat eu.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

— Eu nu sunt iubită şi dorită de nimeni, crede-mă! Nu am un şir de tipi care ar plăti să mă sărute sau să mă ducă în pat.

— Doar pentru că nu te laşi atinsă şi… dorită.

Izbucnii într-un râs amar.

— Uite cum facem: sâmbătă seara o să te duc într-un loc special unde diverşi oameni merg să se distreze şi să caute companie. Dacă toată seara niciun bărbat nu va încerca să te abordeze, atunci voi fi de acord cu tine şi îţi promit că-ţi voi fi prieten, dacă asta vrei. Dar dacă chiar şi un bărbat va încerca să se dea la tine, atunci va trebui să-mi spui cine îţi place, mă provocă Ryo, în timp ce eu încercam să-mi potolesc nervozitatea, amestecând uşor crema.

— Ce loc este acesta? Un loc de întâlnire pentru nimfomani?

— Nu, doar un loc exclusivist unde merge un anumit gen de oameni care caută… emoţii speciale.

— Defineşte *speciale* !

— O să afli singură.

— Nu am încredere în tine, murmurai eu, scufundând cu forţă biscuiţii în cafea. Acea propunere mă alarma.

— Îţi promit că nu se va întâmpla nimic din ce nu vrei, mă asigură el, privindu-mă cu ochii lui frumoşi de abanos.

La naiba, de fiecare dată când mă privea aşa, îmi revenea în minte sărutul nostru, iar creierul meu lua foc

din cauza exploziilor de endorfine şi cortizol pe care le primea în acelaşi timp.

Mă simţeam speriată şi excitată în acelaşi timp.

— Bine, suspinai eu, începând să aşez straturile de biscuiţi şi cremă de fistic, acoperind totul cu cacao şi fistic măcinat.

— Perfect. A, cu ocazia asta, poartă ceva cel puţin vag feminin, îmi zise el înainte de a-şi lua o linguriţă şi de a o înfige în desertul pe care doar ce îl terminasem.

15

FELICITY

— Ce este locul ăsta?, silabisii eu îngrijorată, în timp ce intram într-o clădire elegantă.

Ryo trebui să prezinte un mesaj de pe telefonul mobil unui bodyguard pentru a putea intra în acea clădire ce părea un apartament de lux în exterior.

— Este o *fetish room* .

— O ce?

— Este un loc exclusivist în care oamenii caută modalităţi de distracţie alternative, îmi şopti el încet la ureche, în timp ce mergeam pe un coridor cu pereţi violet pe care atârnau tablouri vechi în rame mari aurite.

— Aici, nimeni nu se prezintă cu numele său real. Se folosesc nume din mitologia greacă şi romană, continuă să-mi explice Ryo.

— Întotdeauna m-am prezentat cu numele de Ares, zeul războiului. Pentru tine am preferat să folosesc numele Estia, zeiţa fecioară a căminului.

Această ultimă informaţie nu mă făcu să mă simt mai confortabil, aşa cum speram.

Auzeam mii de semnale de alarmă sunându-mi în cap.

— Cum ai descoperit acest loc?, îl întrebai.

— Prin Jake, fratele lui Easton. Ne-a adus odată aici. Îmi amintesc că Easton a plecat imediat, însă Logan şi Ant îl frecventează din când în când. Eu vin rar, însă primesc în continuare invitaţii.

La capătul coridorului am făcut dreapta şi ne-am trezit într-un hol imens în care culorile predominante folosite pentru mobilier şi tapiţerie erau negru şi vişiniu.

Luminile erau difuze şi lăsau diferite colţuri în întuneric.

Totul era pompos şi foarte luxos.

În stânga se afla barul de unde lumea se ducea să îşi ia băuturi, în timp ce în dreapta se aflau diverse saloane cu canapele din piele şi mese din sticlă fumurie.

M-am uitat în jur şi am observat că pe unele canapele erau cupluri care se sărutau şi se dezbrăcau, indiferent de privirile indiscrete. Era chiar şi un bărbat care urmărea scena şi între timp îşi strecurase o mână în pantaloni pentru a se masturba.

— Vreau să plec, mă agitai eu, apucându-l pe Ryo de braţ.

— Ce ţi-am spus eu înainte să intrăm aici?

Încercai să-mi amintesc, însă mintea mea era confuză.

Îmi aminteam vag că Ryo venise în seara aceea să mă ia, sub privirea de foc a lui Alice. Mi-a spus că rochia pe care o purtam – cea pe care mi-o dăduse Kira de ziua mea – mi se potriveşte bine şi că tocurile mă făceau să par mai sexy.

Apoi mi-a mai spus ceva.

— Regula numărul unu: în clubul în care mergem, nu vei putea spune că vrei să pleci. Este interzis şi aş risca să mi se anuleze permisul de intrare. Trebuie să folosim un cuvânt de siguranţă. Al nostru va fi „Plesneşte-mă”, mă avertizase el.

— Nu voi spune niciodată cuvântul ăsta!, am explodat eu şocată.

— Mai vedem noi!

Muşcându-mi buzele, neputând pronunţa acel cuvânt, am rămas lipită de braţul lui Ryo în tăcere.

— Ares, nu te-am mai văzut demult!, se apropie de noi un tânăr cu aer calm şi zâmbet larg.

— Hypnos, ce mai faci?

— Bine. Ai de gând să mă prezinţi prietenei tale?

— Ea este Estia.

— Zeiţa virgină?

— Da.

— Şi este virgină?

Ryo îi răspunse cu un zâmbet cu subînţeles, iar când bărbatul îşi întoarse privirea spre mine, părea că e pe punctul de a mă mânca din priviri.

— Pot să-ţi aduc ceva de băut?, îmi propuse el cu un aer seducător.

— Nu, în seara asta e numai a mea, intervenii Ryo cu o voce uşoară, însă cu o privire ameninţătoare care nu îmi scăpă.

Mă înroşii şi îl lăsai pe Hypnos să se îndepărteze de noi înainte de a-i vorbi.

— După tine, crezi că mă place?, întrebai eu.

— Nu ştiu, dar sigur voia să te ducă în pat.

— Şi nu suntem aici pentru asta?, îl tachinai eu entuziasmată la ideea că ar putea fi gelos.

— Da, dar nu cu un somnofil.

— Un ce?

— Unul care droghează femeile şi apoi se culcă cu ele în timp ce dorm.

Aproape că mi se tăiară picioarele din cauza şocului.

Pentru o clipă mă simţisem drăguţă şi dorită de un bărbat, ca apoi să aflu că lui îi plac doar femeile sedate. Fantastic!

— Şi există cineva care acceptă? Vrea cineva să se culce cu el astfel?

— Aşa cred.

Din păcate, nu am putut adăuga nimic altceva, pentru că un bărbat frumos de vreo treizeci de ani, cu ochii de un albastru de îţi tăiau răsuflarea, venii spre noi.

— Să vedem dacă Priapos te place, îmi şopti el cu voce joasă.

— Nu vreau să fiu drogată sau altceva de genul.

— Nu-ţi face griji. El este normal, chiar dacă se spune că are un penis uriaş şi că femeile înnebunesc după el. Este zeul sexului pentru unele.

— Într-adevăr, este foarte frumos.

— Poate că eşti genul lui.

— Nu cred că este interesat de cineva ca mine.

— De fapt, este foarte exigent şi meticulos în alegerea femeilor pe care le duce în pat.

Încercai să-l opresc pe Ryo, însă Priapos se afla deja în faţa noastră.

— Salut. Pot să ţi-o prezint pe însoţitoarea mea?, exclamă Ryo.

Bărbatul se uită la mine şi mă privii din cap până-n picioare cu o lentoare infinită.

— Dacă vrei, pot să ţi-o las pentru câteva ore, propuse Ryo, făcându-mă să tremur de ruşine.

— Nu, mulţumesc. Nu e pentru mine, şuieră Priapos enervat, cu o grimasă pe faţă, înainte de a se îndepărta.

— Eşti un nemernic!, mă repezii eu la Ryo, lovindu-l cu pumnul.

— Hai, Fel… Estia. Priapos este obişnuit cu femei mai…

— Du-te la naiba!, l-am întrerupt eu, împingându-l. Nu voiam să-l mai văd lângă mine. Mă umilise şi mă făcuse să mă simt ridicol.

— Nu poţi să te plimbi pe aici singură!, încercă el să mă oprească, apucându-mă de braţ, însă mă zbătui violent.

— Fac ce vreau. E clar?, mârâi eu, întorcându-mă pe călcâie şi îndreptându-mă spre bar, fără a ţine seama de ameninţările lui Ryo.

Eram pe cale să cer o băutură răcoritoare – bineînţeles, nu intenţionam să mă îmbăt în locul acela de

teamă să nu ajung în pat cu un somnofil sau cine mai ştie cu cine – când un bărbat cu părul negru se apropie de mine, însă se împiedică de scaun şi căzu.

— Eşti bine?, mă îngrijorai eu, văzându-l pe jos.

— Foarte bine. Doar că uneori sunt atât de neîndemânatic, se grăbi el să răspundă, aşezându-se lângă mine. Voiam să te întreb dacă pot să-ţi ofer ceva de băut, însă cred că după căderea mea nefericită mi-am cam pierdut orice şansă, nu-i aşa?

— O, nu, deloc! Tuturor ni se întâmplă să ne mai împiedicăm din când în când.

— Chiar şi femeilor frumoase ca tine?, replică el stânjenit. Era atât de timid şi nesigur, încât nu m-am putut abţine să nu-mi scape un zâmbet simpatic.

— Ţi-a spus cineva vreodată că ai un zâmbet incredibil?, mă întrebă el la un moment dat, fixându-mi gura.

— Nimeni, am recunoscut eu, lărgindu-mi zâmbetul. Când să fi primit eu vreodată un compliment?

— Şi ce dinţi! Atât de bine aliniaţi şi de albi!

— Dentiştii de azi fac miracole.

— Pot să-i ating?, întrebă el nerăbdător, întinzându-şi degetele spre buzele mele întredeschise.

— Eu… eu trebuie să plec, fu singurul lucru pe care am putut să-l spun, într-atât eram de şocată. M-am ridicat să fug, însă apoi am decis să merg uşor, îndreptându-mă către o canapea de piele neagră.

M-am aşezat şi m-am uitat în jur.

Imediat l-am văzut pe Ryo, călărit de o femeie îmbrăcată într-un costum de piele care ţinea în mână un bici.

Am pufnit şi m-am uitat înapoi în faţa mea.

Pe canapeaua din faţa mea era un bărbat destul de atrăgător, cu părul castaniu şi ochii verzi. Purta pantaloni chino şi un tricou polo.

— Nu mi se pare că te distrezi, îmi spuse el la un moment dat, după ce mi-a măsurat lung picioarele.

— Da, m-am forţat eu să răspund, încercând să nu-mi trag fusta în jos pentru a mă acoperi mai bine.

— Şti că purtarea unor astfel de tocuri înalte îţi poate provoca diverse probleme şi dureri la sfârşitul serii?

Aruncai o privire la pantofii mei cu toc de 12 cm. Aproape întotdeauna purtasem pantofi sport, însă nu am zis nimic ca să nu par mai puţin sofisticată.

— Mersul cu aceşti pantofi îţi va accentua curba lombară, ştii?, continuă el, în timp ce încercam să înţeleg dacă am în faţă un medic sau un nebun. Nici nu vreau să-mi imaginez la ce forţă ajung să supună spatele şi, în consecinţă, gâtul. Ţi s-a întâmplat să ai vreodată dureri de cap după o zi pe tocuri?

— Nu.

— Fasceită şi tendinită la picioare?

— Nu cred.

— Pot?, mă întrebă el, apucându-mă de gleznă şi ridicându-mi piciorul pentru a-l sprijini pe genunchi.

— Nu cred că este cazul… mă agitai eu, începând să mă uit în jur după Ryo. Aveam absolută nevoie de el.

Încercai să mă trag înapoi, însă bărbatul mă ţinu nemişcată şi îmi dădu jos pantoful.

— Ai un picior foarte frumos, îmi şopti el fermecat, începând să-l mângâie de parcă ar fi fost o relicvă.

Făcusem un duş înainte, însă transpirasem şi nu cred că eram destul de parfumată.

Simţeam cum jena atinge cote alarmante.

— Ares!, aproape că am ţipat eu, strigându-l pe nenorocitul care mă târâse în locul acela plin de fetişişti. O, Doamne!, mă trezii gâfâind în timp ce străinul îmi masa talpa piciorului într-un mod divin.

— Eşti reflexolog?, încercai eu să înţeleg, în timp ce o plăcere incredibilă mi se răspândea în tot corpul.

— Îţi place, nu-i aşa?, mă întrebă el în loc să-mi răspundă. Ai vrea să-ţi dai jos dresurile?

— Deci, micuţa mea Estia, cum merge?, intervenii Ryo, aşezându-se lângă mine. Văd că te distrezi.

— Eu… eu… Acel masaj era într-adevăr o plăcere nebună.

— Hermes, ai fi dispus să plăteşti pentru a o avea doar pentru tine?, îl întrebă Ryo.

— Tot ce vrei, răspunse el în transă, lingându-mi degetele de la picioare.

Sării de pe canapea de parcă aş fi fost electrocutată.

— Scoate-mă de aici. Acum!, şuierai eu cu voce joasă către Ryo, strângându-i coapsa cu mâna încordată din cauza senzaţiilor jenante şi a gâdilatului picioarelor.

— Eşti cu adevărat o fată nesăţioasă. Nu-ţi ajunge un singur bărbat, spuse el, arătând spre mâna mea care, din

greşeală, se afla la doar câţiva centimetri de zona sa inghinală. Încă puţin şi aş fi riscat ca degetele mele să atingă altceva. Dacă vrei, îi pot cere lui Hermes să facă ceva în trei. O orgie nu se refuză niciodată.

— Eşti un porc.

— Tu decizi. Te pot lăsa aici să te bucuri de acest masaj sau… ştii cuvântul magic.

— Nu o să pronunţ niciodată cuvântul acela stupid!

— Cum vrei, renunţă el, lăsându-se pe spate pe canapea şi privind ce îmi făcea Hermes.

Apoi, la un moment dat, îl văzui pe bărbat luându-mi glezna şi punându-mi-o pe penisul lui.

De îndată ce i-am simţit erecţia, am izbucnit.

— Plesneşte-mă! Plesneşte-mă, la naiba!, mârâi eu, apucând braţul lui Ryo, care râdea pe sub mustaţă.

— Hermes, jocul s-a terminat. Zeiţa mea caută altceva în seara asta şi acum este momentul să o pedepsesc, îl avertiză el, luându-mi pantoful şi piciorul abuzat sexual.

— Te rog, gemu el ca un copil, însă Ryo îmi puse pantoful la loc, iar eu sării în sus ca o panteră.

— Acum, că Cenuşăreasa şi-a primit pantoful înapoi, putem merge?, spuse Ares, lăsându-şi mâinile să-i alunece peste glezna mea, apoi pe picior în sus până la…

— Ce faci?, îl oprii eu când mâinile lui ajunseră sub fusta mea.

— Voiam să văd când m-ai fi oprit.

— Eşti un depravat.

— Pun pariu că ai bikini deja uzi de excitare.

Am roşit.

— Am nevoie de o baie pentru a-mi reveni, bolborosi eu prea jenată pentru a-i susţine privirea intensă şi atât de neagră încât simţeam că risc să mă pierd în ea.

Ryo mă luă de braţ şi mă conduse către un coridor pe care nu-l observasem şi unde se vedeau mai multe uşi deschise.

Curioasă, m-am uitat înăuntru în timp ce treceam înainte.

Mi-am înăbuşit o exclamaţie de surpriză când am văzut că toate erau dormitoare şi că înăuntru erau cupluri care făceau sex.

— O, Doamne!, exclamai eu şocată când îl văzui pe Priapus complet gol şi cu un penis cu adevărat uriaş aplecându-se peste pat şi începând să lingă o femeie între coapse.

— Eşti frumoasă! Mă exciţi de mor, ştiai?, îi şopti el, sărutând-o şi muşcând-o.

Rămăsesem paralizată privindu-i.

Nu el mă uimise, ci femeia.

Era o tânără blondă cu o problemă gravă de obezitate.

Eu mă ruşinam de burta mea şi de celulită, în timp ce acea femeie era atât de dezinhibată şi liberă, însă mai presus de toate era învăluită complet în vârtejul pasiunii pe care eu nu îl cunoscusem niciodată.

— Acum înţelegi de ce nu te-a plăcut? Eşti prea slabă pentru el, îmi şopti Ryo la ureche, îndepărtându-mă de scena aceea.

Când ajunserăm într-un alt salon, inima îmi bătea nebuneşte.

Un bărbat îmi linsese picioarele şi chiar era dispus să plătească pentru mine.

O femeie mult mai grasă decât mine îl acaparase pe unul dintre cei mai frumoşi şi dotaţi bărbaţi dintre cei prezenţi.

Iar Ryo mă atinsese pe picioare. Dacă nu l-aş fi oprit…

O, Doamne! Mă simţeam cu adevărat excitată şi aveam o dorinţă surdă şi tot mai puternică de a fi mângâiată din nou şi din nou, până la extaz.

— Aşadar, încă mai eşti convinsă că nimeni nu te vrea?, mă întrebă Ryo, oprindu-se brusc şi blocându-mi drumul.

— Eu… nu ştiu, şoptii inconfortabil, dându-mă înapoi. Privirea lui Ryo avea ceva care mă făcea să mă simt ca o pradă în pericol. Era o lumină în ochii lui care mă pătrundea şi mă făcea să mă topesc dureros până la mistuire.

Deodată simţii peretele în spatele meu.

— Nu simţi acea dorinţă care te arde pe dinăuntru?, îmi şopti Ryo, apropiindu-se atât de mult încât trupul lui se apăsa pe al meu.

Am întins mâinile ca să-l împing, însă am văzut în ochii lui un avertisment care mă blocă.

— Ryo, am gemut eu în timp ce mâinile lui îmi ridicau fusta peste coapse.

— Cunoşti cuvântul ca să mă opresc, îmi zise el înainte de a-şi pune buzele pe gâtul meu.

De îndată ce i-am simţit limba şi buzele sărutându-mă, mi-am pierdut minţile.

O, da, îl voiam. La nebunie. Atât de mult încât îmi era rău.

— Dezbracă-mă!, îmi ordonă el, îndepărtându-se de mine.

L-am privit. Aceasta era expresia pe care o aveau oamenii când erau copleşiţi de pasiune?

Am înghiţit în gol.

Mâinile îmi tremurau, însă am prins marginile bluzei lui Ryo şi i-am ridicat-o peste cap, lăsând-o apoi să cadă pe jos.

Mă prinse de încheieturi şi îmi lipii mâinile de pieptul lui.

Mi-am lăsat degetele să treacă peste abdomenul lui perfect.

Era frumos.

Apoi am coborât până i-am atins nasturele de la jeanşi.

Ca pentru a mă invita să continui, şi-a arcuit pelvisul spre mine.

Încet, i-am descheiat pantalonii şi i-am tras fermoarul în jos.

Purta boxeri negri.

Am tresărit când i-am observat erecţia.

— Atinge-mă!

M-am supus şi i-am atins penisul tare prin ţesătura lenjeriei.

Era un sentiment incredibil. Am urcat şi am coborât de câteva ori, până când am simţit o contracţie în palma mâinii.

Eu eram cea care îl excita în acel mod?

Şocată, m-am întors pentru a-l privi însă, de îndată ce mi-am ridicat faţa, m-a apucat cu o mână de bărbie şi m-a sărutat pasional, în timp ce cu cealaltă mână continua să-mi mângâie coapsa, urcând până la marginea bikinilor pe care-i purtam.

A fost un sărut aproape agresiv, format din respiraţii întrerupte, gemete guturale şi acea plăcere atât de puternică încât a spart graniţele şi a copleşit totul în jur.

Fără să-mi dau seama, m-am trezit strângându-i penisul între degete în timp ce el îmi dădea jos dresurile şi chiloţii.

Am tresărit când i-am simţit degetele în buclele intimităţii mele.

— Pot să mă opresc dacă vrei, îmi zise el.

— Nu, e în regulă, şoptii eu.

Într-o clipă, mâna lui ajunse între coapsele mele.

Mi-am înăbuşit un strigăt când l-am simţit înaintând şi ajungând în centrul feminităţii mele.

— Eşti atât de udă, spuse el răguşit, sărutându-mă din nou, în timp ce degetele lui îmi mângâiau şi îmi tachinau clitorisul.

— Ryo, eu…, gâfâii la un pas de orgasm, în timp ce mâna lui îmi mângâia mamelonul care împungea prin materialul rochiei.

— Eşti atât de caldă, moale, mătăsoasă… Mă înnebuneşti, murmură Ryo, pătrunzându-mă cu un deget. Dă-ţi drumul, Felicity!

Vocea lui era hipnotizantă şi incitantă, atât de mult încât mi-am simţit curând toată partea inferioară

încordată din ce în ce mai tare şi mai tare până când tensiunea a explodat într-un orgasm înnebunitor şi de necontrolat.

Tremurai zdruncinată de acele valuri de plăcere care îmi întunecaseră mintea până când am simţit şi penisul lui Ryo contractându-se spasmodic, iar apoi boxerii lui deveniră uzi.

Gemetele lui Ryo se contopiră cu ale mele şi, pentru o clipă, ne uitarăm unul la altul cu ochii înceţoşaţi de dorinţă, în timp ce trupurile noastre se linişteau.

— Acum înţelegi de ce nu putem fi prieteni?, reuşii el să spună sărutându-mă încă odată înainte de a se îmbrăca.

— Atunci, ce suntem?, încercai eu să înţeleg.

— Două persoane care tocmai şi-au oferit plăcere una celeilalte, răspunse el, închizându-se la jeanşi şi ridicându-şi bluza de pe podea.

— Apogeul romantismului.

— Nu suntem împreună. Ştii asta, nu-i aşa?

— Desigur.

— Atunci, nu vorbi de romantism!

— Aşadar, aceasta este doar o mică paranteză care se va închide acum pentru totdeauna?

— Nu aş fi atât de drastic. Nici măcar nu ţi-am tras-o. Încă ai hainele pe tine.

— Atunci?

— Uneori uit cât de naivă eşti, micuţa mea zeiţă virgină.

Nu înţelegeam dacă de fapt îmi spunea că intenţionează să meargă mai departe cu mine sau era altceva.

Uram să fiu atât de lipsită de experienţă în ce priveşte sexul.

— Hai să ne întoarcem la cămin şi de data asta, încearcă să nu-i spui totul lui Alice.

— Nu-ţi face griji! Mă voi comporta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ei, bine, eu nu i-aş spune chiar *nimic* .

— După cum ai zis şi tu, încă mai am hainele pe mine şi nici nu am văzut ce se ascunde în interiorul acelor boxeri, am replicat eu încercând să-l bat cu propria armă.

— Pot să ţi le smulg într-o secundă.

— Iar eu o să sun la poliţie şi o să te reclam pentru viol.

16

RYO

— Convinge-o pe Alice să o aducă şi pe Felicity la petrecerea de Halloween, îl rugai eu pe Easton înainte de a ieşi pe uşă în drum spre logodnica lui.

— Ryo, ar trebui să-mi fac griji? Nu îţi stă în fire să mergi la o petrecere deja însoţit, se alarmă prietenul meu.

Eram pe cale să-i răspund când am auzit telefonul sunând.

Era bunicul meu.

— Deci, eşti gata să fii noul stagiar al *Jackson Company* ?, începu el.

— Nu.

— Dacă îţi vrei cardul de credit înapoi, va trebui să lucrezi, băiete.

— Păstrează-ţi banii! Îi replicai eu. Întotdeauna urâsem şantajul.

— Două ore, trei zile pe săptămână. Vei începe când vei termina examenele pe care le ai de dat. Profesorii mi-au scris că munceşti din greu. Se pare că frumoasa ta îndrumătoare este la fel de bună pe cât credeam.

— Nu vin.

— Repetă şi zilele vor deveni cinci.

— Bine, renunţai eu în timp ce îmi veni o idee. Dar aş vrea să o angajezi şi pe Felicity Roadfield.

— Îndrumătoarea ta?

— Da.

— De ce? Nu e în ultimul an.

— Nici eu.

— Îi datorezi ceva sau trebuie să fii iertat pentru ceva?

— Nu.

— Serios?, exclamă bunicul neîncrezător.

— Jur.

— Atunci, de ce să o angajez?

Pentru că mă face să mă simt bine.

— Pentru că îşi doreşte să lucreze pentru *Jackson Company* în viitor. Ştiu că ar face tot posibilul pentru a obţine aprobarea ta.

— Opusul tău.

— Exact.

— Bine, dar să ştii că nu înghit povestea cum că o faci doar pentru ea.

După ce a închis bunicul meu telefonul, mă simţeam agitat.

Tonul lui îmi crease o nelinişte ciudată.

Mai întâi Easton şi apoi el.

Ambii vedeau ceva mai mult la relaţia mea cu Felicity.

M-am gândit la ea şi la ce se întâmplase în *fetish room*şi simţii din nou cum îmi creşte gradul de excitare.

La naiba, îmi plăcuse!

Nu făcusem sex, însă fusese la fel de fantastic şi mi-ar fi plăcut să repetăm experienţa.

Acea dorinţă de a o avea, însă, era adesea însoţită de altceva. Ceva mai intim, profund şi delicat. Ceva care îmi atingea adâncul inimii pe care nu credeam că o mai am.

Tocmai de aceea hotărâsem să o iau pe Felicity cu mine la petrecere.

Era timpul să-mi refac vechiul echilibru, înainte să ajung ca Easton şi să înnebunesc de dragoste.

Doar ce îmi pusesem mantia lui Dracula când intrară Easton, Ant şi Logan. Eram în formaţie completă.

— Felicity a fost de acord să vină cu noi la petrecere, mă anunţă Easton îmbrăcat în Lucifer.

— De ce ai invitat-o?, mă întrebă Logan în costumul lui de poliţist, aruncându-se pe patul lui Easton şi răsfoind câteva reviste de maşini şi motociclete. Sper că nu te îndrăgosteşti de ea!

— Cu siguranţă, nu! Dimpotrivă! Vreau să-i găsesc un iubit.

— La naiba! Te-ai îndrăgostit!, izbucni Logan chicotind.

— Simt că am un déjà vu, continuă Easton, gândindu-se la momentul în care îi ceruse lui Ant să devină iubitul lui Alice pentru a o proteja de ceilalţi băieţi.

— Nu vă cer niciunuia dintre voi să vă implicaţi, explicai eu.

— Atunci, de ce îţi pasă atât de mult?, mă întrebă Ant, îmbrăcat în pirat, încruntându-şi fruntea. Detestam acea expresie a lui pe care o folosea mereu când trebuia să rezolve o ecuaţie complexă.

— Pentru că este prea timidă şi obişnuită să fie invizibilă. Nimeni n-ar observa-o vreodată, însă dacă vine cu noi, nu va trece neobservată. Nu există student care să nu vrea să aibă ceea ce avem noi.

— Pe scurt, vrei să o faci să fie dezirabilă, concluzionă Logan.

— Exact.

— Pentru că eşti îndrăgostit de ea.

— Ce naiba spui?, mă enervai eu.

— Logan are dreptate. Strategia ta pare o modalitate uşoară de a o îndepărta pe cea pe care o doreşti pentru că nu te simţi pregătit să ai o relaţie reală, intervenii Ant.

— Nu aţi înţeles nimic!

— Dacă Logan şi Ant se înşală, atunci de ce nu îţi mai aduci în pat nicio păsărică din cele pe care le întâlneşti?, intervenii Easton.

— Poate ai uitat că am avut un accident, idiotule!

— Chiar şi anul trecut când ai căzut cu motocicleta şi te-ai rănit, asta nu a însemnat că nu ţi-ai făcut de cap la maximum, recuperându-ţi restanţele după ce ţi-ai revenit. Acum, în schimb…

Mă simţeam sufocat în faţa acelui atac. O parte din mine era îngrozită că au dreptate, însă preferam să mor decât să recunosc.

— Nu este ceea ce pare. Sunt prins cu examenele…

Prietenii mei izbucniră în râs. Când ţi-a păsat vreodată de examene?, exclamă Logan amuzat.

… bunicul meu mi-a tăiat fondurile, încercai eu din nou, însă expresiile batjocoritoare ale prietenilor mei mă înnebuneau.

— Şi acel înger care găteşte divin şi care a fost asistenta ta timp de săptămâni, chicoti Easton.

— Puteţi să credeţi ce vreţi, nenorociţilor! Încerc doar să ajut o fată care a fost drăguţă cu mine şi m-a ajutat cu bunicul meu, izbucnii eu furios.

— Nu cred că Felicity are nevoie de tine ca să-şi găsească un iubit. Sunt sigur că se poate descurca şi singură, încercă să-mi explice Ant cu o voce calmă şi hotărâtă, decis să mă facă să mă mai gândesc.

— Tu nu o cunoşti. Nu a avut niciodată un iubit şi nici nu ar şti de unde să înceapă.

— Poate că tu eşti cel care nu o cunoşti atât de bine. Nu este adevărat că Felicity nu a avut niciodată un iubit. S-a întâmplat în penultimul an de liceu. A fost o poveste scurtă, dar intensă.

M-am uitat şocat la Ant. Părea sigur de ceea ce spune şi nu era unul care vorbea doar ca să se afle în treabă sau fără să aibă vreo dovadă pentru cele 9 teorii ale sale.

De unde naiba ştia el aceste lucruri? Şi de ce *eu* nu? Cu toate acestea, fusesem cu Felicity şi eram sută la sută sigur că este virgină, pentru că nu voia să fie atinsă.

— Cine ţi-a spus?, întrebai eu suspicios. Cu siguranţă, acea informaţie era falsă, vehiculată de cineva care dorea să se facă remarcat.

— Nimeni.

— Atunci, de unde ştii?

— Eu am fost tipul acela, zise Ant, uimindu-ne pe toţi cei prezenţi.

— Eşti… minţi!, bolborosii eu confuz şi simţind că pământul îmi fuge de sub picioare.

— Îmi amintesc foarte bine ziua în care ne-am întâlnit. Era 14 aprilie.

— Trebuie să fi fost important dacă îţi aminteşti şi data. Eu nici măcar nu-mi amintesc numele ultimei fete cu care m-am culcat, intervenii Logan vizibil şocat.

— Te-ai culcat cu ea?, îl întrebă Easton, pentru că eu nu reuşeam să rostesc un cuvânt din cauza şocului.

— Ştii foarte bine că nu dezvălui niciodată ce fac cu fetele cu care mă distrez, spuse Ant cu severitate. Era adevărat. Îmi aminteam şi acum cum l-am tachinat în liceu pentru că nu a vorbit niciodată despre ceea ce făcea în dormitor, în timp ce toţi ceilalţi, împreună cu mine, ne răsfăţam cu fiecare detaliu. Chiar ajunsesem să cred că este încă virgin până când, într-o zi, o fată cu care m-am

culcat mi-a mărturisit că îi place sexul cu mine, însă în ceea ce privea preludiul, Ant mă întrecea de departe.

Încercasem să îl descos pe Ant, însă el fusese întotdeauna un domn şi nu dezvăluise niciodată nimic despre sfera lui intimă. Era mai uşor să afli detalii interogând fetele, decât pe el.

— Eu… nu cred, am şoptit îngândurat. Este imposibil. Nu-i place să fie atinsă.

— Ştiu. Cred că se datorează surorilor ei mai mari, ambele foste regine a balului, şi societăţii de astăzi care urmează un canon socio-cultural care leagă frumuseţea de kilogramele puţine. Este o prostie, însă femeile cred asta şi o transmit şi altora pentru a le manipula sau umili. Se spune că este Sindromul Reginei Albine, comun în rândul femeilor…

Nu reuşeam să îl mai ascult pe Ant. Ştia atât de multe despre Felicity! Dar mai presus de toate: fusese iubitul lui Felicity!

Acea conştientizare era tulburătoare şi mă enerva rău.

Mă simţeam trădat, înşelat… gelos!

— Dacă ştiai toate aceste lucruri despre ea, de ce nu mi-ai spus niciodată nimic?, îl acuzai eu furios.

— Nu credeam că îţi pasă. În plus, mai am o treabă neterminată cu ea.

— Ce treabă?, întrebă Logan acum curios.

— Este între mine şi ea, însă nu neg că fata aia a devenit obsesia mea până la absolvire.

— Nu pot să cred! Tu, Ant cel ireproşabil şi detaşat, ai făcut o fixaţie pentru o fată!

— Cine ştie… poate că în seara aceasta am să reuşesc să obţin răspunsurile la întrebarea care mă bântuie de când ne-am întâlnit, mormăi Ant pentru sine.

Voiam să aflu mai multe, însă cineva bătu la uşă şi imediat după am văzut-o pe cea care nu o cunoşteam intrând împreună cu Alice.

***

FELICITY

Eram aşa de agitată cum nu mai fusesem în toată viaţa mea.

Alice insistase să port o versiune întunecată a costumului Albei ca Zăpada, care abia îmi ajungea până la genunchi şi avea un decolteu în formă de inimă puţin prea adânc.

Am încercat să mă acopăr cu o eşarfă sau să-mi iau nişte cizme înalte, însă Alice mă amenințase că îmi dă foc la garderobă.

— Vreau ca în seara aceasta fiecare băiat să îşi piardă minţile văzându-te, zise ea în timp ce îmi aşeza coarnele de diavoliţă pe cap.

— De ce? Eu urăsc să fiu observată.

— Vreau să-ţi găseşti un iubit. Un băiat inteligent şi bun… Unul care să te facă să uiţi de…

— Cel care nu trebuie să fie numit?, am terminat eu propoziţia în locul ei.

Alice dădu din cap şi, în cele din urmă, am cedat.

Dar acum, în faţa privirii lui Ryo, mă simţeam goală şi pentru o clipă i-am simţit din nou mâinile pe coapsele mele şi…

Felicity, nu te mai gândi la asta, altfel te vei înroşi!

Mi-a revenit în minte dimineaţa următoare după *fetish room* . Mă dusesem să fac un duş şi m-am atins şi m-am mângâiat cu ochii închişi, prefăcându-mă că sunt mâinile lui Ryo. Ieşisem de la duş cu o faţă roşie, cu ochi exagerat de strălucitori şi cu inima bătându-mi nebuneşte.

Ar fi fost grozav dacă nu m-aş fi văzut în oglindă şi nu aş fi observat acea blestemată de celulită de pe coapse. Într-o clipă, mă cuprinsese panica, întrebându-mă dacă Ryo simţise coaja de portocală, însă apoi mi-am amintit că îşi dăduse drumul.

Dacă l-ai fi dezgustat, nu ar fi putut niciodată să aibă un orgasm, nu?

Doar acel gând îmi dăduse puterea să nu mă las copleşită de anxietate şi sentimente de vinovăţie pentru acel moment de slăbiciune.

Acum, aflată în faţă lui şi în mijlocul prietenilor lui, mă simţeam confuză.

Nu era nimic în privirea lui care să mă facă să văd dacă era fericit sau dacă îi părea rău de ceea ce se întâmplase între noi.

L-am privit îndelung. Şi el mă privea, iar ochii lui negri păreau confuzi şi furioşi.

Ceva nu era în regulă.

Voiam să-l întreb ce s-a întâmplat, însă nu în faţa prietenilor săi.

Eram încă pierdură în privirea lui când am simţit un braţ apucându-mă de umeri.

Am tresărit la acel contact neaşteptat şi Ryo făcu un pas brusc înainte ca şi cum ar fi vrut să oprească ceea ce se întâmpla, însă apoi se opri, iar eu m-am întors către persoana lipită de mine.

Într-o clipă, privirea mea se pierdu în cea argintie a lui Ant.

— Eşti foarte frumoasă în seara asta, îmi şopti el foarte aproape cu acea voce sexy care mă înnebunea mereu.

De parcă mi s-ar fi aprins un neon roşu sub piele, dintr-o dată am simţit că iau foc şi devin la fel de roşie ca un mac.

Voiam să-i răspund, să spun orice, însă ochii lui erau atât de magnetici încât nu puteam reacţiona.

O, Doamne, aş fi plătit oricât în urmă cu un an pentru aşa ceva. Acum vechea Felicity sărea de bucurie, însă noua Felicity…

Noua Felicity se întoarse către Ryo în căutarea a ceea ce îşi dorea cu adevărat.

Din păcate, degetele lui Ant mă prinseră uşor de bărbie şi mă făcură să mă întorc spre el.

— În seara asta ne vom distra, zise el cu un zâmbet enigmatic şi deodată am avut impresia că nu sunt absolut stăpână pe situaţie.

— Hai să mergem la casa frăţiei, altfel pierdem toată petrecerea!, exclamă Logan cu un chicotit amuzat. Se pare că era conştient de ceea ce se întâmpla.

— Da, cred că e cel mai bine, continuă Alice, apucându-mă de braţ şi târându-mă departe de Ant.

Mă uitai la ea şi îi citi în ochi întrebarea: „Ce naiba se întâmplă?”

Am ridicat din umeri confuză.

M-am urcat în maşină cu Alice şi Easton, în timp ce ceilalţi merseră cu maşina lui Ant.

Când am ajuns la frăţia lui Logan, petrecerea începuse deja.

Muzica urla din sistemul stereo şi peste tot erau oameni care beau, dansau, însă nu mi-au scăpat privirile care se îndreptau spre grupul nostru.

— Logan, pot să folosesc camera ta? Eu şi Felicity vrem să fim singuri o vreme, îl întrebă Ant pe prietenul său, făcându-mă aproape să mă prăbuşesc la podea în stare de şoc.

— Poftim cheia. Prezervativele sunt în al doilea sertar din dulap, spuse Logan, dându-i cheia lui Ant.

— E o glumă?, aproape am ţipat şocată, însă părea că doar Ryo era singurul care nu mă auzise. Ce naiba se întâmplă?

Nimeni nu îmi răspunse, aşa că m-am dus la Ryo care încă mă privea cu acea expresie ciudată pe care o avusese de când am intrat în camera lui.

— Dacă aş spune cuvântul de siguranţă *Plesneşte-mă* în momentul acesta, ar funcţiona?, îl întrebai eu în timp ce Ant mă lua de mână, însă l-am respins. Ryo, te rog…

— Ant, las-o!, abia interveni Ryo, după un moment lung.

— Eşti sigură că nu vrei să stai puţin timp cu mine?, mă întrebă Ant, dându-mi drumul la mână, însă apropiindu-se şi mai mult de mine. Deodată se aplecă pentru a-mi şopti ceva la ureche. „Eşti cu adevărat sigură că vrei să-i povestesc lui Ryo cum ai devenit prietena mea printr-o înşelăciune, @MoonPrincess?”

Mi-am înăbuşit un ţipăt când l-am auzit pe Ant spunându-mi pe acest nume.

De unde naiba ştia că eu eram @MoonPrincess?

Era imposibil!

Testul pe care îl făcusem cu patru ani în urmă era anonim şi secret!

Îl cunoşteam bine pe Ant, pentru că era obsesia mea de ani de zile şi ştiam că nu vorbea prostii.

Ştia ce spunea şi nu ar fi ezitat să mă bage în necazuri.

Aş fi făcut orice pentru a nu-l lăsa pe Ryo să afle ce am făcut, aşa că atunci când Ant a întins mâna spre mine din nou, am ezitat.

— Camera ne aşteaptă. Cred că a sosit momentul să încheiem acea conversaţie neterminată, nu crezi?, zise el cu un zâmbet politicos şi periculos.

M-am uitat pentru ultima dată la Ryo, care de data aceasta părea că e pe cale să omoare pe cineva.

— Vorbim şi gata, da?, am murmurat eu agitată, lăsându-l pe Ant să mă ia de mână.

— Eu sunt deschis la orice, dar nu vom face nimic din ce nu vrei.

Ştiam că pot avea încredere în el pentru că reputaţia lui Ant îl preceda în ciuda prietenilor pe care îi avea.

Când Ant mă trase după el la etaj, toţi ochii erau aţintiţi pe noi, în special ai lui Ryo, care părea să emane dispreţ şi furie din fiecare por.

Ant mă însoţii în prima cameră de pe dreapta.

Era a lui Logan şi am observat cu plăcere că mă aflam în camera unei persoane extrem de ordonate şi atentă la curăţenie. Nu era nimic deranjat sau care să creeze o senzaţie de neglijare sau deranj.

Mă simţeam ciudat de în largul meu până ce Ant începu să vorbească.

— Când am lansat acea provocare printre voi, fetele, de a-l cuceri pe Prinţul Tocilar, aşa cum îmi spuneaţi în liceu, eram sigur că niciuna dintre voi nu va trece testul cu treizeci de întrebări pe care doar un jucător experimentat cu un IQ peste medie şi pasionat de programare l-ar fi putut rezolva. Aşa că imaginează-ţi şocul pe care l-am avut când am văzut că @MoonPrincess a reuşit să-l rezolve. Am înnebunit încercând să înţeleg cine era şi ideea unui site în care să ne introducem datele pentru a putea accesa un chat special unde să ne scriem şi să ne trimitem tot felul de materiale mi s-a părut o prostie. La urma urmei, ce prost ar reuşi să răspundă la întrebările mele ca mai apoi să se lase descoperit atât de uşor? Tu! Când am citit că erai Felicity Roadfield am început să caut informaţii despre tine şi am descoperit că nu ai fi putut trece testul meu în mod corect dacă nu ai fi avut abilităţile necesare.

— Şi tu de unde ştii?

— Ţi-am verificat situaţia şcolară şi reţelele de socializare. A fost un joc de copii. Nu am găsit nici măcar un firewall de blocare.

— Dacă ştiai cine sunt, de ce nu mi-ai spus?

— Ţi-am cerut să ieşim împreună, dar m-ai refuzat. Câştigătoarea provocării mele urma să devină prietena mea pentru o zi şi putea să mă întrebe ce voia, însă tu mi-ai cerut doar o fotografie şi să vorbim fără apel video.

— N-am vrut să afli adevărul despre mine, am recunoscut eu jenată.

— De ce?

— Mi-era ruşine. Eram îndrăgostită nebuneşte de tine în acea perioadă, însă ştiam că nici măcar nu te vei uita la mine. În toţi acei ani de liceu nu am schimbat niciodată nici măcar un cuvânt. Nu aveam nicio speranţă în ceea ce te priveşte, aşa că singurul lucru de care mă puteam bucura era discuţia cu tine. A fost frumos să ne putem scrie.

— Te referi la partea în care am făcut sex virtual sau...?

— Totul, am recunoscut eu cu obrajii arzându-mi la amintirea a ceea ce ne scrisesem unul altuia. Fusesem dezinhibată şi mă simţisem liberă tocmai pentru că eram convinsă că nu îmi va descoperi niciodată identitatea.

— E păcat, ştii? Nu te-aş fi respins, aşa cum crezi. Desigur, câştigând prin înşelăciune... Cum naiba ai făcut-o? Am petrecut luni de zile luptându-mă să găsesc soluţia, dar nu am înţeles niciodată cum ai reuşit să câştigi provocarea. În plus, tu ai fost singura care a răspuns

corect la toate cele treizeci de întrebări. Şi nu-mi spune că eşti un geniu!

— Am trişat.

— Ştiu, dar ceea ce mă chinuie ca un ghimpe în coastă este că nu am reuşit niciodată să înţeleg cum ai făcut-o.

— Dacă îţi spun, mă vei ierta?

— Poate.

Am suspinat şi am decis că era momentul să-i spun adevărul.

— O vreme, familia mea a avut probleme financiare serioase, iar mama a început să facă curăţenie în casele celor bogaţi.

— Mama ta este Paulina?

— Nu, mă refer la perioada în care servitoarea ta plecase în Ecuador pentru o lună pentru a-şi ajuta mama bolnavă.

— Îmi amintesc.

— Iar mama a înlocuit-o. Când am aflat, am implorat-o să mă lase să o însoţesc pentru că eram foarte curioasă să îţi văd dormitorul.

— O, eşti o hărţuitoare!

— Nu… Da… Poate puţin. Oricum, mama a refuzat, iar tu când ai venit cu provocarea, m-am prefăcut că sunt bolnavă la şcoală şi m-am dus la mama care făcea curăţenie în casa ta. Cu scuza că o ajut, am intrat în camera ta şi am văzut dosarul de pe biroul tău cu întrebările şi răspunsurile. Am făcut o fotografie foilor cu telefonul mobil şi…

— Mi-ai făcut-o!

— Îmi pare rău!

— Te admir pentru isteţimea ta, dar acum te urăsc pentru că nu mă gândisem la aşa ceva şi m-am lăsat bătut de o inteligenţă inferioară.

Nu ştiam ce să spun în timp ce Ant continua să asimileze noile informaţii obţinute pentru a decide ce să facă în continuare.

O tăcere apăsătoare se lăsă între noi.

Mi-am mutat privirea prin camera lui Logan, dat fiind faptul că felul în care mă privea Ant devenise greu de suportat.

Din fericire, atenţia îmi căzu pe o miniatură a lui *The Witcher* , personajul din jocul video cu acelaşi nume pe care Ant îl iubea .

— Ai văzut serialul TV *The Witcher* ?, am încercat eu să schimb discuţia.

— Nu, dar am citit cărţile şi am jucat toate jocurile video.

— Ştii că în serialul TV Geralt din Rivia are o singură sabie în loc de două, ca în joc?, am continuat eu cu o voce atotcunoscătoare, chiar dacă în realitate interesul meu pentru acel personaj fusese întotdeauna dictat doar de faptul că ştiam că îi plăcea lui Ant.

— Nu. Cu toate acestea, chiar şi în cărţi există acest detaliu.

— Oricum, în anumite privinţe, serialul TV este mai bun.

Acea frază a părut o adevărată insultă, având în vedere felul în care Ant şi-a mijit brusc ochii.

— Încerci să-mi distragi atenţia de la faptul că m-ai păcălit acum patru ani sau încerci să-ţi sapi groapa jignindu-mi jocul preferat?

— Încerc să nu mă las ucisă, acum că ştii că te-am păcălit.

— Nu funcţionează.

— O minte ca a ta nu s-ar putea gândi niciodată să mă omoare fără să aibă suficiente elemente care să-mi justifice moartea şi, în plus, tu nu ai văzut serialul, aşa că nu poţi ştii dacă am dreptate sau nu.

— Îmi propui să ne uităm la *The Witcher* împreună?

— Depinde. Asta mă va salva de furia ta?

— Depinde, îmi răspunse el cu un zâmbet amuzat şi seducător.

În sfârşit, nu mă mai simţeam ameninţată şi am sfârşit prin a-i zâmbi la rândul meu.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut cu ani în urmă, am oftat eu mai relaxată.

— Iar mie îmi pare rău că nu ai vrut să fii cu mine în acele douăzeci şi patru de ore. Să ştii că ai pierdut ocazia vieţii tale!

— O greşeală pe care nu mi-o voi ierta niciodată, am exclamat eu cu putere. Nu îmi venea să cred că aş fi putut avea vreo şansă cu el şi, auzindu-l spunând asta, inima îmi tresăltă. Asta înseamnă că exista cineva care văzuse ceva în mine dincolo de aspectul fizic.

Ryo avea dreptate atunci când mi-a zis că eu eram cea care îndepărta oamenii.

— Prieteni?, i-am propus eu, întinzând mâna.

— Doar prieteni? Eşti sigură? Uşa mea rămâne deschisă.

Am rămas cu gura deschisă, incapabilă să respir, câteva clipe.

— Prieteni, i-am răspuns eu calmă.

— Ryo chiar te-a făcut să-ţi pierzi minţile, nu?, zise el, strângându-mi mâna ca pentru a perfecta acordul.

Într-o clipă m-am îmbujorat.

— A, nu! Nici vorbă!

— Prietenia noastră va dura foarte puţin dacă începi să mă minţi.

— Uite… eu… ştii şi tu că nu am nicio speranţă.

— Statistic vorbind?

— Fără statistici. Doar intuiţie.

— Recunosc că şansele tale ca el să cedeze sunt mici, dar o să îţi pot da un răspuns concret doar dacă vei veni cu mine în seara asta la casa frăţiei mele pentru un maraton din*The Witcher* .

— Şi, cu ce va schimba asta lucrurile?

— Îl cunosc pe Ryo şi ştiu că eşti specială pentru el.

— Specială? În sens pozitiv sau negativ?

— Depinde de punctul de vedere. Dacă încă nu te-ai culcat cu el, cu siguranţă este un lucru negativ pentru el, dar în realitate ştiu că tu eşti cea care i-ai dat ceva ce nu a avut niciodată.

— Ce anume?

— Ai avut grijă de el. Ai gătit pentru el. Nimeni nu a făcut-o vreodată pentru el, ştii? Cu excepţia menajerei care, însă, este plătită să o facă.

— Nu am ştiut. Îmi amintesc că avea o mamă absentă, dar am crezut că e bolnavă şi…

— Mama lui era dependentă de droguri. De-a lungul copilăriei lui Ryo, ea s-a tot internat şi externat din clinica de reabilitare. Apoi a trecut pe alcool şi alte lucruri care l-au determinat pe bunicul lui Ryo să-l ia din custodia părinţilor lui şi să aibă grijă de el personal.

— Dar tatăl lui Ryo…

— El a avut diverse căderi nervoase. Suferă de depresie de ani de zile, iar Ryo îl vizitează cât mai puţin posibil pentru că se simte neputincios şi îi este frică să nu agraveze situaţia. Acesta este motivul pentru care tutorele lui Ryo este acum bunicul său.

Acea istorisire îmi frânse inima.

Îmi venea să plâng, pentru că Ryo era mereu atât de dur, detaşat, agresiv, rece… în timp ce sub coaja aceea se ascundea un suflet suferind şi fragil.

— Pentru prima dată o femeie a avut grijă de el cu afecţiune şi îl cunosc prea bine pe Ryo ca să cred că asta l-a lăsat indiferent.

— Eu… îl iubesc, am mărturisit, neputând să mă opresc. Dar el…

— Încă nu, dar trebuie să îl laşi să se apropie de tine.

— Nu cred că este interesat de mine în acel sens. Nu sunt genul de fată cu care iese.

— Nu ieşea cu ele. Doar se culca cu ele şi atât.

— Iar eu nici măcar asta nu ştiu, am izbucnit stânjenită.

— Nici măcar nu te laşi atinsă. Sau greşesc?

Nu am răspuns. Pur şi simplu simţeam că îmi vine să plâng pentru că pentru prima dată recunoscusem că îl iubesc pe Ryo, dar în acelaşi timp simţeam că îmi era prea frică să fiu cu un tip pe care îl considerasem întotdeauna de neatins pentru cineva ca mine.

— Frumosul cu frumosul, am spus eu, repetând mantra surorii mele Ava.

— Ani petrecuţi studiind teoria relativităţii a lui Einstein şi apoi auzi anumite lucruri... Nu mai pot!, pufni Ant cu o încruntătură. Felicity, mai întâi îmi spui că serialul TV *The Witcher*este mai bun decât jocul şi acum această perlă a înţelepciunii. Încep să cred că te-am supraestimat. Eşti sigur că ai un IQ normal?

Am izbucnit în râs, deşi în acel moment mă simţeam tristă şi nepotrivită, aşa cum făceam adesea în trecut.

— Câteodată mă întreb şi eu.

Ant râse şi el amuzat.

Deodată, cineva bătu la uşă.

— Cu siguranţă e Logan care îşi vrea înapoi camera pentru a-şi aduce noua cucerire, zise Ant. Vrei să te întorci la petrecere sau vrei să vii la mine să te uiţi la *The Witcher* ?

— A doua variantă!, am răspuns eu cu convingere în timp ce Ant deschidea uşa. Uram petrecerile şi ideea de a ajunge să fiu privită de toţi cei prezenţi mă îngrozea. Deasemenea, simţeam că am un nou prieten, iar asta mă umplea de bucurie.

— Logan vrea să-i eliberezi camera. Era vocea lui Ryo.

M-am apropiat şi am observat că privirea lui era îndreptată spre hainele mele, de parcă încerca să-şi dea seama dacă tocmai mă îmbrăcasem la loc.

— În regulă. Noi tocmai plecam. Nu-i aşa, Felicity?, răspunse Ant, punându-mi o mână pe spate pentru a mă conduce să trec, ca un adevărat gentleman.

— Vrei să te însoţesc la cămin?, mă întrebă Ryo cu maxilarul încordat.

— Nu e nevoie. Felicity vine cu mine, intervenii Ant, lăsându-şi prietenul blocat.

17

RYO

Nu-mi venea să cred! Nu am închis un ochi toată noaptea!

Mă lăsasem consumat de gânduri şi furie, în timp ce mă tot întorceam în patul lui Alice (pentru că Easton îmi ceruse din nou să facem schimb pentru a fi singur cu iubita lui), iar eu continuam să mă holbez la patul gol al lui Felicity.

Ar fi trebuit să mă îmbăt şi să nu mă mulţumesc cu una rapidă cu... În fine! Nici nu-mi amintesc chipul ei!

Se făcuse cinci dimineaţa când am auzit uşa dormitorului deschizându-se.

Era Felicity care părea foarte obosită, însă avea un zâmbet pe buze care mă irita şi mai tare.

Petrecusem ore întregi gândindu-mă la acea informaţie bombă care îmi explodase în faţă când Ant dezvăluise că fusese iubitul lui Felicity.

Iar apoi petrecerea…

Nu ştiam ce îi spusese Ant la ureche, dar dintr-o dată toată reticenţa ei se dizolvase şi îl urmase în camera lui Logan. Să şi-o tragă, cu siguranţă, chiar dacă atunci când m-am dus sus pentru a-i întrerupe pentru că nu mai suportam să-mi imaginez ce fac, îi găsisem îmbrăcaţi şi relaxaţi.

Cu toate acestea, acea licărire de speranţă că nimic nu s-a întâmplat se dizolvase când Ant o luase de mână pe Felicity pentru a merge la casa frăţiei lui.

— Şase ore pentru a face sex!? Ţi se pare o oră potrivită pentru a te întoarce acasă?, am izbucnit eu, dându-mi seama prea târziu că semăn cu bunicul meu.

— Sexul tantric necesită timp, chicoti obosită Felicity, aruncându-se pe pat îmbrăcată.

Ştiind că Ant era neîntrecut în ce priveşte preludiul, m-am înfuriat şi mai mult, atât de mult încât am sărit din pat şi m-am apropiat de ea.

— Şi când aveai de gând să îmi spui că eşti iubita lui Ant?, am ţipat la ea, strângând-o de braţ.

— Ryo, te rog, mi-e somn! Lasă-mă să dorm!

— O, da, nu ai închis niciun ochi în noaptea asta pentru că a trebuit să ţi-o tragi ca o…

Eram pe cale să devin vulgar şi răutăcios, însă am reuşit să mă opresc la timp. Felicity, însă, nu părea să fie

de aceeaşi părere, deoarece şi-a mărit brusc ochii de surpriză şi ofensă, îndreptându-i spre mine.

— Nu-ţi permit să mă insulţi!, mă avertiză ea ferm.

— Iar eu nu-ţi permit să mă iei drept fraier cu prostiile tale despre fobia ta de a fi atinsă şi falsa ta lipsă de experienţă!

— Cred că ai înţeles greşit ce s-a întâmplat între mine şi Ant.

— Ştiu perfect ce s-a întâmplat între voi!

— Ţi-a spus el?

— Nu sunt prost.

— Am îndoielile mele în privinţa asta, şuieră ea acru, făcându-mă să-mi pierd cumpătul. M-am năpustit asupra ei, strivind-o de saltea. Simţindu-i trupul cald şi moale sub al meu m-a făcut să mă simt din nou în siguranţă. Doar ea îmi putea da acel sentiment.

— Să ţi-o tragi te-a făcut mai nesăbuită, nu?

— Ant şi cu mine nu am făcut sex, răspunse ea, încercând să-şi recapete calmul, din moment ce eu mi-l pierdusem şi nu reuşeam să mă mai opresc. Era ceva în interiorul meu care mă împingea să ţin apăsată acceleraţia chiar dacă semaforul era roşu.

— Prostii!

— Am urmărit întregul sezon din *The Witcher* şi am mâncat fructe uscate întinşi în pat.

— Ai fost în patul lui şi nici măcar nu te-a atins?

— Nu. Ştie că nu-mi place de el şi nu m-a presat. În plus, nu mai sunt îndrăgostită de el, aşa că…

— Ai fost îndrăgostită de el?, îmi scăpă printre buze şi mai nervos şi afectat de o durere necunoscută, în timp ce mintea mea ţipa la mine să beau ceva tare şi să uit acea conversaţie.

— Nebuneşte! Pe toată perioada liceului. Eram convinsă că nu am nicio speranţă, aşa că până la urmă am renunţat.

— Dar aţi fost împreună, nu-i aşa?

— Nu chiar!

— Minţi!

— Îţi aminteşti de acea provocare pe care o lansase Ant în care ar fi devenit prietena lui fata care ar fi trecut testul după ce răspundea la întrebările lui?

— Da, am şoptit eu prudent. Îmi aminteam perfect acea provocare. Eu fusesem cel care îl împinsese să creeze acel eveniment, pentru că îl făcusem de râs că era cel mai serios şi mai selectiv din grup.

— Eu am fost cea care a câştigat provocarea.

— Tu?

— Da, chiar dacă am trişat ca să câştig şi până la urmă, de teamă să nu fiu prinsă, nu am vrut să mă întâlnesc personal cu Ant. Ne-am limitat la a sta de vorbă o zi întreagă.

— Şi nu v-aţi culcat împreună?

— Numai virtual. El îmi scria cum îşi imagina că sunt sau ce voia să îi fac. Şi vice-versa.

— Nu i-ai văzut niciodată penisul?

— Nu. Nici măcar în fotografii.

— Însă, în seara asta…

— În seara aceasta ne-am uitat la televizor, Ryo. Atâta tot. Ştiu că acest lucru este de neconceput pentru tine, dar acesta este adevărul. Eu şi Ant suntem acum prieteni.

— Imposibil! Nu există prietenie între un bărbat şi o femeie. Chiar şi Ant mi-a spus asta odată. Sunt sigur că pentru el este doar un mod subtil de a se apropia de tine pentru a te avea.

Felicity râse amuzată. Era evident că nu mă credea.

— Crezi că îi este atât de greu să te dorească?, şoptii eu, apropiindu-mă şi mai mult. Mă înnebunea naivitatea ei şi faptul că nu îşi dădea seama ce putea să-i facă unui bărbat.

Voiam să sparg ceva şi să-i ţip în faţă să o trezesc, însă până la urmă m-am hotărât să o sărut.

Un sărut dur, agresiv, posesiv, imposibil de oprit, menit să o facă să deschidă ochii şi să nu o facă niciodată să subestimeze un bărbat. Chiar dacă acesta era Ant, un domn în comparaţie cu mine.

— Ryo, gâfâi Felicity, deconcertată de acel asalt şi încercând să-şi tragă răsuflarea, însă nu am lăsat-o să se desprindă de mine.

Voiam să intru în ea şi să-i posed sufletul, gândurile, trupul…

— Nu Ant este cel de care trebuie să mă tem, nu-i aşa? Tu eşti, reuşii ea să spună.

— Depinde de ce simţi pentru mine, am răspuns repede înainte de a realiza pericolul din cuvintele mele.

— Cred că… murmură Felicity speriată, cu ochii ei aurii, pierduţi în ai mei. Te urăsc.

— Am oftat uşurat, pentru că pentru o clipă m-am temut că era pe cale să spună altceva.

— Lasă deoparte *cred că* şi suntem chit, am replicat eu, sărutând-o şi mângâind-o din nou, fără a ţine seama de trupul ei încordat şi tremurător sub mâinile mele.

— Acum pot să dorm?, mă imploră Felicity, închizând ochii şi relaxându-se în braţele mele, fără să se mai lupte.

M-am aşezat lângă ea şi imediat şi-a rezemat capul pe umărul meu şi şi-a pus o mână pe mine, ţinându-mă aproape de ea.

Într-o clipă a adormit şi în cele din urmă şi eu am căzut într-un somn greu şi relaxat.

***

FELICITY

Eu cred că te iubesc.

Doamne, tocmai eram pe cale să-i spun!

Fusesem atât de aproape, însă mă salvasem la un fir de păr.

În dimineaţa aceea când m-am trezit, mă durea capul din cauza celor câteva ore de somn, însă inima îmi era plină de bucurie şi îmi bătea puternic în piept.

Pentru prima dată mă simţeam confortabil, deşi corpul meu se agăţa şi îl zdrobea parţial pe Ryo, care dormea încurcat în braţele mele.

Era ciudat, însă mă simţeam împăcată cu mine însămi. Acceptată şi dorită.

Da, ceea ce se întâmplase în acea noapte cu Ryo mă făcuse să experimentez noi emoţii, iar o parte din mine chiar crezuse că Ryo ar putea fi gelos, având în vedere modul în care a

reacţionat.

— Cât este ceasul?, mormăi brusc Ryo cu o voce groasă.

— Nu ştiu, dar e târziu. Cred că am ratat primele cursuri, însă nu-mi pasă. Sunt prea obosită.

— I-am promis lui Easton că-l însoţesc la un seminar în această dimineaţă, îşi amintii el brusc, mişcându-se uşor pentru a se ridica, dar sfârşind prin a se prăbuşi din nou pe pernă din cauza oboselii.

— Poţi să te ridici sau dulcea mea greutate ţi-a strivit membrele?, glumii eu, bucuroasă că pot glumi despre corpul meu. Nu o mai făcusem niciodată.

— Cred că mi-am pierdut sensibilitatea la un braţ şi la un picior, chicotii Ryo, câştigându-şi un pumn în coaste.

— Acum cred că am şi o coastă ruptă.

— Încă un cuvânt şi te sufoc.

— Pe cine vrei să sufoci?, exclamă Ryo, întorcându-se spre mine şi începând să mă gâdile.

— Pe nimeni, jur, mă agitai eu sub atacul lui.

Dintr-odată, telefonul meu mobil începu să sune.

— Probabil că Alice m-a dat dispărută, am reuşit eu să spun, luând telefonul.

Spre surprinderea mea, am văzut apărând numele lui Ant.

Ryo a văzut şi el şi toată distracţia de dinainte dispăru brusc.

— Răspunde-i iubitului tău, se enervă el, ridicându-se supărat din pat.

— Nu e iubitul meu! Suntem doar amici!, l-am corectat eu înainte de a răspunde la telefon.

— Îmi imaginez că Ryo este cu tine, începu Ant.

— Da.

— Poţi să-i spui că îl sun de două ore? Cred că are telefonul închis, pentru că nu răspunde. Voiam doar să-i spun că seminarul s-a anulat şi că Easton mi-a cerut să-l anunţ.

— Easton?

— Da, un alt prost care pleacă având la baterie 2% la telefon. Şi al lui s-a închis, aşa că trebuie să o fac pe intermediarul.

Când am încheiat apelul, i-am transmis mesajul lui Ryo, însă el nu părea dispus să mă asculte.

— Uite, m-a sunat doar pentru că ştia că eşti cu mine!, am continuat eu în timp ce se îmbrăca.

Niciun răspuns.

— Dacă te comporţi astfel o să mă faci să cred că eşti gelos!, am încercat eu din nou.

De data aceasta a funcţionat, având în vedere privirea arzătoare pe care mi-a aruncat-o.

— Nu sunt gelos, însă nu îmi plac fetele care îşi ţin piciorul în doi pantofi.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că Ant şi cu mine suntem doar prieteni? Dacă îţi aminteşti bine, te-am rugat

acum ceva timp să fim prieteni şi ai refuzat după cele întâmplate în *fetish room* .

— Şi cine zice că tu nu faci aceleaşi lucruri pe care le-am făcut noi doi şi cu el?

— Ant mi-a propus, însă l-am refuzat.

— Prostii!

— Ar trebui să mă cunoşti suficient pentru a şti că sunt o persoană foarte selectivă.

— Da, dar eşti îndrăgostită de el.

— *Am fost* îndrăgostită, l-am corectat eu. Acum îmi place să îl am ca pe un simplu prieten, deşi nu aş îndrăznii niciodată să mă confesez lui aşa cum fac cu Kira şi Alice. În schimb, dacă mă gândesc la ceva mai intim, cum ar fi un sărut, îmi apari în minte tu, nu el, mărturisii eu.

— Noi nu suntem împreună, ştii asta.

— Mi-ai spus deja şi nu trebuie să mi-o repeţi. Nu eşti prietenul meu, deşi îmi place să fiu cu tine când nu eşti un nemernic. Nu eşti iubitul meu, dar îmi place când mă săruţi. Nu eşti amicul meu de sex pentru că nu facem sex. Nu eşti un simplu coleg de cameră sau de facultate pentru că ţin la tine. Tu eşti enigma mea.

— Enigmă?, încercă Ryo să înţeleagă uluit.

— Da.

— Şi este în regulă aşa?

Nu.

— Da, *dacă asta înseamnă să nu te pierd.*

18

FELICITY

Trecuseră patru zile şi relaţia mea cu Ryo devenise extrem de instabilă.

Oricât de mult încercasem să rămân blândă şi calmă cu el, era nevoie de foarte puţin pentru a-l agita şi a-l face să devină agitat şi gânditor.

Observasem că, după rarele momente în care se întâmplase să mă întâlnesc cu Ant, cu care discutasem despre noul serial TV tocmai lansat sau despre vreun joc video, Ryo devenea şi mai nervos şi autoritar faţă de mine.

Apoi se calma până data viitoare când exploda din nou pentru altceva.

Îmi era greu să-l înţeleg, aşa că până la urmă am păstrat distanţa faţa de el.

Chiar şi în timpul orelor de Strategie Creativă din acea dimineaţă, m-am aşezat departe de el. Totuşi, m-am simţit vinovată, aşa că la sfârşitul orelor m-am dus să-l salut.

Eram pe cale să-l strig, când m-am auzit chemată la rândul meu.

Era profesoara Edith Montgomery.

— Domnişoară Roadfield, ai un minut?

— Da, desigur, am răspuns eu repede, în timp ce mintea mea scana fiecare amintire şi examen, pentru a înţelege unde greşisem sau ce făcusem atât de grav încât a atras atenţia a ceea ce era considerat cel mai bun profesor din facultate.

Strălucitoare şi tiranică. Acestea erau cuvintele care o descriau cel mai bine.

— Cunoşti *Jackson Company* ?

— Desigur. Este visul interzis al aproape tuturor studenţilor acestei facultăţi.

— Domnul Bradley Jackson m-a contactat, ca în fiecare an, pentru a-mi cere să-i găsesc stagiari la firmă. Cei mai buni îşi vor găsi un loc de muncă. Prin urmare, şi dumneavoastră vă veţi da seama de importanţa acestei decizii şi de prestigiul care vine din acest parteneriat dintre Jackson şi universitatea noastră.

Am dat din cap ca un soldat. Dacă era un lucru pe care Edith Montgomery îl ura, atunci acela era să vorbească mult.

— Prin urmare, anul acesta mi s-a făcut o propunere unică, iar domnul Jackson mi-a cerut să vă includ ca stagiar.

— Eu?, aproape am ţipat şocată. Eu nu sunt în ultimul an şi… începui să mă îngrijorez, însă profesoara mă reduse la tăcere cu o mişcare rapidă a mâinii.

— Ca să nu mai vorbim că nu eşti nici măcar printre cei mai buni studenţi de la curs. Dar… cine suntem noi pentru a judeca alegerile marelui Bradley Jackson, nu?

— Adevărat.

— Aşadar, accepţi stagiul?

— Da… Da. Da! Da!!!, am răspuns eu, ridicând tot mai mult vocea, neputându-mi stăpâni acum agitaţia la acea propunere incredibilă. Aş face-o mândră pe bunica mea şi aş ajunge să-mi îndeplinesc visul: să lucrez pentru *Jackson Company* , chiar dacă doar ca stagiar.

— Îţi poţi emite sunetele animalice în afara clasei mele, domnişoară Roadfield, se enervă femeia făcându-mi semn să plec.

Odată ieşită din sala de curs, singurul lucru care mi-a venit în minte a fost să mă duc să-i spun lui Ryo şi prietenelor mele.

Ryo!

Bradley Jackson era bunicul său. Era posibil ca oferta să fi venit din partea lui Ryo?

El ştia cât de mult mi-ar fi plăcut să lucrez acolo.

Însă, îl ura pe bunicul său şi să-i ceară o favoare ar fi fost ultimul lucru pe care şi-ar fi dorit să-l facă. Cu toate acestea, o mică parte din mine era convinsă că era mâna lui.

Încă emoţionată de vestea aceea neaşteptată, am alergat înspre camera de cămin, însă imediat ce am părăsit clădirea m-am ciocnit de cineva.

— Scuze, am spus fără ca măcar să mă uit la persoana din faţa mea.

— Felicity?

Am încremenit la auzul numelui meu şi m-am întors.

— Nicole!, am exclamat surprinsă când mi-am recunoscut vechea prietenă din liceu. Chiar dacă acum avea părul roşu în loc de negru şi îşi schimbase ochelarii, am recunoscut acea faţă rotundă şi machiată cu nuanţe care tindeau mereu spre punk gotic.

— Ce mai faci? Nu te-am văzut de mult timp, mă întrebă ea curioasă. Am auzit că te-ai culcat cu Ant. Eşti fericită? În sfârşit, visul tău a devenit realitate.

— Nu, nu e deloc aşa. Suntem doar prieteni.

— Da, corect!, chicoti ea fără să mă creadă.

— Tu, ce mai faci? Ţi-ai realizat dorinţele?

— Numai una, spuse ea, coborând vocea şi apropiindu-se cu un zâmbet intrigant. Mi-am pierdut virginitatea cu Logan.

Îmi aminteam perfect de obsesia lui Nicole pentru Logan, dar şi ea era considerată o ratată ca şi mine, aşa că Logan şi prietenii lui erau consideraţi interzişi.

— Vorbeşti serios?, mă trezii eu întrebând, sceptică. Logan nu părea genul care să se distreze cu o fată dark ca Nicole.

— Da. Sigur, am plătit pentru asta, dar a meritat. Logan este cu adevărat fantastic, aşa cum ne-au spus mereu prietenele surorii tale!

— L-ai plătit?

— Da. Nu ştiai? Aşa îşi plăteşte studiile. Face sex pentru bani.

— Dar este ilegal şi, dacă se află…

— Te pune să semnezi o foaie de confidenţialitate ca să se protejeze şi, oricum, nu îmi pasă. Mi-am făcut deja o programare pentru săptămâna viitoare pentru un bis. Sper că mai devreme sau mai târziu se va îndrăgosti de mine, înţelegi?

— Eu… nu ştiam, mă bâlbâi eu inconfortabil întrebându-mă dacă Ryo ştia. Mă îndoiam că ar fi fost de acord.

— Credeam că tu şi noile tale prietene ştiaţi deja, îmi spuse ea, rostind ultimele trei cuvinte pe un ton acid. Să le

insulte pe Alice şi Kira în prezenţa mea însemna să o termine definitiv cu mine.

— Kira şi Alice sunt persoane grozave. Ele m-au acceptat aşa cum sunt, în loc să mă zdrobească pentru că am o soră faimoasă, aşa cum ai făcut tu, i-am amintit furioasă. În liceu, nu aveam prietene. Fie pentru că nu eram destul de cool şi frumoasă ca sora mea Bethany, fie pentru că nu eram suficient de atractivă, din moment ce sora mea era regina balului. Pe scurt, dintr-un motiv sau altul nu făceam nimic bine.

Nicole făcea parte din cea de-a doua categorie.

Încercasem să-i fiu prietenă, dat fiind faptul că eram colege de bancă, însă apoi a descoperit relaţia mea de rudenie cu Bethany şi m-a exclus din viaţa ei fără drept la replică. Pe lângă ea, îmi pierdusem şi grupul de prieteni, care preferase să o urmeze. Nu mai aveam pe nimeni şi după acea dezamăgire amară hotărâsem să dispar şi să devin invizibilă pentru ceilalţi.

— Era evident că făcuseşi tot posibilul să fii ca ea şi ca roiul ei.

— Nu mi-am dorit niciodată să fiu ca ea! Voiam doar să am o prietenă cu care să discut şi să petrecem duminicile împreună ca să învăţăm sau să ne distrăm, m-am enervat eu. Acum am astfel de prietene şi sunt foarte fericită.

— Desigur, datorită lor eşti în grupul celor mai tari tipi din campus şi nu mă surprinde că ai atras atenţia unuia dintre ei.

— Nu e deloc aşa.

— Sigur, sigur. Dacă spui tu..., chicoti ea veninoasă, îndepărtându-se.

— Atunci, bucură-te de prietenele tale, dat fiind că nu ştii cum să te porţi cu oamenii normali ca noi.

Aş fi vrut să o trimit la naiba, însă nu voiam să-mi stric ziua. Tocmai primisem nişte veşti grozave şi voiam să alerg la prietenele mele să le dau vestea cea bună şi să sărbătorim.

Era aproape ora prânzului şi ar fi fost frumos să gătesc ceva pentru ele.

Am luat maşina şi am condus grăbită înapoi spre cămin.

Însă, în loc să merg spre camera mea, m-am dus direct la Ryo şi Easton.

Totuşi, când am ajuns, am găsit un bărbat bătând timid la uşa camerei lor.

— Bună-ziua, căutaţi pe cineva?, l-am întrebat, observând cât de dezorientat arăta cu hârtia în mână pe care era desenat planul căminului cu un X pe camera din faţa noastră.

— Bună-ziua, îmi caut fiul, spuse el privindu-mă confuz şi îngrijorat.

— Aceasta este camera lui Ryo Jackson şi Easton Carson, i-am explicat cu blândeţe.

— Sunt Russ Boyle, tatăl lui Ryo, răspunse el, încântat că a găsit camera potrivită.

Am rămas cu gura căscată.

Mă aşteptam la orice, însă nu la acel bărbat atât de diferit de Ryo.

Aş fi vrut să-l întreb dacă era sigur că este tatăl biologic al lui Ryo, însă m-am abţinut.

Ryo era identic bunicul său, în timp ce tatăl său avea părul castaniu, ochii cenuşii şi şterşi, pielea prea palidă şi exagerat de slab, de parcă tocmai şi-ar fi revenit dintr-o boală gravă.

Mi-am amintit că Ant îmi povestise despre depresia lui, iar acei ochi goi şi trişti mă făceau să mă gândesc exact la asta.

— Nu răspunde niciodată la telefon, aşa că am venit aici, începu el să-mi spună, tremurând de anxietate. Un fost prieten de-al meu de facultate care lucrează la spital mi-a spus că Ryo a avut un accident în urmă cu mai multe săptămâni şi nu am fost informat. Vreau doar să ştiu dacă e bine.

Nu trebuia să fii un expert pentru a înţelege că bărbatul era în pragul unei căderi nervoase şi era bolnav.

I-am trimis rapid un mesaj lui Ryo în secret, spunându-i că tatăl lui este acolo.

— Ajung într-o oră, îmi răspunse el la scurt timp.

— Ryo este bine. A fost doar o căzătură.

— Serios?, răsuflă el aproape sufocându-se de teamă.

— Da, am fost cu el la spital.

— Eşti iubita lui?

— Nu, suntem prieteni. Numele meu este Felicity Roadfield, m-am prezentat eu, strângându-i mâna transpirată şi tremurândă.

— Ştii unde e? Trebuie să ştiu dacă e bine… dacă continuă să se pună în pericol… Ştiu că Ryo nu a încetat să

concureze în curse clandestine şi, chiar dacă Bradley nu îmi spune nimic, eu... eu...

— O să fie totul bine, l-am consolat eu, observând că atacul lui de panică se agrava. Ryo este la ore acum. Ce aţi zice dacă l-am aştepta împreună şi între timp să mâncăm ceva? Este târziu şi nu cred că aţi apucat să luaţi prânzul.

— Sunt obişnuit, murmură el cu o privire goală.

— Nu trebuie să săriţi niciodată peste mese, i-am spus, ducându-l la maşina mea şi îndreptându-mă spre clubul de gătit.

Ştiam că era gol la ora aceea, aşa că am decis să gătesc ceva pentru tatăl lui Ryo, până ce Ryo ar fi venit.

Tot drumul, Russ nu a deschis gura. Se închisese în sine.

Abia când l-am rugat să mă ajute să gătesc ceva pentru fiul lui, s-a trezit şi s-a deschis din nou.

Am aflat astfel că numele lui Ryo era Boyle, dar când bunicul lui i-a devenit tutore, l-a pus să adauge Jackson. Având în vedere faima bunicului său, acum toţi ajunseseră să îl cunoască pe Ryo doar ca Jackson, nu şi Boyle.

Lui Russ părea că îi pare rău, însă a recunoscut că nu a putut să îşi îndeplinească îndatoririle de tată câţiva ani din cauza depresiei şi că dacă Ryo a crescut până astăzi fără să aleagă calea greşită, a fost datorită bunicului său.

M-a durut inima să aud acele lucruri şi să văd starea în care se afla tatăl lui Ryo în timp ce mă ajuta.

Era evident că se închisese în el şi că până acum nu reuşise să îşi revină.

Încerca să se forţeze şi să zâmbească din când în când, dar ochii îi rămâneau mereu melancolici.

Era o fragilitate în el care mă făcea să vreau să-l îmbrăţişez şi să-i spun că nu este singur.

Când începusem să servesc creveţii cu orez alb, a sosit Ryo.

Din fericire, aveam destule porţii pregătite, aşa că am luat o a treia farfurie.

— Tată! Ce faci aici?

— Ryo!, exclamă tatăl lui mişcat, mergând să-l îmbrăţişeze.

A existat un scurt moment în care am putut vedea disperarea întunecată din privirea lui Russ şi a lui Ryo.

— La naiba, ce slab eşti!, izbucni Ryo speriat.

— Nu înjura, îi reproşă slab tatăl său.

— Veniţi să mâncaţi înainte să se răcească! Russ, să îmi spui dacă îţi place!, intervenii eu încercând să potolesc spiritele. Acel bărbat nu avea nevoie să se simtă certat de fiul său, ci doar să nu se simtă uitat.

— Prietena ta este un înger, zise Russ, aşezându-se şi gustând creveţii. Şi este şi o bucătăreasă excelentă! Poate că dacă i-aş cere să gătească de Ziua Recunoştinţei, am evita să ajungem mereu să comandăm o pizza la pachet din cauza dezastrelor mele culinare.

— Dacă ai nevoie de o mână de ajutor, este de ajuns să îmi spui, îl încurajai eu, făcându-l să zâmbească recunoscător.

M-am uitat la Ryo. Şi el mi-a zâmbit şi, în cele din urmă, acea umbră de pe faţa lui a dispărut.

Cu toate acestea, de îndată ce prânzul s-a terminat, Ryo s-a întors pentru a-şi frământa tatăl cu întrebări despre sănătatea lui.

— Grace are grijă să îţi iei medicamentele?

— Sunt bine şi Grace nu mai este asistentă.

— Atunci, cine vine să te ajute?

— Doar doamna de la curăţenie o dată pe săptămână.

— Şi cine îţi pregăteşte de mâncare?

— De la delivery.

— Tată! Dar medicul a zis…

— Sunt bine acum, îl întrerupse el, însă atât eu cât şi Ryo nu îl credeam.

— De ce nu vii acasă de Ziua Recunoştinţei? Ştiu că înveţi mult, însă mi-ar plăcea să petrecem timp împreună. Invit-o şi pe Felicity dacă vrei.

— Ok, murmură Ryo încordat, privind în altă parte.

Situaţia aceea îl făcea să sufere şi nu ştiam cum să-l ajut.

— Nu e nevoie să vin şi eu, dar dacă vreţi, vă pot pregăti curcanul, m-am oferit eu.

— Nu e nevoie, interveni Ryo cu o voce absentă. O să mă ocup eu.

Când Ryo şi tatăl lui au plecat, am rămas în laborator să fac ordine şi să notez ce am folosit pentru a cumpăra la loc, din moment ce folosisem cămara comună pentru gătit.

Eram pe cale să mă întorc la cămin când am primit un mesaj de la Ant.

— Vin să te iau la 18:00. Mă însoţeşti la ziua de naştere a unchiului meu. Să fii punctuală! Ant.

— Îmi place tonul peremptoriu cu care mi te-ai adresat. Însă, nu vin. Trebuie să învăţ, am răspuns eu sperând că, împreună cu mesajul, a primit şi o parte din sarcasmul meu.

— Nu a fost o întrebare, aşa că nu accept un *nu* ca răspuns. În plus, nu ai scuze că înveţi sau că nu ai cu ce să te îmbraci. Ai la dispoziţie două ore să arăţi impecabil şi gata de petrecere. Nu mă dezamăgi!

Se pare că cinismul meu trecuse pe lângă el, însă cu siguranţă greutatea aşteptărilor lui se prăbuşise pe umerii mei şi nu mai puteam scăpa de acea apăsare.

Să fiu impecabilă?

Nici măcar nu ştiam cum să fiu oarecum acceptabilă!

19

RYO

L-am condus pe tatăl meu acasă.

Nu mă mai întorsesem acasă de luni bune şi să o găsesc în acea stare de abandon mă făcu să mă simt mai rău decât după o beţie cruntă.

Mi-am promis că voi vorbi despre asta cu bunicul meu, deşi ştiam că orice favoare pe care i-aş fi cerut-o va trebui apoi răsplătită cu dobândă.

Singurul lucru care îmi permitea să respir în continuare era gândul la Felicity şi la modul în care avusese grijă de tatăl meu.

Fusese minunată şi dulce, atât de mult încât tatăl meu, de obicei insociabil şi introvertit, insistase să o invite la cina de Ziua Recunoştinţei.

Îi spusesem că sigur va fi ocupată cu familia ei şi mi-a spus naiv să-i invit şi pe ei.

Nu i-aş fi lăsat niciodată să intre în casa mea pe mama şi surorile lui Felicity.

Chiar dacă locuiam într-o vilă, clădirea era neglijată, iar interiorul era vechi.

În plus, personalitatea efervescentă şi dependentă de socializare a familiei lui Felicity nu ar face decât să dăuneze psihicului deja fragil al tatălui meu .

El avea nevoie de dulceaţa şi bunătatea lui Felicity.

Şi eu la fel.

Mă simţisem pierdut şi speriat să îmi văd tatăl în acea stare jalnică, însă felul delicat şi amabil al lui Felicity mă făcuseră să mă simt binevenit, dorit… iubit.

Acea conştientizare îmi făcu inima să bată şi mai repede.

Da, Felicity mă făcea să mă simt iubit aşa cum nu mai simţisem niciodată din partea unei femei.

M-am întors la cămin doar cu dorinţa nebună de a o săruta şi de a mă pierde în ea.

Am parcat maşina şi am început să alerg spre camera ei pe care am găsit-o deschisă.

Am auzit-o râzând amuzată.

Avea un râs minunat.

Am intrat şi, spre enorma mea dezamăgire, am observat un băiat care o implora să accepte acele notiţe, dacă îi păsa de el şi de viaţa lui.

— Nu accept un nu ca răspuns. Acesta este singurul lucru care mi s-a cerut să ţi-l spun. Te rog, risc să fiu decapitat dacă nu iei aceste notiţe şi nu le urmăreşti pentru raportul de marketing, spuse el cu o voce rugătoare.

— Bine, răspunse Felicity amuzată, luând hârtiile.

— Slavă Cerului!, exclamă băiatul uşurat în timp ce fugea din cameră, ciocnindu-se de mine.

— Cine era?, o întrebai eu iritat.

— Ar trebui să ştii. E la cursul de marketing cu noi. Este Michael Hern. Mi-a adus nişte notiţe ca să-mi fie mai uşor să învăţ. Astfel voi evita să-mi petrec seara studiind.

— Şi de ce ţi-a adus notiţele lui?, am întrebat tot mai enervat şi… gelos.

De când o ajuta un student în mod spontan pe Felicity?

— Cred că s-a simţit constrâns.

— De cine?

— De o entitate superioară. De la cineva care se crede Dumnezeu, chicoti Felicity, clătinând din cap neîncrezătoare.

— Nu am înţeles.

— Las-o baltă! Mai degrabă spune-mi dacă l-ai dus pe tatăl tău acasă.

— Da, am răspuns eu greoi. Nu eram obişnuit să vorbesc cu alţii despre tatăl meu.

— Ce mai face? Era foarte zguduit astăzi. Poate ar trebui să fii puţin mai prezent. Ştiu că nu e treaba mea, însă mi-a dat impresia de sensibilitate şi… încercă ea să-mi spună pe un ton precaut şi blând, însă nu am putut să o las să termine şi am sărutat-o.

Abia când mi-a întors sărutul şi m-a îmbrăţişat, am simţit cum se dizolvă anxietatea reţinută din cauza tatălui meu.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru el.

— Nu am făcut nimic şi nu am glumit când m-am oferit să vă pregătesc cina de Ziua Recunoştinţei. Ştii că sunt mereu aici pentru tine.

Oare cum puteam să păstrez distanţa şi să uit ceea ce mă făcea să simt când eram cu ea?

Doar ea reuşea să mă facă să mă simt bine.

— Iar tatăl meu nu minţea când spunea că vrea să vii la Ziua Recunoştinţei, deşi ştiu că familia ta…

— Accept, mă întrerupse ea cu un zâmbet larg pe buze care mă făcu să mă topesc.

— Eşti sigură? Nu vreau să te simţi obligată.

— Abia aştept să gătesc curcanul ştiind că va fi mâncat şi nu doar fotografiat.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi deschizi un restaurant?

— Nu, pentru că pentru mine este doar o pasiune şi ador să gătesc pentru persoanele pe care le iubesc şi cu care împart o masă.

Pe mine mă iubeşti, Felicity?

Aş fi vrut să o întreb, însă ştiam prea bine că dragostea este ceva efemer şi că uneori nu e nevoie de prea multe ca să se termine.

Am sărutat-o, bucurându-mă de acel moment. Singurul lucru pe care îl aveam la dispoziţie şi pe care îl puteam controla.

Încetasem să mai cred în viitor sau să mă hrănesc cu speranţe.

— Ryo! Vocea uşor alarmată a lui Felicity mă făcu să mă trezesc din acea plăcere.

M-am uitat la ea. Era roşie la faţă şi părea stânjenită în timp ce îmi îndepărta uşor mâna care i se strecurase pe sub haine.

Nici măcar nu-mi dădusem seama de acest gest.

— Te vreau, Felicity, am recunoscut, incapabil să-mi înfrânez dorinţa pe care o simţeam de prea mult timp deja.

— Eu… eu… se bâlbâi ea agitată şi ezitând.

— Tu nu vrei?

— Nu vreau ca lucrurile între noi să se schimbe. Nu mi-aş dori ca după, tu… să nu mă mai vrei, mărturisi ea speriată.

— Asta nu se va întâmpla.

— Îmi promiţi?

Eram pe cale să-i răspund când cineva bătu la uşă.

— Aştepţi pe cineva?

— Nu, murmură ea gânditoare, uitându-se la ceas. Era cinci după-amiaza.

Am mers să deschid.

Era un curier.

— Tu eşti Felicity Roadfield?, întrebă tânărul.

— Da.

— Acesta este pentru tine, spuse el, întinzându-i un pachet albastru.

— Mulţumesc.

De îndată ce uşa se închise, Felicity deschise pachetul mare semnat Shein.

— Uau!, exclamă uimită, scoţând o rochie de seară din şifon, albastru regal şi împodobită cu paiete aurii şi un decolteu în V destul de adânc.

Era şi un bilet înăuntru pe care l-am luat şi l-am citit fără permisiune.

Eram prea supărat de expresia extatică a lui Felicity, cauzată de ceva ce nu eram eu.

Acel cadou mă făcea să pierd ceea ce îmi doream când eram la un pas să-l obţin.

” Acum nu mai ai scuze. Ant”

— De ce dracu ţi-a dat Ant rochia asta?

— Ca să mă forţeze să-l însoţesc la petrecerea unchiului său din seara asta.

— Şi, te duci? Acum eram de-a dreptul furibund.

— I-am spus că nu, dar acum… După notiţe şi rochia asta, cum să-i spun nu?

— Nu este dificil să spui nu dacă nu vrei.

— Ştiu, dar…

— Atunci, te duci?

Te rog, spune nu!

— Ant ştie să obţină ceea ce vrea, oftă Felicity aproape amuzată, privindu-se în oglindă cu rochia în faţa pieptului.

Desigur, Ant ştia să obţină ceea ce voia.

Şi reuşise mereu.

Să-l refuzi era imposibil.

Iar Felicity nu avea nicio speranţă să nu cadă în capcana lui.

Aşa cum nicio eu nu aveam nicio speranţă să o am pe Felicity dacă Ant decisese deja că era a lui.

Nu numai pentru că era un geniu în toate sensurile, ci şi pentru că era ca un frate pentru mine. El fusese cel care mă lua de acasă când certurile dintre părinţii mei se încingeau prea tare sau când mama mea s-a întors acasă cu o seringă înfiptă în braţ.

El şi familia lui practic m-au adoptat, până când tatăl meu s-a prăbuşit definitiv, făcându-l pe bunicul să mă ia cu el.

Nu l-aş putea priva niciodată de ceva ce şi-a dorit, chiar dacă acest lucru devenise singurul meu motiv de viaţă şi de fericire.

— Atunci, să te distrezi în seara asta!, am reuşit să spun, simţind cum ceva se rupea în mine.

Felicity s-a întors spre mine şi a zâmbit fericită.

— O s-o fac. Mulţumesc, răspunse ea emoţionată, cu ochii strălucind.

În acel moment am simţit că nu voi putea supravieţui stând departe de ea.

Chiar şi idea de a o vedea cu Ant, sărutându-se cu el… mă măcina pe înăuntru.

Înnebuneam.

Aveam nevoie de aer.

Eram pe punctul de a părăsi camera, însă m-am izbit de Kira.

— De ce m-a sunat Ant şi mi-a spus să fug să te machiez?, o întrebă Kira pe Felicity, care izbucni în râs.

Râsul acela nu a făcut altceva decât să-mi înrăutăţească starea de spirit.

Am fugit rugându-mă să o uit pe Felicity cât mai curând posibil.

Rugăciunile mele au fost auzite pentru că am primit un mesaj şi în cele din urmă a prins viaţă acea umbră neagră care mă înghiţise de atâtea ori.

***

FELICITY

— Aceasta este constrângere, am început eu când Ant a intrat în camera mea, îmbrăcat într-un costum elegant albastru închis. Avea cămaşa neagră la fel ca pantofii strălucitori.

Îşi pusese chiar şi lentile de contact, iar ochii lui cenuşii erau pur şi simplu… O, Doamne!

Arăta superb, iar inima mea făcu un mic salt în piept.

— Scopul scuză mijloacele, iar tu eşti încântătoare.

— De ce mereu reuşeşti să spui ceea ce trebuie la momentul potrivit?

Ant se limită să-mi arunce un zâmbet seducător care mă lăsă fără cuvinte.

M-am lăsat prinsă de braţ şi, lipită de el, am ieşit din cămin, în timp ce toţi cei prezenţi ne priveau.

Printre ei se număra şi Nicole care părea o stâncă, iar Ryo se limită să-mi arunce o privire rece, goală, de parcă în spatele acelor ochi nu mai era niciun suflet.

Acea senzaţie mă îngrijoră, însă Alice îmi distrase atenţia.

— Zâmbiţi, zise ea, făcându-ne o poză cu telefonul mobil.

— O, hai, ştii că urăsc să fiu fotografiată.

— Nu-mi pasă!

— Cel puţin promite-mi că nu o vei posta pe reţelele de socializare.

— Nu numai că o voi posta pe Instagram, dar îţi voi eticheta şi întreaga familie, mă avertiză ea, continuând să facă poze.

— Alice!, încercai eu să o opresc, însă Ant mă trase după el.

— De ce ai insistat atât de mult să vin cu tine?, l-am întrebat în timp ce maşina se puse în mişcare.

— Pentru că vreau să fii iubita lui Ryo.

— Poftim?, am strigat eu şocată.

— Ryo este ca un frate pentru mine. Îl cunosc de când aveam şase ani şi am observat cât de benefică este prezenţa ta pentru el. Îl faci să se simtă iubit şi răsfăţat. Iar el are nevoie de tine.

— Şi ce legătură are unchiul tău cu asta?

— Mi-ai spus că persoanele frumoase trebuie să fie cu persoane frumoase, atunci când am vorbit despre tine şi Ryo. Ei bine, în seara asta vreau să te fac să înţelegi cât de stupidă este această ipoteză.

— Unchiul tău este cu o femeie urâtă?

— O, nu, este foarte frumoasă. Este un fost model şi chiar a fost aleasă Miss Oregon cu mulţi ani în urmă.

— O, nu! Te rog, nu vreau să întâlnesc o altă domnişoară Oregon. Mama îmi este de ajuns, mă agitai eu neliniştită. Nu voiam din nou să mă confund cu tapiţeria în timp ce toată lumea posta pe Instagram.

— Rose este diferită. Este fantastică, chiar dacă puţin nevrotică. O să-ţi placă.

— Am dubii. Fără supărare.

Când am ajuns în faţa vilei fabuloase a unchiului lui Ant, mi-a părut rău că acceptasem acea invitaţie.

Iar atunci când am văzut o femeie blondă cu ochi albaştri, cu un corp dementţial şi cu picioare kilometrice ieşindu-i de sub rochia de mătase neagră, vaporoasă, am simţit că mor.

— Ant, dragule! Femeia îşi îmbrăţişă imediat nepotul. Iar tu trebuie să fii Felicity, prietena lui Ant. Mă bucur să te cunosc, zise ea, orbindu-mă cu zâmbetul său perfect.

Abia am reuşit să dau din cap.

Ant mă conduse în holul plin de oaspeţi. Am rămas nemişcaţi până când un bărbat înalt, subţire, cu burtă şi o chelie pronunţată, ochi cenuşii şi un zâmbet frumos se îndreptă spre noi.

— Unchiule, îl salută vesel Ant.

— Ant, ce bine este să te am aici! Am nevoie de sprijinul tău pentru ca Rose să mă lase în pace. Săptămâna trecută am făcut analize de sânge şi s-a dovedit că am colesterolul mare. O cunoşti pe Rose. S-a speriat şi acum e pe mine ca un vultur care verifică fiecare fel pe care îl mănânc.

Am rămas cu gura căscată.

Acel om avea cu siguranţă un aer drăguţ şi prietenos, însă cu siguranţă nu se putea spune că era un bărbat frumos.

Puteam doar să-mi imaginez comentariile mamei dacă ar fi fost acolo.

Am fost prezentată rapid, iar apoi unchiul se îndepărtă pentru a întâmpina şi alţi oaspeţi.

Ant se apropie de mine şi îmi şopti la ureche.

— Cine ştie câte coarne i s-au pus unchiului meu! Ai văzut cât de sexy este Rose, în timp ce el este atât de banal încât este jenant.

M-am uitat la el şocată la acel comentariu jignitor.

M-aş fi aşteptat la asta de la mama, dar nu de la Ant.

— Rose şi unchiul meu sunt căsătoriţi de doisprezece ani. Ştii de câte ori am auzit această frază?, îmi explică el în faţa expresiei mele stânjenite.

— Eu nu îi judec.

— Totuşi, te-ai născut cu această mentalitate pe care ai învăţat-o de la familia ta. Ştii cum merg lucrurile, nu-i aşa?

— Da, dar eu nu sunt aşa.

— Deci nu te-ai gândit nicio clipă că e prea frumoasă pentru a fi cu cineva ca el?

— Am gândit-o şi mă simt dezgustată pentru asta, am recunoscut.

— Mulţi se întreabă cum reuşesc încă să fie împreună şi să se iubească atât de mult. Rose este frumoasă, însă a riscat să se epuizeze din cauza aşteptărilor managerului ei care îşi dorea să o facă o actriţă celebră. Nu ştii câte retuşuri a trebuit să îşi facă pentru a fi la înălţime ca mai apoi să audă că tot nu merge încă bine. Doar unchiul meu a iubit-o aşa cum era şi, când Rose a fost abandonată de către managerul ei, care deja o considera prea bătrână la douăzeci şi şapte de ani, doar unchiul meu a rămas cu ea şi până la urmă s-au îndrăgostit. Există atâta încredere între ei încât îi invidiez. Pot oricând să se bazeze unul pe celălalt şi, de fiecare dată când unul dintre ei avea un nou proiect sau idee, celălalt îl ajuta mereu să şi le realizeze. Ca această casă. Au proiectat-o şi au cumpărat-o împreună.

— Deci, nu este adevărat că s-a căsătorit cu el pentru banii lui?, îl tachinai eu.

— Aş spune că nu, pentru că ea este mai bogată decât el.

M-am uitat înspre unchiul şi mătuşa lui Ant.

Rose îşi certa soţul pentru că acesta mâncase deja două brioşe şi îşi lua încă una.

— Dacă îţi va creşte din nou colesterolul şi ţi s-ar întâmpla ceva… eu… se agită ea copleşită de anxietate.

— Nu o să mi se întâmple nimic. Uite, nu o mai mănânc, bine?

— Da, dar…

— Îţi promit că voi fi mai atent ca să nu-ţi faci griji.

— Încerc doar să te împiedic să faci un atac de cord. Nu te pot pierde.

— Nici eu, iubire. Ştii că te iubesc prea mult şi apoi, înainte de a muri, vreau să te văd bătrână, cocoşată, plină de riduri, cu proteză dentară şi surdă ca un clopot.

— Am deja riduri, se irită ea, atingându-şi colţurile ochilor.

— Da, şi sunt frumoase, îi zise el înainte de a o săruta blând.

Sărutul acela a făcut ca anxietatea să dispară de pe chipul lui Rose.

— Aşadar, gata cu dulciurile?

— Fără dulciuri, până când analizele mele te vor face din nou să zâmbeşti.

Am oftat fermecată la scena aceea de dragoste.

Şi eu voiam să trăiesc o astfel de dragoste.

Iar partea cea mai bună era că erau doar ei doi. Şi nimeni altcineva.

Nu existau prejudecăţi în dragostea lor.

Nu existau aşteptări sau standarde de frumuseţe de respectat.

Nu era nimic perfect la ei, însă împreună păreau a fi cel mai frumos şi perfect cuplu din lume.

— Mulţumesc, Ant, am spus, în sfârşit conştientă de ceea ce prietenul meu încercase să facă pentru mine.

— Pentru puţin. Iar acum, hai să abuzăm. Mătuşa mea organizează mereu cel mai bun bufet din oraş de ziua

unchiului meu. Ai putea chiar să preiei câteva idei pentru reţetele tale.

20

FELICITY

M-am îndrăgostit de băiatul greşit.

Sau, mai degrabă, m-am îndrăgostit de tipul potrivit, însă atunci trebuie să fi pierdut câţiva neuroni pe drum şi acum… îl iubesc pe cel care nu mă va iubi niciodată .

Ant era impecabil în felul lui, strălucitor în conversaţie, perfect ca însoţitor, suficient de seducător şi sexy pentru a face toate fetele de acolo să mă invidieze, întrebându-se de ce oare cineva ca el alesese pe cineva ca mine.

Am suspinat pierdută în plăcerea acelei seri care se dovedea a fi din ce în ce mai plăcută şi distractivă.

Nici măcar sosirea lui Val, sora lui Ant, nu a reuşit să mă facă să mă îndoiesc, în ciuda frumuseţii ei fermecătoare şi a graţiei înnăscute. Întotdeauna mi se păruse o prinţesă. Chiar îmi părea rău pentru ea când nu a fost numită Regina balului, însă se dusese la Bethany să o complimenteze sincer.

Sora mea ura acel mod mereu amabil şi drăguţ cu care relaţiona cu ceilalţi. Nu era ca ea, care în schimb privea oamenii de sus.

— Arăţi superb, Felicity!, exclamă Val, privindu-mă cu un zâmbet larg.

— Mulţumesc!, am şoptit emoţionată pentru compliment, dar mai ales pentru că îşi amintise numele meu.

— Ai o rochie frumoasă.

— Eu am ales-o, intervenii Ant cu un aer atotştiutor, câştigându-şi o privire din partea noastră.

— Frăţioare, prin raportare la roboţi şi avatare, ai uitat cum să te comporţi cu o fată. Dacă continui în acest ritm, Felicity îşi va găsi pe altcineva.

— Nu suntem împreună. Este îndrăgostită de Ryo.

— Ant!, îi reproşai eu stânjenită. Nu era cazul ca toată lumea să afle despre dragostea mea unidirecţională.

— Am adus-o aici doar pentru a o ajuta să lupte cu complexele ei fizice, de care depinde stima de sine.

— Ant!, am strigat la unison eu şi Val.

— Eşti fără speranţă! Şi parcă aveai un IQ peste medie!?, se agită Val. Felicity, nu-l asculta! Vino cu mine şi hai să ne îmbătăm. Trebuie să uit că am aceleaşi gene ca acest idiot şi că ai fost nebună să accepţi invitaţia fratelui meu. Ah, şi Ant, încearcă să nu mai creezi alte dezastre între timp. Doamne, nu ştiu dacă se cuvine să mă alătur mamei şi tatei în Italia, ştiind că te voi lăsa singur. Nu ar fi trebuit să accept bursa de studiu la Milano. Este evident că ai nevoie de mine mai mult decât ţi-ai putea imagina.

Ant nici nu-i răspunse, însă expresia lui jignită mă făcu să râd în hohote.

— Deci… Ryo, ah?, murmură Val, luând câte un pahar de şampanie pentru fiecare.

— Da.

— Când era mai mic a stat o perioadă în casa noastră. Situaţia lui familială era… dificilă.

— Mi-a povestit Ant.

— Ryo este un băiat dificil, ştii?

— Mi-am dat seama.

— A suferit atât de mult şi a reuşit să-şi depăşească durerea în felul său. Am încercat să-l ajutăm, însă Ryo a fost întotdeauna foarte închis în el. Este dificil să pătrunzi în mintea lui şi să înţelegi cum să descurci iţele care îi ţin inima prizonieră. Eu am încercat ani de zile. Am fost îndrăgostită de el, chiar dacă el nu ştie. Este greu să-ţi mărturiseşti sentimentele cuiva care te-a făcut mereu să înţelegi că nu intenţionează să îţi răspundă la ele. Nici acum, nici mai târziu. Dar poate că nu am fost eu persoana potrivită.

Dacă Val nu fusese persoana potrivită, atunci nimeni nu putea fi, gândii eu.

— Te înţeleg.

— Îl iubeşti?

— Da, am suspinat eu cu greu din cauza nodului care mi se pusese în gât.

— Ryo înseamnă damnare şi disperare. Dacă îl iubeşti cu adevărat, trebuie să iei pachetul complet.

Eram dispusă să-mi asum această povară fără ca măcar să mi se răspundă la sentimente?

Da, de fapt, o făcusem deja în momentul în care îl făcusem să cadă cu motocicleta.

Eram dispusă să-l iubesc fără ca sentimentele să fie reciproce?

Da.

Eram dispusă să-i mărturisesc asta?

Nu. Nu eram încă pregătită. Poate cu timpul.

— La dracu! Vocea furioasă a lui Ant în spatele meu mă făcu să tresar. Nu îi stătea în fire să fie vulgar.

— Eşti bine?, îl întrebă Val îngrijorată.

— Nu, răspunse Ant sec, tastând un mesaj pe telefonul mobil. Ryo este la Dealul Morţii.

— Trebuie să-l opreşti acum!, se agită Val.

— Ce se întâmplă?, am întrebat eu speriată.

— Un prieten al meu mi-a spus că Ryo i-a cerut să participe la cursa clandestină din seara asta de la Dealul Morţii.

— De ce se cheamă Dealul Morţii?

— Pentru că multe persoane şi-au pierdut viaţa în acel loc. Anul trecut, Ryo a participat la una dintre acele curse pe motocicletă şi a sfârşit plin de vânătăi, în timp ce un prieten al său a ajuns în spital, iar acum şchioapătă. Mi-a promis că nu va mai merge niciodată acolo.

— Ryo nu poate participa. Nu are o motocicletă, încercai eu să găsesc o cale de a scăpa de gândul tulburător că Ryo ar putea participa la acea cursă sinucigaşă.

— Crezi că asta este o problemă pentru el? Trebuie să fi dat ceva la schimb sau să fi cerut un schimb… Când vrea ceva, ştie cum să-l obţină.

— La ce oră începe cursa?

— În douăzeci de minute.

— Atunci, avem timp să-l oprim, nu?

— Dacă nu e trafic, da.

21

FELICITY

Am început să înjur ca o nebună când am rămas blocaţi pe autostradă din cauza unui accident, în timp ce Ant îi suna pe Easton, Logan şi Lucas spunându-le să oprească cumva cursa.

Din păcate, niciunul nu părea să reuşească să ajungă la timp.

Într-un final, doar Lucas şi Kira au ajuns pe deal, însă atitudinea arogantă a organizatorului îl enervase pe Logan, soldându-se cu o luptă care s-a încheiat doar cu sosirea lui Easton şi a lui Logan.

Cu toate acestea, motocicletele porniseră deja pe panta plină de curbe strânse şi porţiuni de drum acoperite cu pământ pe care se frânase intens şi pietriş.

Când am ajuns noi, Kira îl luase deja pe Lucas, în timp ce Logan se conectase cu telefonul la circuitul de camere video instalate pentru urmărirea cursei de la distanţă.

Era întuneric, iar iluminatul era foarte slab, însă imediat ce am coborât din maşină am fugit să-l caut pe Ryo.

Logan îmi arătă telefonul lui, unde se puteau vedea cinci motociclete care goneau pe un drum accidentat.

— Care dintre ei este Ryo?, am întrebat cu o voce îngrijorată, arătând spre cele cinci puncte negre de pe ecran.

— Nu ştiu. Habar n-am ce motocicletă a luat şi sunt toţi îmbrăcaţi în negru, aşa că nu aş putea spune care dintre ei este Ryo.

Am strâns tare telefonul în mână şi am încercat să prind fiecare detaliu sau indiciu care m-ar putea face să ghicesc identitatea motocicliştilor, dar era imposibil.

Era întuneric, iar motocicletele mergeau prea repede.

Le puteam deosebi doar după culoarea caroseriei.

Una era roşie, cealaltă albastră, una verde aprins, una gri şi una neagră.

Am ţipat îngrozită în timp ce motocicleta cu roşu alunecă pe pietriş.

Motocicleta cenuşie aproape că a lovit-o şi fu nevoită să se oprească deşi, din cauza frânării bruşte, motociclistul pierdu pentru o clipă controlul vehiculului.

— S-a rănit?, am întrebat agitat, privind scena.

— Nu pare nimic grav, răspunse Ant, observând cum celălalt băiat îl ajuta să se ridice.

Aş fi vrut să văd mai mult, însă imaginea s-a schimbat pe cei trei rămaşi în cursă.

Nu am înţeles ce se întâmplase, însă la un moment dat, motocicleta cu negru s-a rotit literalmente, lovind-o pe cea verde care s-a ridicat de la pământ, răsturnând şoferul şi proiectându-l la câţiva metri distanţă.

L-am văzut rostogolindu-se mult timp înainte de a se opri.

Mi-am înăbuşit un ţipăt pentru că acea scenă îmi amintea prea mult de accidentul lui Ryo.

Îmi părea un déjà-vu.

Tremuram, îmi ţiuiau urechile, mă durea capul de parcă ar fi fost pus într-o presă, picioarele mi se mişcau şi alergau către Ryo întins pe asfalt, cu viziera spartă. Sângele…

— Nu!, am strigat când am simţit cum braţe puternice îmi înconjoară pieptul şi mă împiedică să scap. Lasă-mă! Trebuie să merg la el!

— Este periculos! Nu poţi merge! Motocicletele se întorc şi ar putea să te lovească din spate. Este interzis să intri pe traseu până la terminarea cursei, îmi zise Logan, ţinându-mă aproape.

— Ant!, i-am cerut ajutorul, însă el vorbea deja la telefon, la poliţie şi ambulanţă, spunând că a avut loc un accident grav.

Am izbucnit în lacrimi încercând să mă eliberez.

— Alice!, am încercat din nou să cer ajutor, însă Easton o ţinea departe, împiedicând-o să vină la mine.

— Felicity, vei vedea că totul va fi bine. Să ne întoarcem acasă, hai, încercă să mă convingă, însă eu nici măcar nu îl ascultam.

Mintea mea era complet paralizată pe o imagine statică!

Îl vedeam doar pe Ryo inconştient şi rănit.

Am început să-l lovesc cu pumnii pe Logan, însă era ca şi cum aş lovi un perete.

— Te rog, lasă-mă!, l-am implorat eu fără putere.

Brusc, Logan slăbii strânsoarea.

— Du-te la Ryo, spuse el, arătând spre primul băiat care coborâse dealul.

M-am întors şi l-am văzut pe Ryo care tocmai îşi scotea casca.

El era în motocicleta gri şi părea să fie bine.

Totuşi, frica îmi pusese complet stăpânire pe creier, aşa că nu mă puteam gândi şi nu-mi aminteam care motocicletă era a lui din videoclip.

Vedeam doar un om îmbrăcat în negru, la pământ, pe moarte.

Am început să alerg cu viteză vertiginoasă şi, când am ajuns acolo, Ryo tocmai cobora de pe motocicletă.

— Felicity?, şopti el surprins, însă eu nu l-am ascultat şi practic am sărit pe el.

I-am înconjurat gâtul cu braţele şi l-am strâns tare la piept.

Parfumul pielii lui îmi pătrunse în nări şi, când îmi ajunse în plămâni, am izbucnit în lacrimi şi mai tare.

Ryo era în viaţă. Era bine şi era în braţele mele.

— Hei… Felicity…, murmură Ryo, îmbrăţişându-mă la rândul lui şi mângâindu-mă pe spate. Calmează-te, bine? Totul este în regulă.

— Erai căzut la pământ… Eu…, încercai să silabisesc, însă lacrimile mă împiedicau să vorbesc.

— Nu am căzut. Era tipul care mi-a împrumutat motocicleta. L-am ajutat să se ridice şi apoi ne-am întors. Din această cauză am renunţat la cursă, îmi explică el.

— Am crezut că ai murit.

— Sunt viu şi sunt aici. Cu tine.

— Să nu mă mai laşi. Eu nu pot..., mă bâlbâi cu o anxietate care încă îmi strângea pieptul ca o menghină.

— Acum îmi ceri prea mult, încercă el să minimalizeze situaţia, însă eu nu aveam chef să glumesc.

Nu-mi mai fusese niciodată atât de frică să pierd pe cineva ca în acel moment.

Nu înţelesesem niciodată cât de batjocoritoare poate fi soarta să nu-ţi acorzi timpul dorit şi că amânarea a ceva nu putea însemna decât că era deja prea târziu.

Dacă Ryo ar fi murit, nu aş mai fi avut timp să-i spun că-l iubesc.

M-am îndepărtat puţin de el, însă fără să-mi desprind braţele din jurul gâtului lui.

L-am privit drept în ochii lui negri şi întunecaţi.

Damnare şi disperare.

Da, îmi doream totul.

— Te iubesc, Ryo!, am spus cu o voce fermă, fără să-mi mut privirea de la el.

Ryo rămase împietrit, cu ochii mari, fără să spună niciun cuvânt.

— Te iubesc atât de mult încât ideea că ţi s-ar putea întâmpla ceva rău mă înnebuneşte. Nu pot trăi fără tine. Nu pot să stau fără tine. Ştiu că tu nu ai nevoie de mine, însă eu am nevoie să te pot privi mereu şi să te iubesc... chiar dacă de la distanţă, am mărturisit într-o suflare.

Am încercat să-l sărut, însă m-a oprit.

— Şi Ant? Ce s-a întâmplat? Te-a părăsit?, mă lovii el cu o voce de gheaţă şi neîncrezătoare. Toată confuzia de

dinainte dispăru, iar acum revenea acel gol din interiorul lui care mă lăsa speriată şi pierdută.

— Ant şi cu mine suntem doar prieteni. El ştie că te iubesc. I-am spus şi în seara asta voia să mă ajute să depăşesc ceea ce mă împiedica… asta.

— Asta?

— Eu, venind la tine să-ţi mărturisesc că te iubesc.

— Eşti sigură că iubeşti persoana potrivită?

— Da.

— Chiar dacă nu îţi răspund la sentimente?

— Da. Te rog, doar nu te îndepărta de mine! Poţi rămâne enigma mea, dacă vrei. Nu-ţi cer să fii iubitul meu sau altceva.

— Adevărat?

— Aş face orice pentru a avea o parte din tine doar pentru mine. Te iubesc, Ryo. Chiar te iubesc foarte mult. Aşa cum nu am mai iubit pe nimeni altcineva înainte. Trebuie să mă crezi.

— Nu-ţi bate joc de mine, Felicity.

— Am făcut asta vreodată?, am replicat. Am fost întotdeauna sinceră, onestă şi corectă. Iar el ştia asta.

Nici măcar nu am aşteptat răspunsul lui şi l-am sărutat.

De data aceasta Ryo nu m-a refuzat şi, în cele din urmă, am simţit cum acel bulgăre de frică se împrăştie.

Gura lui se mişcă lacom şi flămând pe a mea, iar eu i-am răspuns cu toată dragostea pe care o simţeam pentru el.

— Băieţi, poliţia este pe drum, ne avertiză Logan. Ryo, mişcă-ţi fundul de aici şi fă să dispară acea motocicletă.

— Vin cu tine, am decis din impuls, apropiindu-mă de motocicletă.

— Nu!, se agită Ryo, împingându-mă.

— De ce?

— Trebuie să fug. Voi merge repede şi ar putea fi periculos.

— Îmi pun viaţa în mâinile tale.

— Nu poţi face asta. Ryo părea cu adevărat în dificultate. Eu distrug oamenii. Nu îi salvez.

— Sunt sigură că te înşeli, am insistat eu. Că îmi plăcea sau nu, m-aş fi urcat pe acea blestemată de motocicletă doar pentru a mă asigura că Ryo ajungea acasă sănătos şi în siguranţă.

— Te încrezi în persoana greşită.

— Mă încred în persoana pe care o iubesc, am replicat eu, furându-i casca.

— Nu ştii ce înseamnă să iubeşti pe cineva ca mine.

— Ba ştiu.

— Ei bine, ar trebui să te sperie.

— De fapt, mi-e frică, dar dragostea, ştii, nu poate fi comandată. Iar acum, caută-ţi o altă cască şi porneşte această trăsură înainte să fim arestaţi.

Ryo mă privii îndelung, iar eu i-am susţinut privirea cu toată determinarea de care eram capabilă.

Apoi, parcă împins de adrenalină, alergă la un tip pentru a-i cere casca şi, când s-a întors, puse imediat vehiculul în mişcare.

— Eşti sigur că această motocicletă îmi va susţine greutatea?, mă îngrijorai eu, încercând să-mi dau seama cum să urc pe acel bolid fără să-mi stric rochia.

— Ce stupid! Te-ai urcat vreodată pe o motocicletă?, mă întrebă el, izbucnind în râs.

— Nu.

— Atunci, va fi distractiv, zise el, ajutându-mă să-mi pun casca şi să mă urc pe motocicletă.

Îmi prinse braţele şi le încolăci în jurul mijlocului lui.

Eram complet lipită de corpul lui, cu picioarele aproape de ale lui, pieptul meu împingându-i spatele.

— Nu te aprinde prea mult, îmi zise el parcă citindu-mi gândurile.

— Prea târziu, am recunoscut eu, strecurându-i o mână între coapse pentru a-l provoca.

Mi-a oprit încheietura mâinii şi mi-a adus mâna înapoi la locul ei, dar eram sigură că Ryo avea o erecţie în momentul acela şi am izbucnit în râs.

— Mai degrabă fii tu atent să nu te aprinzi prea mult, îl avertizai eu în glumă.

— Prea târziu, mârâi el nervos, în timp ce demara.

L-am îmbrăţişat şi mai tare şi m-am lăsat în voia acelor senzaţii minunate pe care doar Ryo mi le putea oferi.

După toată frica pe care o simţisem înainte, acum viaţa mi se părea şi mai frumoasă şi îmi doream să mă bucur din plin de ea.

22

RYO

Te iubesc, Ryo!

N-aş fi crezut vreodată că o persoană mi-ar putea spune acele cuvinte.

Poate că o fată rătăcită şi coruptă ca mine le-ar fi putut spune, dar nu un suflet pur ca Felicity.

Ea nu era făcută pentru mine.

Era ca şi cum ai amesteca mierea şi cimentul.

Ea era moale, dulce, iubitoare, învăluitoare, de încredere, grijulie şi uneori maternă.

Cum puteai să iubeşti o astfel de femeie fără să o răneşti când nimeni nu te-a învăţat niciodată să iubeşti şi să fii iubit?

Cum puteam să mă las ispitit de iubirea ei ştiind că voi deveni dependent de ea şi că voi ajunge să sufăr când îşi va da seama că sunt doar o carapace goală, incapabil să-i dau ceea ce merită şi că asta o va face nefericită?

Eram un dezastru, pentru că întotdeauna i-am distrus pe toţi cei din jurul meu.

Mama mea a apelat la droguri după naşterea mea. Tatăl meu a sfârşit prin a face o criză nervoasă din cauza efortului de a mă ţine în siguranţă şi de a fi rămas singur cu mine. Bunicul meu a trebuit să-şi pună viaţa în stand-by câţiva ani pentru a avea grijă de mine. Toţi unchii şi verii mei se îndepărtaseră şi nu îi văzusem, nici nu vorbisem cu ei de zece ani.

În afară de Ant, Easton şi Logan, nu aveam alţi prieteni, iar ei mă primiseră în cercul lor doar pentru că erau practic ca mine. Fiecare dintre noi avea demonii săi şi asta ne unise.

Ant cu mintea lui genială şi onestitatea radicală îşi petrecuse întreaga copilărie exclus şi avea dificultăţi în a se lăsa în voia sentimentelor. Cu toate acestea, nu ezitase nicio clipă să mă ia de lângă mama mea atunci când a înţeles care era situaţia.

Easton se pierduse din cauza trădării mamei sale şi ne simţisem mereu înrudiţi pentru asta. Până când Alice a sosit şi l-a făcut să-şi piardă minţile.

Logan era un tip cu iluzii de perfecţiune, mulţumită cărora încercase întotdeauna să scape de proasta reputaţie a familiei sale. De aceea nu puteam să înţeleg cum de ajunsese un gigolo. Nu era de el, însă ştiam că era obişnuit să ţină totul în el, aşa că nu-i cunoşteam problemele şi ceea ce l-a determinat să ajungă în acel punct.

Chiar şi Lucas, noul venit, acum un element permanent în grupul nostru, avea un trecut violent şi avea în el ceva obscur care uneori mă înspăimânta. La fel ca Easton, şi el fusese salvat de o fată drăguţă şi bună. Întotdeauna am crezut că Kira nu îşi va pierde timpul cu Lucas dacă nu ar fi existat legătura care îi unea din copilărie.

Altfel nu mi-aş fi explicat niciodată cum ar fi putut avea măcar o fărâmă de afecţiune pentru acel băiat.

Şi acelaşi lucru mă întrebam despre Felicity.

Cum de putea ea să-şi dorească şi să iubească pe cineva ca mine?

Pe parcursul întregii călătorii cu motocicleta nu am făcut altceva decât să mă întreb asta, iar când am parcat în faţa căminului Sherman, am simţit din nou că mă sufoc.

— Mi se învârte capul, îmi mărturisi Felicity în timp ce cobora de pe motocicletă, scoţându-şi casca.

— Se întâmplă când nu eşti obişnuită, îi explicai eu apucând-o de mână şi târând-o în camera ei.

— Acum e mai bine?, am întrebat-o când am ajuns la uşa ei.

— Aşa cred.

— Bine, noapte bună atunci, m-am grăbit să-i spun, nemaiputând să stau aproape de ea.

— Noapte-bună, îmi răspunse ea cu un strop de dezamăgire, deşi zâmbetul pe care mi l-a oferit era ca întotdeauna foarte dulce. Îmi mângâie uşor obrazul şi părea că e pe punctul de a-mi spune ceva, însă apoi se opri. Puteam să văd cu uşurinţă teama din ochii ei de a nu mă pierde sau de a nu mă îndepărta.

Îmi doream atât de mult să o iau în braţe, să o sărut, să o ating şi să mă pierd în toată dragostea aceea pe care doar ea ştia să mi-o transmită, însă nu am putut.

Mă simţeam blocat, incapabil să-mi permit acea slăbiciune pe care apoi urma să o plătesc amar, pentru că, da, eram convins, că mai devreme sau mai târziu se va sătura de mine.

Aşa eram eu. Dezamăgeam oamenii. Îi împingeam să mă excludă din viaţa lor.

Iar în acel moment aş fi făcut orice pentru a nu rupe firul acela subţire care mă lega de ea.

După cursă, când a venit la mine în lacrimi, mi-a spus că mă iubeşte şi că are nevoie de mine spre deosebire de mine, dar adevărul era exact invers.

Eu eram cel care avea nevoie de ea şi de dragostea ei care îmi încălzea inima.

Ea mă făcea să mă simt acasă.

M-am întors şi am plecat fără să aştept ca ea să deschidă uşa.

Aproape că speram că va veni după mine, dar nu a făcut-o.

M-am dus în camera mea şi m-am dezbrăcat.

M-am aruncat pe pat.

Singur.

Era un sentiment oribil pe care îl urâsem mereu.

De aceea căutam mereu companie noaptea, iar sexul era capabil să mă facă să uit orice.

Eram pe cale să-mi iau telefonul mobil să caut în agenda telefonică o fată cu care să mă distrez, când mi-am dat seama că nu vreau.

Acea conştientizare m-a făcut să mă simt şi mai rău, pentru că mi-am dat seama că m-am schimbat.

Felicity mă schimbase.

Am stins lumina şi, în acel moment, cineva a bătut la uşă.

M-am dus să deschid şi m-am trezit în faţa visului meu interzis.

Purta pijamale galbene, nu era machiată, iar ochelarii îi alunecaseră pe nas.

— Pot să stau cu tine până când Easton şi Alice termină… să fie împreună?, mă întrebă ea jenată.

— Da, am spus surprins şi inconfortabil. Nu voiam să împart o cameră cu ea. Nu în noaptea aceea. Nu când eram atât de neliniştit şi căutam o ieşire prin care să mă eliberez de demonii şi singurătatea mea.

Am indicat spre patul lui Easton.

— Eu nu dorm acolo. Printre cearşafurile unde Easton şi Alice… Nu, nu şi nu!, se agită ea dezgustată, strecurându-se în patul meu.

— Nu e ca şi cum al meu ar fi mai bun, încercai să o opresc.

— Dar miroase foarte bine, şopti ea, afundându-şi faţa în perna mea.

La naiba! Felicity se întindea în patul meu. Simţeam sunetul cearşafurilor pe picioarele ei pe jumătate goale care se împleteau cu ţesătura, în timp ce îşi trecea mâinile pe sub pernă, ca apoi să o strângă la piept.

— Îmi place patul tău, şopti ea cu o voce languroasă, făcându-mă să mă excit ca un nebun. Tu ai dormit deja în patul meu, însă eu nu m-am strecurat niciodată în al tău.

— Nu te strecura niciodată în patul unui băiat decât dacă eşti gata să înfrunţi consecinţele, am spus eu răguşit, în timp ce testiculele mă dureau atât de tare încât am simţit o înţepătură în partea inferioară.

— Ce consecinţe?

— Tu, dezbrăcându-te, iar eu..., am murmurat. Felicity şi-a deschis ochii larg şi s-a uitat la mine.

— Nu mi-ai cere-o niciodată, icnii ea cu obrajii roşii.

— Eşti sigură?, am tachinat-o eu, însă ea amuţii. Ştii, asta este regula casei. Nicio femeie nu poate intra în patul meu fără să se fi dezbrăcat mai întâi complet, i-am explicat, apăsând pe ultimul cuvânt.

Voiam să o intimidez şi să văd cât de departe era dispusă să meargă. Cât de mult mă iubea? Suficient pentru a-şi depăşi temerile şi pentru a fi atinsă?

— Aşa?, şoptii ea după un lung moment de incertitudine, ducându-şi mâinile la nasturii bluzei de pijama care se deschidea în faţă.

Mi s-a oprit respiraţia când am văzut-o descheindu-şi bluza şi dându-şi-o jos.

Pe dedesubt purta un maiou alb şi transparent prin care i se puteau vedea areolele sânilor. Nu purta sutien.

— Să continui?, întrebă ea, începând să tremure de jenă, însă nu i-am răspuns.

Rămăsesem blocat, fixând-o, provocând-o cu privirea să continue.

Se întinse pe pat, cu părul ei castaniu care-i cădea în cascadă pe perna mea.

Apoi şi-a ridicat şoldurile şi şi-a tras pantalonii în jos.

Apoi s-a ridicat puţin pentru a-i scoate cu totul, mâinile alunecându-i de-a lungul picioarelor.

M-am întrebat dacă mă tachina în mod intenţionat, însă privirea ei speriată m-a făcut să ghicesc răspunsul.

— Este bine aşa?, mă întrebă ea fără suflare, ducându-şi genunchii la piept pentru a se acoperi.

— Nu.

— Atunci, stinge lumina!

— Nu.

— Ryo, mi-e ruşine.

— Nu-mi pasă.

— Nu pot, admise ea cu ochii în lacrimi. Stăpânirea ei de sine se prăbuşi acum lamentabil şi în curând avea să plângă.

O cunoşteam bine şi ştiam să-i anticipez mişcările.

Am stins lumina, camera rămânând acum luminată doar de lumina de la stâlpul de afară.

M-am apropiat de ea, i-am scos ochelarii şi am luat-o de mână, făcând-o să se ridice.

Pielea îi era rece şi tremura.

Mi-am lipit corpul de al ei şi mi-am frecat erecţia de ea.

Apoi mi-am scos cămaşa.

Felicity şi-a pus timid mâinile reci pe pieptul meu şi i-am simţit respiraţia accelerată.

— Mă vrei?, i-am şoptit la ureche, trăgându-i părul pe spate şi afundându-mi gura în gâtul ei cald şi moale.

— Da, gemu ea, închizând ochii şi lăsându-se purtată de plăcerea pe care i-o ofeream. Singurul lucru pe care ştiam să-l ofer.

Mi-am coborât mâinile pe şoldurile ei şi i-am dat jos maioul.

Respiraţia lui Felicity s-a accelerat şi mai mult şi a încercat să se acopere, însă am oprit-o la timp.

M-am aplecat spre ea şi, în sfârşit, am savurat ceea ce râvnisem de mult.

Pieptul ei parfumat, sânii mari, abdomenul ei moale…

Corpul ei era acolo pentru mine.

Doar pentru mine.

Era tot al meu.

Doar al meu.

Am înnebunit când gemetele ei se răspândiră prin cameră.

Grăbit, mi-am dat jos pantalonii şi m-am întors spre ea.

Am sărutat-o.

Cu pasiune.

Dorinţă.

Voiam să o înlănţuiesc de mine pentru totdeauna.

Să mă pierd în ea.

În săruturile ei care mă ardeau de dorinţă intensă.

Am întins-o pe patul meu şi eu deasupra ei.

I-am dat jos chiloţii şi am lăsat-o să mi scoată şi ea pe ai mei.

I-am simţit degetele mângâindu-mi timid penisul şi strângând uşor.

— Îţi fac rău?, mă întrebă ea curioasă.

— Nu, am răspuns, cu mintea înceţoşată de plăcere, luându-i sfârcul şi sugându-l până când am făcut-o să geamă şi să-şi arcuiască spatele.

Mi-am strecurat mâinile între coapsele ei. Era deja toată udă, pregătită pentru mine.

I-am tachinat clitorisul cu degetele, apoi le-am introdus uşor înăuntru.

Acum, pielea ei strălucea.

Am sărutat-o.

M-am uitat în ochii ei şi mi-am dat seama că făcusem o nebunie pentru că privirea ei îmi arăta toată dragostea pe care o simţea pentru mine.

— Mă iubeşti, nu-i aşa?, am întrebat-o, dorindu-mi să o aud spunând asta.

— Da.

— Spune-mi-o!

— Te iubesc, Ryo! Te iubesc atât de mult, îmi şopti ea, mângâindu-mă uşor pe faţă.

Continuă să mi-o spui, Felicity.

Nu te mai opri niciodată.

Chiar şi atunci când vei înţelege cine sunt cu adevărat, continuă să repeţi că mă iubeşti.

Mereu.

Te rog…

Am sărutat-o până când am simţit că sunt la un pas de orgasm.

— Iei contraceptive sau îmi pun prezervativul?, am întrebat-o.

— Eu… nu iau nimic. Eu… nu am făcut-o niciodată şi nu ştiu…, se îngrijoră ea.

Acea conştientizare a fost ca un duş de gheaţă.

Îi luam ultimul lucru care fusese salvat de mine.

Mă simţeam respingător, unul capabil să ia mereu totul fără să lase nimic.

Iar Felicity nu merita asta.

Era prea pură şi dulce pentru a se abandona mie.

Îi luasem deja inima, pe care probabil aş fi sfâşiat-o.

Deja mă bazasem pe ea pentru toate cât am fost bolnav şi chiar a avut grijă şi de tatăl meu.

Eram dependent de ea acum. O simţeam.

Iar virginitatea ei era doar ultima piesă a puzzle-ului care îmi lipsea.

Nu puteam să-i iau asta, ştiind că într-o zi va regreta şi mă va urî pentru asta.

— Mai bine ne oprim aici, am spus rigid, ridicându-mă şi îmbrăcându-mă.

— Ryo…, am greşit cu ceva? Am…?

— Nu mă culc niciodată cu virgine, am inventat eu. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca el să creadă că refuzul meu era dictat de fizicul ei. Era frumoasă, dar ştiam că încă nu credea asta şi era plină de complexe. Nu voiam să o distrug mai mult decât o făcusem deja.

— Poftim?

— Îmi cer scuze. Am uitat că nu ai făcut-o niciodată şi nu m-am gândit la asta.

— Dacă este din cauza corpului meu, poţi să mi-o spui. Eu… ştiu că nu sunt la fel de frumoasă şi slabă ca fetele cu care faci sex de obicei…, se agită ea, luându-şi grăbită pijamaua ca să se acopere.

— Corpul tău nu are nimic de-a face cu asta. Eşti foarte frumoasă!

— T e rog, Ryo, nu mă minţi! Cel puţin îmi datorezi asta, se enervă ea.

— Toată treaba cu Ant m-a derutat şi eram convinsă că nu mai eşti virgină, am aruncat eu minciuna.

— Dar ţi-am explicat că nici măcar nu ne întâlnisem înainte.

— Nu te-am crezut, bine?

— Nu-i adevărat, murmură ea, prima lacrimă curgându-i pe faţă.

La naiba!

— Te rog, Felicity..., am încercat eu să o calmez, însă s-a îmbrăcat repede şi a fugit din cameră.

Am urmat-o îndreptându-se spre holul căminului, pentru că nu voia să-şi deranjeze prietena.

— Hai, Felicity!, am continuat eu când am găsit-o ghemuită pe una dintre canapele, în lacrimi.

Era noaptea târziu, dar mai erau încă nişte studenţi care se opriseră să discute sau să se uite la un film în salon.

Toţi s-au întors să ne privească.

M-am aşezat lângă ea.

— Te rog, calmează-te!, am încercat eu să o consolez, însă ea mă alungă.

— Vino la culcare, haide!, mă enervai eu, apucând-o brusc de braţ şi trăgând-o în sus.

— Spune-mi mai întâi adevărul!

— Ţi l-am spus deja!

— Prostii!

— Nu te mint! Ant nu se culcă cu nimeni care nu are note bune în catalog, iar eu nu mă culc cu virgine. Asta e tot.

— De ce?

— Pentru că Ant este un tip selectiv şi nu-i place să-şi piardă timpul cu persoane care nu sunt şi geniale din punct de vedere intelectual.

— Mă refer la tine!

— Pentru că nu vreau.

— Ăsta nu e un răspuns!

— Pentru că mereu îmi este frică să nu le rănesc sau să le sperii, bine?

— Nu m-ai fi rănit.

— Nu vreau să risc. Nu tocmai cu cea care spune că mă iubeşte.

— Deci, dacă nu aş fi fost virgină, ai fi trecut peste asta?, mă testă ea.

— Evident că da, am răspuns eu emfatic.

Felicity mă privii cu îndoială. Nu era convinsă de ceea ce îi spusesem, dar nici nu mai era sigură că mint.

— Acum vrei să te întorci în pat?, am întrebat-o eu cu speranţă.

— Da, dar dormi în patul lui Easton.

— Felicity…

— Nu, Ryo. M-ai făcut să mă simt îngrozitor. Vreau să fiu singură acum.

— Îmi pare rău! Nu am vrut. Sunt un ticălos, bine?

— Asta e sigur. Eşti un idiot.

În cele din urmă, Felicity a acceptat să doarmă în patul meu, iar eu a trebuit să mă mut în cel al lui Easton.

Tocmai ridicase un zid de netrecut între noi doi.

Eram în rahat şi când am auzit-o plângând, m-am simţit ca un monstru.

Am aşteptat să adoarmă şi apoi m-am dus la ea.

Am îmbrăţişat-o şi i-am şters-o ultima lacrimă de pe obraz.

I-am sărutat uşor părul, savurându-i parfumul.

Am strâns-o puternic la piept de teamă să nu o pierd.

Îmi lipseşti, Felicity.

Am nevoie de tine mai mult decât îţi imaginezi.

Dar nu pot să te trag în jos după mine şi să te afund în această viaţă de rahat a mea.

23

FELICITY

Fusese cea mai proastă noapte din viaţa mea.

Să fii respinsă la un pas de a face sex era unul dintre cele mai mari coşmaruri ale mele.

Şi se împlinise chiar cu persoana căreia îi declarasem toată dragostea cu puţin timp înainte.

Nu mă plăcea.

Poate că i se făcuse milă de mine, însă cu siguranţă nu îl excitasem la fel de mult precum ar fi făcut-o orice altă fată puţin mai drăguţă decât mine.

Plânsesem mult din cauza acelei conştientizări şi, în acelaşi timp, fusesem o proastă crezând că ar putea funcţiona.

Ştiam foarte bine că nu era posibil.

În dimineaţa aceea, când m-am trezit, m-am simţit ca o cârpă, dar apoi mi-am dat seama că sunt în braţele lui Ryo şi lacrimile au revenit.

De ce se întorsese la mine dacă nu mă dorea?

De ce continua să îmi dea speranţe false?

De ce nu reuşeam să mă opresc din a-l mai iubi?

Am pufnit cu inima frântă.

— Eşti bine?, mă întrebă Ryo cu o voce groasă. Tocmai se trezise şi mă privea îngrijorat.

— Nu, am murmurat, ridicându-mă, însă Ryo mă prinse de talie şi mă trase lângă el.

— Ce vrei?, i-am replicat acru.

— Să rămâi aici. Cu mine. Şi să mă faci să cred că ceea ce s-a întâmplat între noi doi seara trecută a fost dat uitării.

— N-ai decât să-ţi faci iluzii, dar eu sunt ca elefanţii. Pahiderm şi cu o memorie infailibilă.

— Nu eşti un pahiderm, râse el amuzat de comparaţia mea.

— Cum îţi spuneam mai devreme, poţi să te amăgeşti, însă eu plec, am continuat iritată, ridicându-mă şi călcându-l pe picioare fără să-mi pese, din moment ce se aşezase pe mijloc pentru a nu mă lăsa să plec.

— Felicity!, mă strigă el serios, în timp ce deschideam uşa şi mă întorceam în camera mea. Eu ţin la tine.

M-am întors şocată. Nu îi stătea în fire să facă anumite afirmaţii.

I-am fixat privirea de abanos şi am văzut din nou acea disperare pe care o văzusem de atâtea ori în ochii lui.

— Ştiu, am şoptit eu înfrântă. Simţisem o suferinţă profundă în el. Era ceva care îl întemniţa şi îl ţinea prins, de care nu reuşea să se elibereze, iar eu nu ştiam cum să-l ajut din moment ce nu îşi deschidea sufletul în faţa mea.

Am deschis uşa.

Am ieşit.

Şi mi-am dat seama că inima mea rămăsese acolo, în acel pat, lângă Ryo.

Fusesem toată dimineaţa un zombi.

Trei ore de cursuri pe care nici măcar nu le urmărisem, dar la care asistasem mecanic.

Singurul lucru pe care reuşisem să-l fac fusese să-i cer lui Ant să ne întâlnim la prânz la Combo's.

Am ajuns devreme la restaurant şi l-am aşteptat cu mintea pierdută la Ryo.

— Ce s-a întâmplat?, mă întrebă el voios, comandând rapid un sandwich.

— Vreau să vorbesc cu tine despre ceva. Noaptea trecută…

— De ce veniţi cu toţii la mine astăzi pentru a mă întreba ce s-a întâmplat azi-noapte?, izbucni el iritat.

— Toţi?

— Da, şi Alice m-a sunat şi m-a întrebat dacă ştiu ceva despre seara trecută. Mi-a spus că te-ai întors în camera ta

azi dimineaţă cu ochii roşii umflaţi. Era evident că plânseseşi, dar i-am spus că eşti bine şi a fugit fără nicio explicaţie. Apoi Kira mi-a trimis un mesaj. Nu-mi place să fiu deranjat cu astfel de lucruri.

Mi-am muşcat buza pentru că aveam telefonul mobil plin de mesaje de la Alice şi Kira, dar le ignorasem în mod deliberat. În dimineaţa aceea nu voiam să vorbesc cu nimeni ca să nu-i îngrijorez, aşa că am plecat.

— Îmi pare rău.

— Nu mi se pare că te-am autorizat să mă numeşti consilierul tău personal sau confidentul tău.

— Dacă vrei, te plătesc, am glumit eu.

— Asta este evident. Între timp, vei plăti pentru acest prânz, îmi răspunse el sever, fără a ţine cont de şocul meu.

— Din moment ce sunt sigură că mă va costa scump, atunci aş putea la fel de bine să mă folosesc pe deplin de sfaturile tale.

— Să auzim, oftă el pufnind.

— Ieri i-am spus lui Ryo că îl iubesc şi… Ei bine, apoi eram pe punctul de a o face… să o facem, înţelegi?

— Ţi se pare că sunt prost?

— Nu.

— Bun. Treci la subiect, te rog! Acest joc de cuvinte mă oboseşte.

— Ei bine, nu a vrut să meargă până la capăt şi mi-a explicat că voi aveţi criterii de selecţie, dacă e să le numim aşa, mă bâlbâi eu inconfortabil în faţa expresiei lui de profesor. Oare de ce era aşa de greu să îţi păstrezi mintea limpede în faţa lui Ant?

— Noi?

— Da, Ryo mi-a spus că nu te-ai culcat cu fete care nu se descurcă la şcoală.

— Cel puţin. Şi pretind un cazier penal curat.

— Da… sigur!, m-am bâlbâit eu. Iar el în schimb nu se culcă cu fete virgine, nu?

Ant nu îmi răspunse, însă privirea lui intensă mă făcu să mi se blocheze respiraţia.

— Iată, de ce, mă întrebam dacă…, am continuat eu din ce în ce mai greu.

— Nu mă culc cu femei pentru a le lua virginitatea, mă oprii el imediat.

— Mi-am imaginat.

— În plus, uşa aia a rămas deja deschisă pentru tine odată. Acum s-a închis şi nu o mai deschid niciodată. Fără excepţie.

Am evitat să-i spun că nu mă voi culca niciodată cu el şi că nici măcar nu va trece prin anticamera creierului meu, pentru că cu cât îl cunoşteam mai mult, cu atât îmi era mai greu să mă las liberă cu radarul lui mereu îndreptat spre mine.

— Evident. Iată, de aceea m-am gândit la… O, Doamne, aveam să o spun cu voce tare! Logan.

— Logan?

— Da. Mi s-a spus că se culcă cu fete pentru bani şi ştiu că acceptă şi fete fără experienţă. E adevărat?

— Da, răspunse el precaut după o clipă lungă.

— Păi, dacă este adevărat că Ryo nu m-a dorit pentru că sunt virgină şi Logan m-ar putea ajuta... Ei bine, ce crezi? Sau Ryo mă minte şi ideea mea este o prostie?

Ant mă fixă cu ochii lui gri metalici o perioadă care păru o eternitate.

Ştiam că se gândea bine înainte de a-mi da un răspuns.

Aproape că îi puteam vedea calculele, ecuaţiile şi statisticile umplându-i mintea.

— Ryo nu te-a minţit. Iar ideea cu Logan este grozavă pentru a-ţi rezolva situaţia dar, dacă vrei un sfat, explică-i lui Logan motivul solicitării tale odată ce eşti cu el. Îl vei ajuta să înţeleagă mai bine ce poate să facă pentru tine şi să te înveţe câteva lucruri, răspunse el serios şi calm, muşcând din sandwich.

— Nu crezi că aş risca să-l fac să se simtă inconfortabil, din moment ce Ryo este prietenul lui?

— Nu. Ani de zile au schimbat fetele între ei şi nu s-a întâmplat nimic.

— Eşti cu adevărat sigur?, am întrebat, încă nedumerită la gândul că Ant mă sfătuia de fapt să fac sex cu un gigolo.

— Absolut sigur.

— În regulă.

— Am agenda lui Logan la mine în telefon. Dacă vrei, îţi fac o programare, îmi zise Ant, luându-şi smartphone-ul.

Am evitat să-l întreb cum de avea acces la agenda prietenului său, pentru că ştiam deja că ar face scandal.

— Mâine după-amiază pe la cinci?, mă întrebă el, tastând ceva pe ecran.

— Bine, am răspuns eu în timp ce o parte din mine urla să nu accept.

***

RYO

— Mai întâi ne spune să fim punctuali şi apoi soseşte târziu!, am scăpat eu uitându-mă la ceas.

— Poate s-a întâmplat ceva? Nu îi stă în fire lui Ant să întârzie, se îngrijoră Easton.

— Am putea să-l aşteptăm la pub, propuse Lucas.

Treceam peste o perioadă groaznică, iar acea după-amiază cu prietenii mei era singurul lucru care mă putea ridica puţin, după ce Felicity începuse să mă evite precum un ciumat.

Poate că e cu Logan ca să-l facă să renunţe la *munca* lui şi să vină cu noi, încercă din nou Lucas, însă ştiam că era imposibil.

Din fericire, Ant intră în cameră fix în acel moment.

— Scuzaţi întârzierea, însă Felicity m-a reţinut până acum. M-a secat de puteri ca pe un pui, aşa că în seara asta trebuie să-mi faceţi cinste cu o băutură.

Auzind vorbind despre Felicity şi timpul petrecut cu Ant fu încă o lovitură în inimă pe ziua de astăzi.

— Acum putem merge?, am întrebat eu nervos, însă Ant era deja cu mâna pe telefonul mobil şi îmi făcu semn să mă opresc.

— Aşteaptă! Trebuie să-i răspund lui Felicity. Este incredibilă. Fata aceea nu poate face niciun pas fără mine. De ieri tot îmi cere ajutorul.

— Ajutor? Ce s-a întâmplat?, întrebă Lucas îngrijorat.

— Nu ştiu, dar se pare că un nenorocit i-a spus că nu se culcă cu virgine, aşa că acum îl caută pe Logan pentru un serviciu. Aparent, prietenul nostru a devenit foarte solicitat şi cineva i-a spus lui Felicity să-l întrebe de ce este atât de bun, explică Ant fără a-şi lua ochii din telefon. Acum i-am dat bani pentru a-l plăti pe Logan, dar s-a pierdut cumva în campus, aşa că îi trimit indicaţii cum să ajungă la casa frăţiei potrivită.

Felicity urma să se culce cu Logan?!

Iar Ant o ajuta?!

Eram atât de şocat încât pentru o clipă nu am reacţionat, dar apoi ceva a explodat în mine şi m-am aruncat asupra lui.

— Ce dracu spui?, am urlat la el, apucându-l de jachetă.

— Adevărul, idiotule! Cuvântul acela m-a făcut să înţeleg că el ştia exact cine a respins-o pe Felicity, însă privirea lui sfidătoare fu cea care mă aruncă în aer până în punctul de a-l lovi în faţă.

— Hei!, interveniră grăbiţi Easton şi Logan pentru a ne despărţi.

— Doar nu i-ai spus serios lui Felicity să se culce cu Logan, nu-i aşa?, încercă să înţeleagă Lucas, care nu putea să mă mai reţină. Eram atât de furios încât aş fi distrus orice.

— Desigur că am făcut-o. Ba chiar i-am făcut şi programarea. Este atât de disperată încât s-ar lăsa dusă în pat de un străin pentru că tipul pe care îl iubeşte a respins-o, mârâi el cu înverşunare, scuipându-mi în faţă toată dezaprobarea.

În acel moment nu vedeam decât roşu. Roşu sângeriu. Ca cel care ieşii din nasul lui Ant când am reuşit să-l lovesc din nou.

— Este inutil să te iei de mine. Ştii foarte bine că vina este numai a ta.

— Da, dar tu nu trebuia să o trimiţi la Logan. Trebuia să vii la mine, la naiba!

— Tu eşti doar un băieţel speriat. Nu poţi să o faci fericită. Nu sunt tocmai astea cuvintele pe care ţi le spui în fiecare seară înainte de culcare?

— Să te ia naiba!, am urlat furios.

— Ei bine, atunci, dacă chiar îţi pasă de ea, du-te şi adu-o înapoi înainte să fie prea târziu. Însă, aminteşte-ţi că mai apoi vei fi constrâns să îţi asumi responsabilitatea pentru ea. Va trebui să o iubeşti aşa cum te iubeşte şi ea .

Acele fraze au reuşit să mă calmeze parţial, în schimb frica mi-a revenit.

— Eu nu mi-aş face griji… Logan nu s-ar culca niciodată cu Felicity. După ceea ce s-a întâmplat la Dealul Morţii ştim cu toţii că te iubeşte şi Logan nu te-ar trăda

niciodată, încercă Easton să raţioneze, însă eu nu eram aşa de sigur. Logan era atât de sexy încât ar fi putut să transforme chiar şi o călugăriţă într-o nimfomană.

— Mă uimeşte că o minte strălucită ca a ta, Ant, a ajuns până aici, interveni Lucas gânditor.

— Eu doar am doborât trei păsări dintr-o lovitură, chicoti Ant, însă nu îl mai ascultam. Unu. I-am spus lui Felicity că să caute o soluţie la acest tip de problemă nu serveşte la nimic. Doi. L-am făcut pe Ryo să înţeleagă că este îndrăgostit de ea, aşa că este inutil să mai nege. Trei. În curând, Logan va primi atât de multe lovituri încât îi va trece cheful de a o mai face pe gigolo-ul. Cel puţin aşa sper.

Eu nu-l mai auzeam pentru că luasem deja cheile de la maşină din mâna lui Easton şi plecasem în trombă către fosta mea casă a frăţiei.

24

FELICITY

Poate că ar fi trebuit să iau câteva picături de Xanax înainte, gândii eu, ştergându-mi palmele transpirate de rochie, chiar înainte de a bate la uşă.

Capul îmi vâjâia, iar inima îmi bătea atât de tare încât abia mai auzeam sunetul încuietorii de la uşă.

Într-o clipă, Logan apăru în faţa mea.

O, Doamne!

Nu purta tricou şi avea o pereche de blugi uzaţi care îi căzeau pe şoldurile înguste.

Rămăsesem fără suflare în faţa unei astfel de perfecţiuni.

Avea un corp care părea să fi fost sculptat în marmură de însuşi Michelangelo.

Fiecare muşchi era perfect desenat şi se mişca sub pielea măslinie şi netedă.

Oare se putea mai frumos de atât?

Îl privii în ochi.

Nu, nu puteau fi mai frumoşi.

Părul lui blond era dat pe spate în valuri care păreau să strălucească la lumina din cameră.

Iar ochii lui… N-am ştiut niciodată dacă erau verzi sau turcoaz, dar erau frumoşi şi ştiau cum să mă atragă.

Pe de o parte, silueta lui impunătoare mă făcea să mă simt protejată şi binevenită, dar, pe de altă parte, virilitatea lui părea să vrea să comunice că în curând voi trece peste toate limitele şi îmi voi pierde capul.

— Tu nu eşti Claire, spuse el cu vocea lui caldă, răguşită, capabilă să topească chiar şi o bucată de gheaţă.

— Nu, sunt Felicity Roadfield.

— Ştiu cine eşti. Scuză-mă dar aştept pe cineva.

— Eu sunt acea persoană. Ant mi-a făcut o programare şi…

— Ant?!

— Da, el…

— La naiba, nenorocitul ăla a intrat din nou în telefonul meu mobil!, se enervă el, luându-şi smartphone-ul. De fapt, chiar nu-mi aminteam să fi făcut această

programare, însă în ultimul timp am fost ocupat cu examenele şi nu mi-am dat seama.

— El a fost cel care m-a trimis la tine, spunând că mă poţi ajuta.

— Ant?! Imposibil! El urăşte ceea ce fac şi mi-a cerut deja de mai multe ori să mă opresc. Chiar mi-a anulat întâlnirile de două ori!

— Este adevărat. Ant spune că mă poţi ajuta cu problema mea, mă bâlbâi eu, simţind că disconfortul creştea din ce în ce mai mult.

— Problema ta se rezolvă cu sex pe bani?, mă tachină Logan sceptic.

— Da, am recunoscut eu.

— OK, renunţă Logan şi mă pofti în cameră. Semnează aici mai întâi. Este un acord de confidenţialitate. Nu vei putea spune nimănui ce fac sau ce s-a întâmplat în această cameră.

Am semnat hârtia pe care mi-a dat-o fără să pun întrebări.

— Spune-mi totul, începu Logan după ce mă privii de sus în jos, încercând să măsoare gravitatea situaţiei.

— Eu… eu nu am mai făcut-o niciodată.

— Eşti virgină?

Am confirmat din cap.

— Deci, ai venit la mine pentru asta? Să faci sex pentru prima dată?

Am confirmat în tăcere, întrebându-mă dacă era prea târziu să fug.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, zise el ferm.

— Scuze..., dar am înţeles că asta nu e o problemă pentru tine, dacă sunt virgină.

— De fapt, nu asta e problema, ci bătaia pe care o să mi-o iau dacă îndrăznesc să te ating. Nici nu ştiu dacă ar trebui să mă aştept la ce e mai rău de la Ant sau de la Ryo.

— Ant m-a sfătuit să vin la tine.

— Da, şi asta mă face şi mai suspicios.

— Iar Ryo nu mă vrea pentru că sunt virgină, iar el nu se culcă cu cineva fără experienţă.

— Prostii! Ryo şi-a tras-o cu fiecare fată cu care a vrut fără să pună întrebări.

— Dar până şi Ant spune că este adevărat!

— Ant?! Nu îl cred. El ştie foarte bine prostiile pe care le face Ryo cu femeile şi nu ar minţi niciodată... Urăşte minciunile.

— Atunci, m-a minţit?

— Da, dar nu înţeleg de ce. Ant nu ar face niciodată asta dacă nu ar avea un motiv mai mult decât întemeiat.

Poate că nu voia să mă rănească spunându-mi adevărul: Ryo nu mă place şi, o dată ce am realizat asta, m-am simţit frântă în bucăţi. Mă amăgisem atât de mult şi mă agăţasem de acest pretext legat de virginitate, doar pentru că voiam să neg realitatea faptelor: nimeni nu s-ar culca cu mine.

— Sunt sigur că Ryo te place, dar poate te aşteptai la ceva mai... romantic?

— Nu mă aştept la nimic de la el, murmurai tulburată. La naiba, îmi venea să plâng! Eu sunt problema., am

recunoscut, ştergându-mi repede ochii înainte ca lacrimile să-mi curgă pe faţă.

— Problema este Ryo, încercă el să mă consoleze, făcându-mă să mă aşez pe pat şi dându-mi un Kleenex. Îl cunosc de ani buni şi, totuşi, ştiu foarte puţine despre el. Este la fel de extrovertit când vine vorba de sex sau de motociclete, pe cât este retras când vorbeşte despre sine şi despre ceea ce simte. Uneori mă gândesc că în interiorul lui există un suflet mort incapabil să simtă nimic. Nu l-am văzut niciodată făcând ceva amabil şi altruist faţă de o altă fiinţă umană.

— Ryo nu este aşa, m-am trezit eu apărându-l. Ţine la mine. În felul lui, însă a fost lângă mine la nevoie. S-a îngrijorat când a crezut că aveam o tarantulă liberă în cameră. M-a însoţit la petrecerea de naştere a surorii mele şi m-a consolat când am plâns. Ba chiar m-a dus cu el la o *fetish room* ca să mă facă să înţeleg că nu sunt dezgustătoare aşa cum credeam…

— Vorbim despre acelaşi Ryo? Ryo Jackson?, exclamă Logan neîncrezător .

— Da, uite, am spus, arătându-i poza pe care ne-au făcut-o de ziua surorii mele. Am păstrat acea fotografie ca pe o relicvă şi nu a fost o zi în care să nu arunc o privire la ea, pentru că chipul zâmbitor al lui Ryo mi-a oferit o fericire unică şi privirea lui îndreptată spre mine cu afecţiune şi bucurie a fost cel mai frumos lucru pe care l-am primit vreodată de la viaţă.

Logan se uită îndelung la acea imagine de parcă nu ar fi putut să-şi creadă ochilor.

— Când Ryo ţi-a spus că vrea să-ţi găsească un iubit, am ştiut că e ceva la mijloc, însă nu credeam că... te iubea.

— El nu mă iubeşte. Şi care este povestea asta cu faptul că vrea să-mi găsească un iubit?

— Las-o baltă! El spune adesea prostii şi face prostii.

— Mi-am dat seama de asta.

— Ascultă, aşa cum ţi-am spus deja de la început, nu intenţionez să te ajut cu problema ta. Aş risca să fiu masacrat de Ryo.

— Lui Ryo nu-i pasă.

— „Poate că te-aş fi putut crede înainte, dar nu acum, după ce am văzut acea fotografie. Aşa că te-aş ruga să pleci.

— Spune-mi cel puţin cum îl pot face pe Ryo să nu mă refuze. Te implor. Pot să te plătesc, am spus repede aruncând pe pat toţi banii pe care Ant mi-i împrumutase.

— O să mă bagi în bucluc, ştii asta, nu?

— Nu voi spune nimănui.

— Ant ştie.

— Are gura închisă.

— Nu îl cunoşti pe Ant! Dacă te-a trimis aici ştiind că eşti îndrăgostită de Ryo, înseamnă doar că vrea să-l înnebunească, să înţeleagă cât de mult ţine la tine.

— Ei bine, nu mi-aş face atâtea griji. M-a dus deja într-o *fetish room* .

— Sub supravegherea lui şi pun pariu că niciun bărbat nu a reuşit să te atingă.

— Un tip mi-a făcut masaj la picioare.

— Şi apoi?

— Apoi a venit Ryo şi..., continuai eu înainte de a mă pierde în amintirea primului orgasm pe care l-am avut cu un băiat.

— Şi-a marcat teritoriul.

— Nu aş folosi aceşti termeni, am zis eu stânjenită, roşind până la rădăcina firului de păr.

Din nefericire, Logan nu a putut să mai spună nimic pentru că cineva bătu la uşă atât de violent încât risca să o dărâme.

— Deschide uşa asta imediat, fiu de căţea ce eşti!, urlă Ryo.

— Sper doar să nu mă lovească în faţă, pufni Logan, mergând să deschidă uşa.

De îndată ce uşa s-a deschis, Ryo a intrat în grabă.

Când m-a văzut, ochii i s-au îngustat de parcă ar fi vrut să mă scaneze. Apoi privirea i-a căzut asupra banilor pe care îi aruncasem pe pat.

O secundă de consternare şi apoi...

Un pumn puternic în maxilarul lui Logan.

— Eşti un rahat! Ce dracu i-ai făcut?, urlă Ryo la el, continuând să-l lovească.

— Nu s-a întâmplat nimic!, am strigat eu înapoi, încercând să-l opresc.

— Nu i-am făcut nimic, zise şi Logan înainte de a primi un pumn în stomac care îi tăie răsuflarea.

— Crezi că sunt un prost? Te cunosc şi ştiu cum te comporţi cu fetele! Aşa că nu-mi spune că nu i-ai făcut nimic. Eşti un ticălos! Ea e a mea!, mârâi Ryo.

Acea ultimă frază a declanşat ceva în cei doi băieţi, pentru că brusc s-au oprit şi au schimbat o privire intensă, plină de semnificaţii necunoscute mie.

— Nu trebuie să o mai atingi, înţelegi?, îşi reveni Ryo după o clipă, începând să-l lovească din nou pe Logan, care acum începuse să reacţioneze.

— Acum, opriţi-vă sau o să folosesc taserul pe voi şi vă prăjesc creierul, interveni Ant, arătându-şi pistolul cu electroşocuri pe care îl ţinea în mână.

Din fericire, cei doi scandalagii se opriră.

— Stai departe de Felicity sau prietenia noastră se termină aici, îl ameninţă Ryo pe Logan cu o voce aproape fără suflare ca urmare a luptei.

— Ea a venit la mine, se justifică Logan, ştergându-şi sângele care îi curgea din buza spartă.

Ryo se întoarse spre mine.

— Încearcă asta din nou şi te voi face să regreţi că te-ai născut!, mă ameninţă el.

— Tu nu eşti iubitul meu. Nu poţi să-mi spui cu cine pot sau nu pot fi, mă enervai eu.

— Chiar dacă nu suntem împreună, îmi aparţii, zise Ryo, apucându-mă brusc de umeri, de parcă acel concept ar fi putut să-mi intre pe sub piele cu acel contact.

— Cine a decis asta?

— Eu. De când m-ai făcut să cad de pe motocicletă. În acea zi mi-ai luat totul, iar acum eu te iau pe tine.

— Eu nu ţi-am luat nimic. A fost gheaţa cea care te-a făcut să aluneci, am încercat eu să mă justific, însă Ryo mă prinse de gât şi mă trase spre el până ce buzele noastre se

zdrobiră unele de altele, dând viaţă unui sărut exploziv care ne lăsă în derivă.

25

RYO

Îi spusesem lui Felicity că îmi luase totul în ziua accidentului şi era adevărat.

Îmi pierdusem motocicleta.

Îmi pierdusem cheful de sex cu alte fete.

Îmi pierdusem independenţa şi capacitatea de a mă descurca singur.

Îmi pierdusem plăcerea de a mânca prostii cumpărate de la distribuitori.

Îmi pierdusem dorinţa de a fi singur.

Îmi pierdusem nepăsarea faţă de problemele celorlalţi.

Îmi pierdusem indiferenţa, ceea ce nu mă făcea să mai simt nimic.

Mă pierdusem pe mine şi ceea ce mă împinsese mereu să continui să trăiesc fără afecţiunea unei familii.

Îmi rămăseseră doar prietenii mei, însă după ceea ce se întâmplase cu Felicity am simţit că vreau să mă distanţez de Ant şi Logan. Am ajuns chiar să-i şi lovesc.

Şi toate astea pentru ce?

Pentru ea. Felicity.

Într-o singură zi, ea îmi aruncase în aer toată viaţa, iar acum mă trezeam fără sprijin, în afară de ea şi dragostea ei pentru mine.

Nu voiam să mă agăţ de ceva care ar putea să dispară brusc.

Cu toate acestea, era atât de multă încredere şi soliditate în acel sentiment, încât o parte din mine se îndoia că mă va abandona.

Indiferent de lamentările ei, am urcat-o în maşina lui Easton şi am dus-o înapoi la căminul Sherman.

— Lasă-mă!, continuă ea să ţipe la mine în timp ce o târam de încheietura mâinii spre cameră, fără să-mi pese de privirile curioase ale celorlalţi studenţi care se holbau la noi.

Am dus-o în camera mea unde l-am găsit pe Easton pe telefonul mobil.

A fost de ajuns o singură privire criminală a mea şi o indicaţie din cap pentru a-l face să plece grăbit.

Rămaşi singuri, mi-am scos geaca şi bluza.

— Ce naiba faci?, explodă Felicity în timp ce îmi desfăceam fermoarul la pantaloni.

— Dezbracă-te!, îi ordonai.

— Glumeşti?

— Nu. Te dezbraci acum şi o să ţi-o trag!

— Nici nu mă gândesc!, se enervă ea, încrucişându-şi braţele în faţa pieptului.

Nu voiam să-i aud prostiile.

— În urmă cu puţin timp voiai să o faci. Ei, bine, te ajut eu, am mârâit la un pas de a-mi pierde cumpătul, apropiindu-mă şi scoţându-i haina.

— Nu vreau să fac sex cu tine, îmi zise ea, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Cu Logan voiai şi cu mine nu? Ce s-a întâmplat? Îţi plac târfele?

— Du-te naibii, Ryo!, mormăi ea, îndreptându-se spre uşă, însă am blocat-o. Încearcă să mă atingi din nou şi nu-ţi voi mai vorbi niciodată, mă ameninţă ea.

— Tu mă iubeşti. Ai nevoie de mine, îi amintii eu, simţind că mă doare stomacul. A venit deja momentul în care iubirea s-a încheiat?

— Te foloseşti de sentimentele mele pentru a mă şantaja emoţional! Eşti un adevărat nemernic! Doamne, nu-mi vine să cred că mi-am pierdut minţile din cauza unui ticălos ca tine. Uneori chiar îmi provoci dezgust!

— Atunci pleacă şi asigură-te că nu-mi vei mai ieşi în cale, am izbucnit eu furios, cu o durere ascuţită în piept.

— De ce trebuie să fie întotdeauna atât de dificil cu tine?

— Aşa sunt eu.

— Ştiu, oftă ea tulburată, luându-şi haina înapoi.

Când am văzut-o pe Felicity deschizând uşa, mi-am pierdut răsuflarea.

Se întâmpla!

O dezamăgisem, iar acum pleca.

Rămâneam din nou singur.

Voiam să o opresc, să o implor să rămână, dar nu puteam vorbi.

Mă simţeam sufocat, iar atunci când a plecat, totul în jurul meu s-a prăbuşit.

Simţeam revenind în mine acel gol care mă devora.

Disperat de acele gânduri zgomotoase şi acea gaură neagră care îmi străpungea pieptul, m-am aruncat pe podea şi am căutat sticla de vodcă pe care o ţineam sub pat.

Am băut mult, însă nu am reuşit să amorţesc.

Apoi mi-am auzit telefonul mobil sunând.

M-am uitat la ecran.

Era tatăl meu.

Nu am răspuns.

Deodată, acea prăpastie s-a lărgit şi mai mult şi sentimentul de neputinţă în faţa tsunami-ului care mă copleşea m-a făcut să arunc sticla pe podea.

Mi-am luat capul în mâini, apăsând puternic de parcă aş fi putut scăpa de durerea surdă din mine care mă ucidea.

Apoi… am văzut-o.

Soluţia.

Ceea ce ar fi putut calma acea anxietate.

Un ciob de sticlă.

L-am luat în mâini trecându-mi degetul arătător pe marginea ascuţită a sticlei.

M-am rănit imediat şi, imediat ce am văzut sângele ţâşnind, am simţit cum anxietatea slăbeşte în intensitate.

M-am uitat la pitonul tatuat de pe braţul meu.

Acel tatuaj pe care îl făcusem în urmă cu cinci ani, în ziua în care am decis că nu voi mai face anumite lucruri.

Mi-am trecut mâna peste desen şi am simţit cicatricile uşoare şi marginile pielii puţin ieşite în relief.

Îi făcusem o promisiune lui Ant, Logan şi Easton, însă acum voiam să-i pun capăt acelui monstru care mă devora, făcându-mă să mă simt şi mai neînsemnat decât eram deja.

Am trecut ciobul peste conturul şarpelui.

La început uşor, apoi mi-am apăsat mâna tot mai mult până mi-am tăiat pielea.

Într-o clipă, un firicel de sânge întunecat a ţâşnit din rană, alunecând pe braţ până la cot.

Era ca o eliberare şi, în sfârşit, am putut respira normal.

Mânat de acea uşurare, am continuat să apăs urmărind conturul tatuajului pentru ca rănile să nu poată fi observate ulterior.

Chiar şi alcoolul începuse să-şi facă efectul, deoarece mă simţeam mai uşor şi obosit.

M-am aşezat pe podea şi m-am sprijinit cu spatele de pat.

Am închis ochii pentru o clipă şi m-am lăsat liniştit de acel sentiment de uşurare.

Eram pe punctul de a căuta un şerveţel din hârtie pentru a mă curăţa, din moment ce pierdusem mult sânge şi pătasem şi podeaua, când am auzit uşa deschizându-se.

Am sărit în picioare să-mi iau cămaşa şi să mă acopăr, însă alcoolul pe care îl ingerasem mă ameţise şi mi-am

pierdut echilibrul, atât de mult încât a trebuit să mă agăţ de birou.

— Ai jurat că nu o vei mai face niciodată, şopti vocea îngrijorată a lui Easton în spatele meu.

M-am întors, gata să inventez o minciună pentru că îmi era ruşine de moarte. Nu voiam să mă vadă în starea aceea.

— M-am împiedicat şi..., inventai eu, însă apoi i-am văzut pe Ant şi pe Logan şi minciunile mi s-au oprit în gât.

— E din cauza mea şi a ce s-a întâmplat?, se panică Logan, apropiindu-se de mine şi ştergându-mi rana cu un şerveţel.

— Nu, am murmurat eu, simţindu-mă vinovat.

— Unde este Felicity?, mă întrebă încordat Ant, uitându-se la sângele care picura din rănile mele.

— Am terminat-o. Mi-a spus că o dezgust... Ce noutate!, m-am bâlbâit eu, strângând cu putere ciobul pe care îl ţineam încă în mână, până ce mi-am făcut o tăietură în palmă.

— Tu nu dezgusti, spuse Ant, îndepărtându-mi cu grijă ciobul din mână, în timp ce Easton ieşea din cameră pentru a căuta nişte dezinfectant.

Îmi venea să plâng pentru că simţeam că mă înec de ruşine, în timp ce ei făceau totul pentru a nu mă face să mă simt un prost sau vinovat.

Toţi aveau o expresie îngrijorată şi speriată, dar făceau tot posibilul să oprească sângerarea şi să nu ţipe la mine că trebuie să blochez acel nenorocit de viciu care încerca mereu să mă doboare. Ei, care fuseseră acolo şi

încercaseră în toate felurile să mă facă să renunţ cu ani în urmă şi reuşiseră, chiar dacă apoi, în cele mai rele momente, condusul nesăbuit la cursele clandestine reuşiseră să înlocuiască parţial acele tăieturi şi acele lovituri pe care le primeam des.

***

FELICITY

— Ţi-am spus să o laşi baltă! Ryo nu este pentru tine, mă certă Alice.

— Ştiu, dar îl iubesc, am spus, simţindu-mă frântă.

— Draga mea, nu ar fi trebuit să faci ce ai făcut pentru el, chiar dacă îl iubeşti, continuă şi Kira după ce le povestisem ce s-a întâmplat cu Logan.

— Am greşit şi mă simt îngrozitor, dar când Ryo mi-a cerut să fac sex cu el a fost ca şi cum ar fi vrut doar să aibă mingea la picior. M-a făcut să mă simt murdară şi enervantă. Ne-am certat şi acum nu cred că mai vrea să aibă de-a face cu mine. Când am ieşit din camera lui nu mi-a spus niciun cuvânt. Am crezut că însemn totuşi ceva pentru el, îmi spusese că ţine la mine, însă e evident că minţea.

— Unii băieţi reuşesc să-şi exprime mai greu sentimentele, îmi explică Kira.

— Aşa este şi Ryo şi mă chinuie chestia asta, pentru că uneori nu-l înţeleg şi nu ştiu ce gândeşte sau cum trebuie să interpretez anumite comportamente ale sale.

— Nu eşti singura. Uneori şi eu mi-aş dori să am o broşură de instrucţiuni pentru a-l înţelege pe Easton, oftă Alice.

— Ce ar trebui să fac, fetelor? Am încercat să mă deschid faţă de el, dar nu a ajutat la nimic. Iar acum…

— Dacă îl iubeşti cu adevărat, nu poţi renunţa la el, zise Kira.

— Dacă vrei să continui să suferi, nu poţi renunţa la el, o corectă Alice.

— Vreau doar să ştiu ce simte cu adevărat… Dacă am vreo şansă să îmi răspundă la sentimente. Nu îi cer să mă iubească, ci doar să ţină la mine.

— Sunt sigură că ţine la tine, mă mângâie Kira.

— Şi eu cred, pufni Alice înfrântă. Deşi ura să recunoască asta, şi ea observase că Ryo nu era atât de rău cu mine.

— Ar trebui să-i cer scuze… I-am spus nişte lucruri oribile în seara asta.

— Probabil că le-a uitat deja, continuă Alice.

Am dat din cap. Probabil avea dreptate. Ryo nu părea genul care să ţină ranchiună sau să fie rănit de cuvinte precum cele pe care i le aruncasem într-un moment de furie.

În plus, peste două zile urma să fie Ziua Recunoştinţei şi, teoretic, ar trebui să o petrecem cu tatăl lui.

Mă gândeam dacă ar fi potrivit să vorbesc cu Ryo despre asta sau să renunţ şi să-mi anulez angajamentul, când am auzit pe cineva bătând puternic la uşă.

Era Easton.

Spre surprinderea mea, nu s-a dus la Alice, ci a venit direct la mine.

Am înţepenit imediat în faţa privirii lui îngheţate şi pline de ură.

— Ce dracu i-ai spus lui Ryo?, începu el furios.

— Ne-am certat, am recunoscut eu stânjenită.

— El spune că ai terminat-o cu el şi că îţi repugnă.

— Eram supărată, iar el voia să facem sex…

— Nu-mi pasă absolut deloc, proastă urâtă!, se înfurie Easton, împingându-mă cu brutalitate de parcă aş fi fost o insectă de strivit.

— Hei, calmează-te!, intervenii Alice îngrijorată. Ce naiba se întâmplă?

— Ryo nu este bine deloc şi a început iar să se taie din cauza acestei ticăloase!, îi răspunse el scos din minţi, indicând spre mine.

— Să se taie?, am întrebat eu, simţind cum frica îmi strânge stomacul.

— Nu a mai făcut asta de cinci ani. Şi-a tatuat pitonul pentru a-şi acoperi cicatricile, dar acum a început din nou şi sângerează rău! Şi totul este din vina ta!, îmi aruncă Easton cuvintele în faţă cu dispreţ.

— Nu ştiam asta, am spus eu greoi. Simţeam că nu pot să respir.

Citisem articole despre autovătămare şi ştiam că ascundea un gol emoţional, o durere insuportabilă şi sentimentul de a nu fi la înălţime în rândul multor adolescenţi.

Chiar dacă îmi uram corpul, nu am ajuns niciodată atât de departe, în timp ce Ryo…

Acum înţelegeam multe lucruri.

Cursele clandestine, hematoamele purtate cu dezinvoltură de parcă s-ar fi obişnuit cu ele şi acum, tăieturile.

Toate erau modalităţi de a-şi potoli suferinţa care îl epuiza şi îl făcea să se simtă singur şi neputincios în faţa vieţii şi a familiei sale, împărţite între o mamă absentă, un tată bolnav şi un bunic care îl strivea cu aşteptări foarte mari.

Iar acum eu…

Easton avea dreptate. Era vina mea.

I-am spus că-l iubesc, iar apoi l-am insultat şi l-am abandonat.

— Îi pasă de mine. Mai mult decât este dispus să recunoască, mi-am dat eu seama, simţind că mor pentru ceea ce am cauzat.

Împinsă de acea nouă conştientizare, l-am evitat pe Easton şi alergai către Ryo, însă iubitul lui Alice mă oprii.

— Te rog, vreau să văd cum e… Ai dreptate, e vina mea. I-am spus nişte lucruri oribile şi acum se simte rău. Eu îl iubesc, dar m-am simţit rănită şi am reacţionat urât.

— Nu poţi merge la el.

— De ce? Te rog, vreau doar să văd cum se simte.

— El… nu vrea să ştie nimeni ce face… Nu m-ar ierta niciodată dacă ar şti că ţi-am spus.

— Nu-i voi spune, îţi jur, i-am promis eu.

După o clipă lungă, Easton m-a lăsat să trec şi mi-a deschis uşa camerei lui.

Am gâfâit când am văzut bucăţi de sticlă spartă şi picăturile de sânge de pe podea.

— Ieşi de aici!, strigă Ryo înspăimântat, în timp ce ochii mei se fixară pe braţul lui pătat de sânge şi pe tăieturile din jurul tatuajului.

— I-am spus că ai căzut şi sticla s-a spart, se grăbii să intervină Easton, însă Ryo era prea agitat.

— Întoarce-te mai târziu, Felicity, spuse Ant îngrijorat.

Nu am putut rosti un cuvânt că am fost împinsă înspre uşă.

— Deci, ce face Ryo?, mă întrebă Kira, apropiindu-se de mine.

— Ce am făcut?, am izbucnit în lacrimi pe umărul său. Tot acel sentiment de vină îmi explodă în piept. Nu aş fi putut uita niciodată acei ochi largi şi disperaţi care mă priveau cu groază şi ruşine.

26

FELICITY

Îmi luase mult timp să-mi revin din acel plâns nesfârşit.

— Câte vrei?, mă întrebă Alice cu mâinile pline de fistic, readucându-mă la realitate.

Singura modalitate de a mă linişti a fost să mă convingă să pregătesc un tiramisu cu fistic pentru Ryo.

— Acelea ajung, am spus eu cu o voce absentă.

— O să vezi că totul va fi bine, însă când te vei duce la Ryo este important să nu îl laşi să vadă că ştii despre problema lui, îmi zise Kira, care îşi scosese toate notiţele despre autovătămare şi îmi explica cum el are nevoie acum doar să se simtă iubit, nu judecat.

A trebuit să aştept până a doua zi ca să-l revăd pe Ryo.

Din fericire, Kira şi Alice nu mă lăsaseră singure nici măcar o clipă şi datorită lor aveam idei clare despre ce să fac în acea zi.

De fapt, imediat ce m-am trezit, l-am sunat pe Ant şi l-am rugat să-mi spună cum se simţea prietenul lui, apoi i-am cerut numărul de telefon al tatălui lui Ryo pentru că aştepta un răspuns pentru Ziua Recunoştinţei.

În mod ciudat, Ant rămase rece, însă dispus să-mi dea ceea ce îmi doream fără să pună întrebări.

Apoi am sunat-o pe bunica mea, mentorul meu, cea care mă învăţase tot ce ştiam despre arta gătitului, cea care îmi pusese un aluat de fursecuri în mână când aveam şase ani şi mi-a spus: „Acum, fă-mă să visez!”, iar eu o făcusem.

Când i-am auzit vocea, am avut un moment de criză şi am început din nou să plâng, dar i-am spus totul, fără să omit nimic.

— Destinul nu ţi-ar pune niciodată în cale o dificultate pe care nu o poţi înfrunta, îmi zise ea, înainte de a se oferi să mă ajute să fac cumpărăturile şi să le duc direct la Russ, tatăl lui Ryo.

Cunoscând-o, ştiam deja că se va invita la petrecere şi mă va ajuta cu pregătirile.

În cele din urmă, am completat o foaie cu toate lucrurile de făcut şi de spus lui Ryo, urmând totodată sfaturile lui Alice care fusese afectată de situaţia lui Russ şi depresia lui.

Şi ea avea un tată singur care suferea din cauza asta, aşa că a vrut să mă ajute.

Voia să facă mai mult, dar în acea zi pleca spre Seattle.

Mi-am pus o rochie frumoasă şi m-am machiat cu grijă.

Apoi mi-am luat lista, desertul şi m-am dus să bat la uşa camerei lui Ryo şi a lui Easton.

— Nu vrea să te vadă, îmi zise Easton în timp ce îmi deschidea uşa, însă eu nici măcar nu l-am băgat în seamă şi am trecut pe lângă el.

L-am găsit pe Ryo încă în pat, pe jumătate adormit şi cu cearcăne adânci sub ochi.

Avea o privire bântuită şi de îndată ce m-am uitat la el, s-a întors cu spatele.

— Cât timp va mai trebui să fiu asistenta ta?, glumii eu, aşezându-mă pe pat lângă el, fără delicateţe.

— Nu ţi-am cerut eu, murmură el, trăgându-şi mâneca scurtă a bluzei pentru a-şi acoperi bandajul.

— Mi-ai spus că după accident ai devenit responsabilitatea mea.

— Nu am spus niciodată aşa ceva, se enervă el, ridicându-se în şezut.

— Eu aşa am interpretat. Aşa că, iată-mă! O luăm de la capăt?, am exclamat eu încercând să par senină , deşi în interior simţeam că mor văzându-i faţa întunecată. I-am pus recipientul în braţe şi l-am deschis. Preferatul tău.

— Nu vreau, mă oprii el rece.

— Bine, atunci hai să vorbim despre ziua de mâine. Am pregătit meniul, încercai eu să schimb strategia, luând foaia şi întinzându-i-o.

— Nu va fi nicio Zi a Recunoştinţei.

— A m vorbit cu tatăl tău azi dimineaţă şi am făcut deja pregătirile cu bunica mea, care face cumpărăturile pentru mine chiar acum.

— Ai vorbit cu tatăl meu?, se alarmă el.

— Da.

— Ce i-ai spus?, întrebă el speriat.

— Nu ştie că ai căzut şi te-ai rănit la braţ, am spus, făcând un mare efort pentru a continua cu acea minciună când de fapt ştiam perfect adevărul. Un adevăr pe care încă nu reuşisem să-l accept.

— N-am căzut, murmură el inconfortabil.

— Este fantastic tiramisu-ul acesta, am schimbat eu subiectul, apucând lingura pe care o lăsasem în recipient şi luând o bucată de prăjitură. Gustă!, l-am invitat eu, ducându-i bucăţica la gură, pe care el insista să o ţină închisă.

De ciudă şi pentru a dărâma acel zid pe care îl pusese între noi, i-am împins prăjitura în nas.

Expresia lui neîncrezătoare şi jignită m-a făcut să râd în hohote.

— Scuză-mă, sunt puţin cam stângace uneori, m-am justificat eu, ştergându-i vârful nasului cu degetul meu arătător, care era acoperit cu cremă.

— Ce bunătate, am gemut, lingându-mi degetul.

Ca răspuns, şi-a băgat degetele în prăjitură şi mi-a întins-o apoi pe obraz.

Am făcut la fel şi eu. Ups!, am scârţâit amuzată, lăsând să-mi alunece mâna până la gât.

— Acum curăţă, îmi ordonă el, întinzându-mi obrazul plin de tiramisu. Micul zâmbet care apăru pe buzele lui îmi umplu inima de bucurie şi îmi dădu curajul să mă apropii de el şi să-l ling direct pe faţă.

— Am crezut că te dezgust, devenii el serios şi rece după un moment de consternare.

— Când sunt supărată spun minciuni, i-am răspuns.

— Nu era o minciună.

— Voiai să faci sex doar pentru că erai supărat pe mine, pentru că apelasem la Logan. Dacă nu ar fi fost asta, nu ai fi vrut niciodată să faci sex cu mine. Chestia asta m-a durut şi am reacţionat urât. Îmi pare rău.

— Ai plecat, îmi amintii el răguşit, de parcă vorbitul devenise dureros pentru el.

— Da, dar nu am încetat niciodată să te iubesc.

— Îmi este greu să te cred.

— Uneori mă enervezi şi nu te suport, dar comportamentul tău a afectat întotdeauna doar partea superficială a inimii mele. Cea mai profundă parte a mea este încă neatinsă şi acolo păstrez ceea ce simt pentru tine.

Dacă un sentiment este adevărat şi sincer, o izbucnire nu este suficientă pentru a-l distruge.

— Mai devreme sau mai târziu totul se distruge.

— Sau pur şi simplu se schimbă şi evoluează în ceva mai bun.

— Nu poţi îmbunătăţi ceva ce s-a pierdut deja.

— Eşti prea pesimist. Într-o zi îţi vei da seama că eşti mai puternic decât crezi, i-am şoptit apropiindu-mă de el şi punându-i un sărut uşor pe buze.

Din păcate, în privirea lui mai exista acel gol întunecat care îmi făcea stomacul să se contracte.

Nu credea ceea ce îi spusesem.

Îşi pierduse demult speranţa.

— Termină desertul!, i-am şoptit, mângâindu-i faţa şi curăţând-o de ultima urmă de tiramisu. Te las să te odihneşti, bine?

Am dat să mă ridic, însă m-a prins de braţ.

— Stai!, m-a implorat el cu o voce aproape disperată.

M-am întins lângă el şi l-am îmbrăţişat.

Îi simţeam inima anxioasă bătându-i neliniştită în piept.

— Voi fi întotdeauna alături de tine. Nu uita niciodată asta, i-am amintit, mângâindu-l pe piept.

— Mai devreme sau mai târziu te vei sătura de mine şi de viaţa mea încâlcită.

— Nu eşti încâlcit. Ai doar probleme care te fac să te simţi rău, însă îţi promit că de mâine voi munci mai mult pentru a te ajuta să-ţi readuci viaţa pe drumul cel bun.

— O, nu te amăgi!

— Vom vedea!

Am rămas aproape, întinşi în patul lui toată după-amiaza.

Ryo a aţipit de câteva ori, însă mintea mea era trează şi în alertă deoarece aveam o mulţime de lucruri de făcut pentru a doua zi. Organizarea unei cine de Ziua Recunoştinţei era mai complexă decât ar fi putut părea.

Pe la patru m-am ridicat încet, sperând să nu-l trezesc, însă Ryo a deschis imediat ochii şi m-a prins de talie.

— Unde pleci?, mă întrebă el cu teamă.

— I-am promis bunicii mele că voi merge să o ajut. Voi sta cu ea diseară. Probabil că voi dormi la ea acasă. Ştii, trebuie să pregătim multe lucruri şi…

— Nu, nu o face! Rămâi aici!

— Nu pot, Ryo. Am rugat-o pe bunica să mă ajute şi acum nu o pot lăsa singură, i-am explicat cu tristeţe.

— Te rog, mă imploră el.

Mi se strângea inima să-l văd în starea aceea. Nu îi stătea în fire să-şi arate fragilitatea astfel. Părea să se spargă în bucăţi în orice moment.

— Vrei să vii cu mine?

— Nu.

— Dacă vrei, voi mai sta aici încă o oră, dar apoi chiar trebuie să plec, Ryo. Înţelegi? O fac pentru tine şi familia ta. Mâine vreau să-l fac fericit pe tatăl tău cu un prânz foarte special.

Urăsc să mănânc la tatăl meu. Urăsc casa aceea. Îmi aduce în minte doar amintiri dureroase pe care nu le pot şterge.

— Ştiu. Din acest motiv, mâine aş vrea să fac tot posibilul pentru a le înlocui cu noi amintiri care, în schimb, să te facă să te simţi bine.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Vreau să încerc oricum.

— Las-o baltă şi rămâi cu mine, mă rugă el din nou, înainte de a mă săruta.

Era ceva disperat şi urgent în acel sărut, de parcă ar fi căutat acea uşurare pe care nu o putea găsi singur.

I-am răspuns la sărut cu dragoste.

— Spune-mi că mă iubeşti!, îmi ceru el chinuit după un şir interminabil de sărutări.

— Ştii că te iubesc.

— Spune-mi din nou până când o să încep să te cred!

— Te iubesc, Ryo!, am oftat dureros în faţa privirii lui tulburate. L-am îmbrăţişat cu blândeţe, sperând să-i transmit mai departe toată dragostea pe care o simţeam pentru el.

Şi el m-a îmbrăţişat şi forţa din acea îmbrăţişare m-a făcut să înţeleg bătălia care se ducea în interiorul lui.

Apoi m-a făcut să mă întind sub el şi a continuat să mă sărute cu tot mai multă dorinţă.

— Ryo!, l-am strigat eu, simţindu-i mâinile cum îmi trăgeau în jos fermoarul rochiei la spate.

— Te vreau, Felicity. Te vreau cu totul, murmură el cu o voce răguşită de dorinţă.

— Eşti sigur? Eu sunt încă virgină, iar tu…

— Sunt sigur, mă întrerupse el, sărutându-mă în continuare cu pasiune şi dându-mi rochia jos.

L-am lăsat să o facă, rugându-mă să nu se răzgândească la fel ca ultima oară.

— Eşti superbă, icnii el în timp ce îmi desfăcea sutienul.

Era imposibil să-mi reprim nervozitatea care mă lovii de îndată ce privirea lui alunecă peste corpul meu gol şi vizibil în lumina naturală.

Aş fi vrut să mă acopăr, dar nu am făcut-o.

Teama că Ryo s-ar putea simţi respins şi să înceapă să îşi facă rău din nou era mai mare decât ceea ce simţeam eu pentru ceea ce făceam.

Chiar şi atunci când mâinile lui mă mângâiau, alunecând pe sânii mei, pe burtă şi pe coapse am simţit că mi se opreşte respiraţia, dar nu l-am oprit.

Atunci gura lui a luat locul mâinilor şi, deodată, toate temerile mele s-au întunecat de dorinţă.

Limba lui umedă îmi înroşea pielea, iar când a ajuns la sânul meu, am tremurat de plăcere.

Mi-am simţit sfârcurile devenind tari şi încordându-se la acea bucurie.

Nu mai înţelegeam nimic.

Am simţit doar gura lui sugându-mă, lingându-mă, sărutându-mă, aprinzându-mi corpul în moduri pe care nu mi le-am imaginat niciodată.

Când a coborât, mi-a dat jos chiloţii şi m-a mângâiat uşor până m-am deschis pentru el.

Am simţit degetele lui invadându-mă şi frecându-se de pereţii sensibili ai feminităţii mele.

— Dacă îţi fac rău, trebuie să îmi spui imediat, mă avertiză el aşezându-se între coapsele mele.

Îşi dădu jos pantalonii şi boxerii şi se aplecă peste mine.

Când vârful penisului lui m-a atins, am gemut surprinsă.

Era fierbinte şi dur, dar a alunecat uşor datorită stării mele de excitare intensă.

De îndată ce l-am simţit pătrunzând în mine, o plăcere întunecată m-a lovit ca un val.

Gemetele mele şi respiraţia grea s-au contopit cu ale lui Ryo.

— Trebuie să te relaxezi, altfel o să te rănesc. Eşti prea strâmtă, îmi spuse el ieşind şi reintrând în mine uşor.

— Eu... eu..., am mormăit fără sens, pe măsură ce plăcerea devenea din ce în ce mai puternică şi mai copleşitoare, de parcă era pe punctul de a mă rupe în două.

Apoi, de parcă nu era de ajuns, am simţit degetele lui Ryo în jurul clitorisului meu.

Mai întâi a fost o mângâiere dulce şi senzuală, dar apoi degetele au devenit mai solicitante şi au început să mă frece cu mai multă vigoare şi presiune, până când nu m-am mai putut controla şi am explodat într-un orgasm incredibil.

Contracţiile au fost atât de violente încât m-au făcut să tremur şi să icnesc în timp ce penisul lui din interiorul meu continua să mă ţină dilatată şi la mila lui.

— Eşti bine?, m-a întrebat.

Am dat din cap pentru că nu puteam vorbi şi descrie ceea ce tocmai se întâmplase.

I-am căutat faţa şi i-am sărutat-o cu dragoste şi pasiune.

Nu s-a mişcat în mine, dar mă umplea complet.

Îi simţeam contracţiile de excitare în interiorul meu.

— Tu ai terminat?, l-am întrebat eu ezitând.

— Nu încă, zise el, luându-mi în posesie unul dintre sfârcuri şi sugându-l până când am simţit din nou că iau foc.

— Ryo!, am gemut pradă unui alt val de plăcere neaşteptată. Eram epuizată şi mulţumită. Cu toate acestea, corpul meu a răspuns prompt la mângâierile lui.

Am încercat şi eu să-l mângâi şi să-l sărut.

Când în sfârşit m-am simţit mai relaxată, Ryo a reînceput să se împingă cu putere în mine.

Apoi deodată a ieşit şi l-am văzut luând o cutie de pe noptieră.

A deschis-o şi a luat un prezervativ.

L-am privit punându-l.

Când s-a întors spre mine, eram pregătită să-l primesc şi, cu o singură împingere puternică, a intrat cu totul în mine.

— La naiba, vine deja, mârâi Ryo gemând de plăcere şi accelerând împingerile.

L-am auzit gâfâind, în timp ce îmi căuta gura şi săruturile mele pentru a calma acel orgasm care îl înnebunea.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată fără control, mărturisi el, lăsându-se peste mine, dar sprijinindu-se încă pe coate. De fapt, nici măcar nu am mai făcut sex fără prezervativ.

— Serios?, am întrebat uimită.

— Da. De obicei îl pun imediat, dar nu m-am gândit la asta cu tine. Nu acum. Numai când eram aproape de orgasm mi-a trecut prin minte.

— Şi, ţi-a plăcut?

— La nebunie. Şi ţie?

— Foarte mult. Nu credeam că poate fi atât de frumos.

— De fapt, m-am abţinut pentru că a fost prima dată pentru tine, dar poate fi şi mai incredibil. Crede-mă!

— O să îmi arăţi?

— Abia aştept.

I-am zâmbit fericită şi, în cele din urmă, şi el s-a relaxat şi şi-a abandonat acea umbră neagră şi întunecată care îl învăluia adesea.

— Te iubesc, i-am spus, sărutându-l încet.

Ryo m-a îmbrăţişat, ţinându-mă la pieptul lui de parcă i-ar fi fost frică să nu mă piardă.

— Felicity, eu…

— Da.

— Eu… am nevoie de toate astea.

L-am sărutat din nou, însă telefonul meu mobil începu să sune.

Era tonul de apel pe care îl setasem pentru bunica mea.

— Trebuie să răspund, am pufnit eu, eliberându-mă din îmbrăţişarea lui Ryo.

— Bună, bunico, am răspuns eu veselă.

— Mi-ai promis că mă vei ajuta! Continui să fac budincă de macaroane cu sos de afine, în timp ce pâinea creşte! Şi ai promis că faci singură plăcinta de dovleac. Mi-am rupt spatele cărând acel dovleac singură până acasă!, se plânse ea, jignită.

Avea dreptate.

— Scuză-mă, ajung imediat.

— Grăbeşte-te, te rog! Am nevoie ca totul să fie perfect. Bradley Jackson va fi acolo mâine la prânz şi nu aş vrea să arăt rău.

— Bunico! Cine ţi-a spus să-l inviţi?

— Nimeni, dar nu puteam lăsa singur un biet bătrân!

— Te asigur că nu este nici sărac, nici atât de bătrân!

— Era doar un mod de a spune. Iar acum, mişcă-ţi fundul şi vino să mă ajuţi!

— Of, vin!

Când am închis, buna dispoziţie a lui Ryo dispăruse complet.

— Trebuie să mă duc la bunica, am încercat să-i explic, sărutându-l, însă el se îndepărtă.

— Îţi promit că mă voi revanşa pentru absenţa mea transformând Ziua Recunoştinţei într-o zi specială, am încercat eu să-l liniştesc, dar răceala dintre noi se instalase deja.

— Ryo, te iubesc, am încercat eu din nou.

— Dacă mă iubeşti cu adevărat, nu pleca!

— Mi-am luat un angajament şi trebuie să-l respect, dar o să te sun la fiecare două ore, bine? La sfârşitul zilei o să mă denunţi pentru hărţuire, am încercat eu să glumesc, însă Ryo nu era foarte cooperant.

— Ryo, mi-e frică să te las singur, am mărturisit eu precaut, cu riscul de a-l răni sau alunga. Sunt îngrozită la gândul că te-ai putea răni din nou sau să te urci pe o motocicletă şi să te arunci în vreo cursă unde să fi omorât.

În sfârşit, obţinusem atenţia lui Ryo.

— Te iubesc şi îmi este greu să cred că te-ai putea pune în pericol. De fiecare dată când mă gândesc la asta, mi se opreşte respiraţia. Ieri a fost groaznic, i-am mărturisit, încercând să-mi opresc lacrimile de durere care îmi veneau de fiecare dată când mă gândeam la accidentul lui Ryo sau la braţul lui plin de tăieturi.

— Vreau să stai liniştit. Chiar dacă nu voi fi cu tine, nu te voi abandona şi dacă simţi că singurătatea sau gândurile rele devin prea insistente, vreau să mă suni imediat.

— Nu e nevoie. Sunt bine, se supără el, pentru că ura să fie perceput ca fiind fragil.

— Atunci, trimite-mi un mesaj care să conţină cuvântul nostru de siguranţă „Plesneşte-mă”.

— Poftim?

— Dacă îţi trece prin cap să faci ceva care te-ar putea pune în pericol sau răni, vreau să-mi scrii cuvântul nostru secret. O să înţeleg şi o să vin imediat la tine.

— Nu intenţionez să-ţi scriu aşa ceva.

— Am fost forţată să folosesc cuvântul când am mers la *fetish room* , aşa că nu văd care este problema dacă îmi scrii în privat.

— Nu o s-o fac.

— Trebuie să o faci doar dacă simţi că ai ajuns la limită, da?, am spus, sărutându-l uşor pe buze, înainte de a se ridica şi de a se îmbrăca repede.

***

RYO

Oare era posibil să atingi cerul cu un deget ca mai apoi să cazi în iad două secunde mai târziu?

Da.

Să fac dragoste cu Felicity fusese atât de frumos şi natural încât mă lăsase confuz şi fericit, însă apoi a venit acel telefon şi a trebuit să plece.

Acea singurătate mă lăsase tremurând.

Mă simţeam ca şi cum aş fi avut febră mare.

M-am aruncat din nou pe pat, însă o nouă durere de stomac nu îmi dădea pace şi nu reuşeam să-mi calmez tremurul.

Am închis ochii şi mi-am adus aminte de mama. De câte ori îmi spusese că se va întoarce curând, dar apoi dispărea luni la rând?

De prea multe ori.

Neputând să mă controlez, m-am ridicat.

Mă simţeam neliniştit.

Mi-aş fi dorit să am motocicleta şi să fug departe de aici.

Eram pe cale să mă ridic şi să găsesc o modalitate de a obţine ceea ce îmi doream când am primit un mesaj de la Felicity: „Ai mâncat tiramisu?”

M-am uitat la recipientul încă plin de pe noptieră.

Chiar îmi era foarte foame.

Am muşcat din desertul minunat şi, în sfârşit, am simţit cum durerea de stomac începe să se domolească.

Am mâncat tot tiramisu-ul, bucurându-mă de această plăcere.

Apoi m-a sunat pe Easton ca să afle ce fac şi să-mi spună că s-a întors la casa tatălui său.

Conversaţia a durat mult, căci şi lui îi era frică să nu mă lase singur.

Pentru că îi era teamă de recidiva mea, îl pusese pe Logan să mă supravegheze, el fiind singurul care nu plecase acasă de sărbători.

Am petrecut seara cu el, punctată de scurte telefoane de la Felicity care mă puneau la curent cu meniul pe care îl pregătea.

După cină, când Logan a plecat, am sunat-o.

— Ei, exclamă ea fericită înainte de a izbucni în râs. Jerry, nu, lasă-mă!

— Ce naiba se întâmplă?, mă alarmai eu imediat.

— Nimic. Sunt doar o victimă a unui animal excitat, râse Felicity. O, haide, Jerry! Vorbesc la telefon! Ieşi!

— Cine este Jerry?

— Mâine o să-ţi fac cunoştinţă cu el. O să vezi, îţi va plăcea.

— Nu cred, am mormăit eu, auzind o respiraţie grea în telefon împreună cu cea a lui Felicity.

— Ascultă, am mâinile pline de dovleac. Putem vorbi mai târziu?

— Nu e nevoie. Mă pregăteam să mă culc, am minţit eu.

— Atunci, noapte bună. Îmi vei lipsi în noaptea asta.

— Poate că Jerry îţi va ţine companie.

— O să încui cu cheia uşa de la dormitor, chicoti ea, amuzată.

Când am închis, m-am simţit şi mai neliniştit şi agitat.

Apoi am simţit cum mă copleşeşte un sentiment de anxietate şi cum gândurile rele revin.

Deodată, toată încrederea pe care o simţeam în dragostea lui Felicity a dispărut şi m-am simţit sufocat.

M-am dus în holul central pentru a-mi distrage atenţia, dar nu era nimeni.

Am dat drumul la un film, dar fără să-l urmăresc.

Frustrat, m-am întors în camera mea şi m-am aşezat la birou.

Un singur moment şi privirea mi-a căzut pe cuţitul utilitar al lui Easton.

L-am luat şi i-am scos lama.

Mi-am trecut-o peste deget şi m-am rănit instantaneu.

— La naiba, nu!, m-am speriat eu, aruncând cuţitul departe de mine.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am repetat că am terminat-o cu mania de a mă tăia.

Nu o făcusem de cinci ani şi nu voiam să o reiau.

M-am uitat la ceas. Era ora unu noaptea.

M-am aruncat înapoi pe pat, dar mă simţeam ca un leu în cuşcă.

Mi-am luat telefonul mobil. Aveam de gând să o sun pe Felicity, însă apoi am renunţat.

Am încercat să adorm, însă fără succes.

Apoi am început să citesc de pe ebook, însă m-am plictisit repede.

Continuam să mă gândesc la Felicity şi la ce făcea.

O parte din mine îmi spunea că nu o s-o mai văd niciodată.

M-am uitat din nou la ceas.

Era ora două.

M-am ridicat şi, dintr-un impuls, am luat cuţitul înapoi în mână.

L-am pus din nou jos, dar mi-am dat seama că nu voi apuca niciodată dimineaţa fără să-mi fac cel puţin o tăietură.

Mi-am scos bandajul de pe braţ şi mi-am zgâriat rănile din urmă cu o zi până când sângele a ţâşnit din nou.

Mi-am privit braţul. Era murdar de sânge.

M-am gândit la Felicity şi la ce îmi spusese ea.

Era cu adevărat înspăimântată că aş putea să îmi fac rău din nou.

Îmi era ruşine, mă simţeam vinovat pentru suferinţa pe care i-o provocam, dar ştiam că o voi pierde cu

siguranţă dacă nu încercam să mă opresc aşa cum îmi ceruse ea.

Mi-am luat telefonul mobil şi am tastat cuvântul nostru de siguranţă.

Nu eram sigur dacă va citi mesajul fiindcă era târziu, dar, spre surprinderea mea, am primit imediat răspunsul: „Sunt pe drum. Te rog, aşteaptă-mă!

Era noaptea târziu şi tocmai o rugasem pe Felicity să iasă pe stradă pentru a veni la mine.

Mă simţeam de rahat.

Voiam să-i spun să nu vină, însă unghiile de la mână îmi săpau din nou în răni, căutând alinare.

După o jumătate de oră de epuizare, m-am oprit şi m-am dus să-mi spăl braţul însângerat.

Tocmai ieşeam pe uşă când am văzut-o pe Felicity intrând în grabă.

S-a întors! S-a întors la mine!

Am citit o teamă profundă în ochii ei atunci când mi-a văzut braţul în acea stare.

Mă mânca şi m-am scărpinat, m-am justificat eu inconfortabil.

— Bine, se limită ea să răspundă, luându-mă de mână şi ducându-mă la baie să-mi curăţ rana.

A avut grijă de mine şi mi-a bandajat din nou braţul fără să spună un cuvânt.

Mă simţeam îngrozitor.

Felicity se simţea rău din cauza mea.

— Îmi pare rău că nu am ajuns mai devreme. Aş fi putut să te opresc şi..., zise ea cu vocea frântă, îmbrăţişându-mă.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ryo, te-ai tăiat din nou.

— Nu, doar m-am zgâriat. Jur.

— Până când ţi-a dat sângele.

— S-a întâmplat.

— Începând din noaptea aceasta ne luăm nişte angajamente împreună ca să ne asigurăm că nu o să se mai întâmple asta niciodată, bine?

— Tu n-ai nimic de-a face cu asta.

— Te iubesc, Ryo, iar dacă tu îţi faci rău, şi eu mă simt rău.

— Nu voiam să te fac să te simţi rău.

— Ştiu, dar nu pot fi indiferentă ştiind că suferi, îmi zise ea, izbucnind în lacrimi.

— Te rog, nu face aşa!, mă speriai eu. Nu eram obişnuit să văd o femeie plângând pentru mine.

— Scuză-mă!, Doar că mă simt atât de neajutorată şi nu ştiu ce să fac pentru a te simţii mai bine.

— Vreau doar să fim împreună!

— Adevărat?

— Da, am recunoscut eu. Tu mă faci să mă simt bine. Mi-aş dori doar să fie la fel şi pentru tine, dar ştiu că este imposibil. Eu sunt prea problematic şi egoist ca să îţi pot da ceva bun în schimb.

— Nu vreau nimic. Vreau doar să fii fericit, îmi spuse ea, sărutându-mă încet.

Ne-am întors în cameră.

— Vrei să stau aici cu tine?, mă întrebă ea ezitând.

— Da, am gâfâit de parcă mi-ar fi lipsit oxigenul. Chiar şi ideea că ar putea pleca din nou mă distrugea. Am nevoie de tine, i-am dezvăluit, luându-i în stăpânire gura şi găsind acel confort în corpul ei moale şi cald în contact cu al meu.

— Vreau să fac dragoste cu tine, am spus, dându-i jos hainele.

Felicity s-a uitat la mine uimită. Da, spusesem să facem dragoste, nu sex. Asta voiam de la ea pentru că era singurul lucru care mă putea salva de acea gaură neagră care mă înghiţea.

M-am dezbrăcat în grabă şi, fără să aştept, am pus-o să se întindă pe pat, unde i-am scos lenjeria.

— Ryo, aşteaptă..., a încercat ea să mă încetinească, însă mă simţeam de parcă eram posedat. Să fiu în ea era noul meu drog.

Am sărutat-o până a rămas fără suflare.

Voiam să o simt cum cedează sub corpul meu.

Am sărutat-o şi i-am lins gâtul, oprindu-mă la un loc la baza gâtului ei care ştiam că o excita foarte tare.

Apoi am coborât şi am pus stăpânire pe sfârcurile ei întărite de dorinţă.

I-am tachinat şi i-am chinuit până când am făcut-o să geamă.

Apoi i-am lins buricul şi, în cele din urmă, m-am strecurat în intimitatea ei.

A fost suficient să-mi pun limba pe clitorisul ei pentru a o face să tremure.

Nu voiam să îşi dea drumul pentru că mă excita să fiu astfel în ea în acel moment şi să-i simt contracţiile care îmi strângeau penisul.

Am dus-o la limită penetrând-o cu limba, apoi mi-am pus un prezervativ, pentru că şi eu eram aproape de orgasm, şi am pătruns-o cu forţă.

Am intrat şi ieşit de mai multe ori, trupul ei zvârcolindu-se sub al meu din cauza plăcerii continue pe care i-o ofeream.

Apoi m-am lăsat pe ea.

Am sărutat-o îndelung, în timp ce mâna mea începuse să-i tachineze sfârcul.

— Ryo, oh, Doamne…, gemu Felicity, înconjurându-şi picioarele în jurul şoldurilor mele în timp ce mă împingeam cu putere în ea.

Cu fiecare împingere simţeam că întunericul din mine dispare şi lasă loc doar plăcerii.

Mi-am întins mâna spre intimitatea ei şi i-am stimulat clitorisul, ciupind-o uşor, până când am auzit-o ţipând de plăcere.

Am urmat-o şi eu imediat, înăbuşindu-i gemetele.

A fost un orgasm foarte lung şi intens.

Felicity mă îmbrăţişă şi îmi mângâie părul.

— A fost… Uau…, îmi zise ea, sărutându-mă pe faţă.

— Da, am răspuns, simţindu-mă în sfârşit calm. Era ca şi cum acel orgasm ar fi aruncat toată negativitatea pe

care o purtam de ani de zile. Mă simţeam curat, senin şi în pace cu toată lumea.

Eram doar plin de… dragoste.

Da, simţeam dragoste. Acel sentiment care te făcea să te simţi acasă în braţele persoanei dragi. Acel sentiment de a putea face faţă oricărui obstacol pentru că nu mai eram singur.

Da, nu mă mai simţeam singur.

Acum o aveam pe ea, o fată minunată care mă iubea şi nu evitase să fie cu mine.

A fost lângă mine când am fost bolnav, iar acum mă ţinea aproape, de parcă aş fi fost cel mai preţios lucru din lume.

— Te iubesc, Felicity, am şoptit eu entuziasmat.

Ochii căprui ai lui Felicity scânteiară de încântare şi surpriză, înainte de a deveni strălucitori de emoţie.

— Şi eu te iubesc, răspunse ea cu o voce răguşită, strângându-mă şi mai tare.

Şi, iată-mă din nou, simţindu-mă în paradis.

27

RYO

În acea dimineaţă m-am trezit ştiind că ceea ce se întâmplase în acea noapte nu fusese doar un vis.

Încă simţeam asupra mea acel efect de „paradis” pe care îl simţisem toată noaptea după ce făcusem dragoste cu Felicity şi îi spusesem că o iubesc.

La naiba, chiar o făcusem! Îi spusesem că o iubesc!

Nu făcusem asta niciodată în viaţa mea şi nu îmi imaginasem că în acele două cuvinte era atât de multă emoţie încât îmi făcea inima să bată nebuneşte.

Mă simţeam viu şi fericit. Două lucruri pe care nu le simţisem de mult.

Am întins mâna spre acel corp cald şi moale de care eram acum dependent, însă am simţit patul gol.

Dintr-o dată am deschis ochii şi când mi-am dat seama că sunt singur, am simţit că efectul de „infern” mă copleşeşte brusc.

M-am uitat în jur şi am găsit un bilet pe noptieră .

” Scuze că am plecat fără să te trezesc, dar dormeai adânc. Din păcate, curcanul tatălui tău nu se găteşte singur, aşa că sunt la tine acasă să pregătesc cina de Ziua Recunoştinţei. De îndată ce te trezeşti, te aştept. Îmi lipseşti!

Te iubesc, Felicity

PS: Mulţumesc că mi-ai dăruit cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

PPS: Dacă ai chef de vreo plesneală, sună-mă imediat şi voi fi acolo. Nu începe fără mine.

Citirea acelei scrisori a închis acel gol care se formase în pieptul meu.

Felicity încă mă iubea.

Nu o pierdusem.

Am oftat tremurând de acea teamă pe care nu o voi putea şterge niciodată.

Am recitit ultima parte şi am râs. Aparent, Felicity luase în serios cuvântul nostru de siguranţă „Plesneşte-mă”.

M-am ridicat şi m-am îmbrăcat repede.

Easton îmi lăsase cheile de la maşină, aşa că le-am luat şi am condus la casa tatălui meu care, din fericire, era la doar douăzeci de minute de campus.

Am ajuns la casa cu două etaje a tatălui meu.

Trebuie să fi amenajat cineva grădina, pentru că era bine îngrijită.

Nu am avut timp să trec de poartă că l-am văzut pe tatăl meu venind înspre mine.

— Ryo!, exclamă el fericit. Văzându-i faţa zâmbitoare şi plină de riduri îmi creă nişte emoţii amestecate. Avea doar patruzeci şi nouă de ani, dar părea mult mai în vârstă, însă nu îl mai văzusem zâmbind de ani buni.

— Tată!, l-am salutat îmbrăţişându-l.

— Bine că ai ajuns. Adele şi Felicity gătesc ca şi cum am primi un întreg regiment la prânz. Nu le pot opri, râse el amuzat.

Am intrat în casă şi mi-am scos geaca.

Pentru prima dată am simţit mirosul familiei şi al dragostei, combinat între mâncarea care se gătea pe aragaz şi un parfum de cameră cu scorţişoară şi portocală dulce.

— Abia aştept să ţi-l prezint pe Jerry. Azi dimineaţă, când a sosit..., era pe punctul de a-mi spune, însă la un moment dat zâmbetul i-a dispărut şi toată durerea tatălui meu a revenit la suprafaţă.

M-am uitat la el şi am văzut că îşi pusese mâna pe braţul meu bandajat, ascuns sub bluza strâmtă.

— Cine este Jerry?, am încercat eu să continui conversaţia.

— Te-ai rănit din nou?, mă întrebă el îngrijorat.

— Ce?! Nu! În niciun caz!, m-am alarmat eu. Era posibil ca tatăl meu să ştie adevărul?

— Ştiu ce făceai când erai copil cu acele lame de ras. Eu... te-am văzut o dată.

— Nu mi-ai spus niciodată, am şoptit eu inconfortabil şi supărat.

— De ce crezi că te-am încredinţat bunicului tău? Pentru ceea ce făceai. Eu... eram în bucăţi din cauza a ceea ce se întâmpla cu mama ta, iar tu nu vorbeai cu nimeni. Şi când te-am văzut rănindu-te în baie, pe ascuns, mi-am dat seama că nu pot să te ţin în siguranţă şi că suferi prea mult din cauza mea şi a mamei tale. Să te încredinţez lui Bradley a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată, dar a fost singurul lucru care te putea salva. Am fost un tată groaznic..., îmi explică el îndurerat.

— Nu eşti un tată groaznic.

— Ba da, altfel nu ai fi ajuns niciodată în punctul de a-ţi provoca acele răni.

— Nu e vina ta.

— Ba da. Sunt tatăl tău, iar treaba mea este să te protejez, însă am eşuat lamentabil.

— Nu este aşa.

— Ştii că am dreptate. De aceea te-ai îndepărtat de mine şi nu ai venit niciodată să mă vezi. Te înţeleg. Nici măcar eu nu mi-aş dori să-mi revăd tatăl…

— Te înşeli, bine? Trebuie să mă crezi. Te-am evitat în toţi aceşti ani doar pentru că mă simţeam neajutorat. Nu reuşeam să te ajut. Tu te simţeai rău, iar mama continua să te chinuie cu problemele ei…

— Eu sunt cel care trebuie să aibă grijă de tine şi nu invers. Ryo, te iubesc. Eşti cea mai importantă persoană pentru mine şi te iubesc infinit de mult. Vreau doar să te văd fericit. Speram că Felicity a reuşit, dar…, zise el, atingându-mi bandajul.

— Am trecut printr-o perioadă cam dificilă, dar acum s-a terminat.

— Serios?

— Da. Felicity mă ajută foarte mult şi îţi jur că nu se va mai întâmpla.

— Nici incidente cu motocicleta?

— Voi fi atent. Îţi promit, am încercat eu să-l liniştesc.

— Bine, acum hai să intrăm. Bunicul tău tocmai a sosit şi vrea să te vadă.

— El ştie?, l-am întrebat, arătând spre braţul meu.

— Da, i-am spus. De aceea te trimisese la psiholog, însă ştiu că te-ai dus zece şedinţe fără să spui un cuvânt şi, până la urmă, a renunţat şi el.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Îl cunoşti pe bunicul tău. Nu este capabil să-şi exteriorizeze anumite sentimente. Deja i-a fost greu să accepte alegerile fiicei sale.

— Jerry, lasă-mă! Am spus nu! Vocea iritată şi amuzată a lui Felicity îmi ajunse la urechi.

Din nou acel Jerry!

Furios şi gelos, m-am repezit direct în bucătărie unde am găsit-o pe Felicity cu un câine uriaş asemănător unui ciobănesc german care sărea pe ea, încercând să-i lingă mâinile murdare de sos.

— Ţi-l prezint pe Jerry!, zise tatăl meu, chemând câinele. Felicity m-a întrebat dacă pot să-l ţin pentru că era abandonat şi înnebunea în cuşca de la canisă. Nu îţi spun ce surpriză am avut când am văzut-o pe prietena ta venind cu un câine în această dimineaţă, spunându-mi că acesta era cadoul meu de Ziua Recunoştinţei.

— Un câine?, am exclamat eu surprins, observând acea tornadă sărind bucuroasă la toată lumea şi făcându-mi tatăl să râdă.

— Terapie cu animale de companie. Alice mi-a spus că este grozavă pentru a ajuta oamenii care suferă de depresie şi singurătate, mi-a şoptit Felicity la ureche, sărutându-mă pe obraz.

Instinctiv, am prins-o de mijloc şi am tras-o înspre mine.

Mi-am îngropat faţa în gâtul şi părul ei până când parfumul ei m-a învăluit şi a liniştit din nou acei demoni care erau mereu gata să mă distrugă.

— Eşti bine?

Am confirmat din cap.

— Sau trebuie să te plesnesc?

— Cred că aştepţi altceva, am chicotit eu.

— Poţi fi sigur. Am comandat deja o cravaşă online, glumii ea, îmbrăţişându-mă.

— Mi-ai lipsit azi-dimineaţă.

— Şi tu mie, dar tatăl tău avea nevoie de mine.

— Mulţumesc pentru tot ce faci.

— O fac cu plăcere. De asemenea, pregătesc porţii individuale de mâncare pentru congelator, astfel încât tatăl tău să aibă mâncare pentru întreaga săptămână. Va trebui doar să pună tăvile în cuptorul cu microunde. Tatăl tău este foarte drăguţ şi bunica mea este deja foarte îndrăgostită de el. Mi-a promis că îl va vizita trei zile pe săptămână, în timp ce eu pot veni să gătesc pentru el în weekend. Nu vrem ca el să stea singur prea mult timp, iar cu Jerry ar trebui să-l putem ajuta să mai iasă puţin, îmi explică fericită Felicity.

— Nu e nevoie să faci toate astea pentru tatăl meu.

— O fac şi pentru tine. Ţi-am spus: vreau să te ajut să-ţi readuci viaţa pe drumul cel bun.

— Mulţumesc, am oftat eu recunoscător însă, când am încercat să o sărut, bunicul şi-a făcut apariţia, întrerupându-ne.

— Ziua Recunoştinţei fericită, zise el, privindu-mă de sus în jos şi zăbovind peste umflătura bandajului meu. La naiba, ar fi trebuit să port o bluză mai puţin strâmtă!

Am înghiţit în sec sub privirea lui cercetătoare.

— Credeam că Felicity ţi-ar face bine, se limită el să spună.

— Nu este vina ei şi i-am promis că nu se va mai întâmpla, mă forţai eu să răspund.

— Deci, ea ştie?

Am dat din cap ruşinat.

— La masă!, strigă veselă Adele, bunica lui Felicity, intrând în bucătărie. Bine ai venit, Ryo!

În cele din urmă ne aşezarăm pentru prânz , iar tensiunea de mai devreme se mai potoli.

Când Felicity venii la masă cu toate felurile de mâncare pe care le gătise cu bunica ei, mi-am dat seama de ce fusese atât de ocupată.

— Totul este delicios, a exclamat bucuros bunicul meu, mâncând pâine cu salată de fasole verde, în timp ce eu mă aruncam asupra beţişoarelor de dovleac prăjite, după ce devorasem supa cremă de dovleac.

— Confirm. Nu am mâncat niciodată atât de bine, răspunse şi tatăl meu, muşcând dintr-un ştiulete de porumb prăjit stropit cu unt topit.

— Sper ca acest curcan să fie pe placul vostru, pentru că mi-a luat peste trei ore să-l gătesc. L-am umplut cu orez şi legume, spuse Felicity, aducând la masă un curcan de cel puţin trei kilograme pe o farfurie uriaşă de servit, însoţit de sos de merişoare.

Aplaudarăm cu toţii, iar Felicity devenii roşie de emoţie.

Ştiam că este în al şaptelea cer, pentru că toţi cei prezenţi mâncau cu poftă şi nu încetau să o laude.

— Iubita ta este o bucătăreasă fantastică, îmi spuse fericit tatăl meu, luând o porţie generoasă de curcan.

— Nu sunt iubita lui, îl corectă Felicity şi mai roşie la faţă.

— De ce nu?, întrebă tatăl meu îngrijorat.

— Nu mi-a cerut-o niciodată, i-am răspuns eu, dând vina pe ea, însă drept răspuns am primit o lovitură pe sub masă de la bunicul meu.

— Bine, bine! Felicity, întreabă-mă dacă poţi fi iubita mea.

Într-o clipă am primit încă o lovitură pe sub masă, dar de data aceasta de la tatăl meu.

— Copiii de azi nu mai sunt capabili să-şi declare sentimentele, se răsti bunica lui Felicity, stârnind o adevărată bătălie.

Eu şi Felicity am scăpat de acel discurs incomod ascunzându-ne în bucătărie.

— Nu suntem obligaţi să fim împreună, mormăi stingherită Felicity, aşezând plăcinta cu dovleac şi brioşele cu scorţişoară pe o farfurie colorată.

— Nu am avut niciodată o iubită şi nu am spus nimănui că o iubesc. Tu eşti prima. Nu ştiu cum să gestionez aceste lucruri, dar ne iubim şi acum ne aparţinem unul altuia.

— Deci, suntem un cuplu?

— Da, dacă vrei.

— Da, vreau, răspunse ea bucuroasă, prinzându-mă cu braţele de după gât şi sărutându-mă cu dragoste.

I-am întors sărutul şi efectul de „paradis” a revenit să vibreze în fiecare celulă a corpului meu.

Am rămas mult în bucătărie, sărutându-ne şi îmbrăţişându-ne, până când cineva a revendicat desertul.

Eu personal am adus tortul la masă.

— Bunico!, o certă Felicity, observând că şi-a scos cărţile pe care le folosea pentru a prezice viitorul.

— Bunica ta îmi spunea că*JacksonCompany* va deveni şi mai faimoasă, exclamă mândru bunicul meu.

— Iar mie mi-a spus că voi pleca într-o călătorie, continuă tatăl meu.

— Vreţi să trageţi şi voi câte o carte?, ne întrebă Adele.

— Nu, m-ai înnebunit deja data trecută, se agită Felicity.

— Dar tu, Ryo?

Am luat o carte din teanc.

— O mutare, citii Adele privind desenul absurd de pe carte.

— Nu voi mai rămâne în campus?, am întrebat curios şi speriat. Nu voiam să fiu departe de Felicity.

— Nu ştiu. Cartea spune doar că îţi vei schimba casa mai devreme sau mai târziu.

— Ei, bine! Nu voi sta în campus pentru totdeauna. După ce voi absolvi, o să îmi caut o casă.

— Deci, te vei muta! Cărţile mele au văzut bine.

— Este evident. Mă aşteptam la ceva ce nu ştiam.

— O să iau eu ultima carte. Fiind la mijloc între voi, cartea pe care o voi extrage poate fi despre unul dintre noi sau despre cineva legat de familia noastră, ne avertiză ea.

Trase o carte şi rămaserăm toţi în suspans.

— O nuntă, şopti ea cu o voce profetică.

— A cui?, întrebarăm toţi în cor.

— Nu ştiu. Nu este scris numele aici.

— Cu siguranţă nu a mea, zise bunicul, întinzându-şi mâinile.

— Serios? Păcat. Şi eu care voiam să te invit la cină, răspunse Adele, făcându-l să roşească şi să înţeleagă că îşi dorea o relaţie sentimentală. Mai bine un cuplu de văduvi decât doi văduvi singuri.

— Eu… îhh… O cină nu se refuză niciodată, dar nu garantez nimic mai mult, bolborosi ruşinat bunicul meu.

— Atunci, poate că e Russ.

— Nu ştiu cum vor merge lucrurile între mine şi Jerry. Tocmai ne-am mutat împreună, glumii tatăl meu, însă eu m-am speriat. Nu mă simţeam pregătită să-l văd pe tatăl meu cu o altă femeie care l-ar fi putut face să sufere.

— Atunci, Felicity şi Ryo…

— Sunt cu Ryo de zece minute şi treizeci şi şase de secunde. Pare prematur să vorbim despre căsătorie, nu crezi?, răspunse Felicity, simţindu-se incomod.

— Ai dreptate. În plus, verişoara ta, Prue, nu te-ar ierta niciodată dacă te-ai căsători vara asta.

— De ce?

— Electra m-a sunat şi mi-a spus că fiica ei se căsătoreşte… din nou. Are doar douăzeci şi nouă de ani, dar este deja la a doua căsătorie. Sper ca aceasta să dureze mai mult de zece luni, spre deosebire de cealaltă.

— Nu ştiam. Mama nu mi-a spus nimic.

— Edith m-a sunat azi dimineaţă de Ziua Recunoştinţei şi mi-a spus că Prue se va căsători în august, în Florida. Organizează o ceremonie pe plajă la Key Biscayne.

— Am fost acolo. Este un loc frumos, comentă bunicul meu.

— Acum am aflat cine se va căsători, exclamă tatăl meu.

— Exact! Şi voi evita să petrec ore întregi cu ochii în horoscoape pentru a-mi cunoaşte destinul, oftă uşurată Felicity. Doar eu am auzit-o, însă, când am întrebat-o despre detalii, s-a făcut că nici nu mă aude.

La sfârşit ne-am aşezat să mâncăm desertul şi fericirea a umplut masa.

Nu mă mai simţisem niciodată atât de bine cu familia mea ca în momentul acesta. Şi totul era meritul lui Felicity.

***

FELICITY

Acea dimineaţă fusese incredibilă.

Eram epuizată după orele petrecute în bucătărie, temându-mă că totul nu va fi perfect, însă fusese bine.

Oaspeţii mâncaseră şi băuseră după bunul plac, dar mai ales se distraseră, râseseră şi glumiseră între ei.

Să-i văd pe Ryo şi pe tatăl său râzând împreună fusese minunat.

Chiar şi Jerry îi ajutase să se reconecteze, cu caracterul lui vesel şi copilăresc, tipic unui câine de zece luni. La fel ca mine, şi el se îndrăgostise imediat de Russ. Era imposibil să nu simţi tandreţe şi afecţiune pentru acel om care suferise atât de mult în viaţă şi care rămăsese

singur. Tocmai din acest motiv, eu şi bunica ne-am luat deja angajamentul de a-l vizita măcar o dată pe săptămână şi de a ne asigura că este bine.

Nu aş putea uita niciodată îmbrăţişarea pe care mi-a dat-o când am plecat cu Ryo.

— Eşti un înger. Mi-ai făcut viaţa mai bună, îmi spusese el mişcat.

— Viaţa *noastră* , îl corectă Ryo care era lângă noi şi auzise totul.

Când ne-am întors în campus mă simţeam fericită şi împlinită, de parcă aş fi dat sens vieţii mele în acea zi.

— Unde mergi?, îl întrebai brusc pe Ryo, observând că a luat-o în direcţia opusă universităţii.

— Vreau să te duc undeva, răspunse el gânditor.

Călătoria a durat aproape o jumătate de oră înainte să ajungem într-un cartier la periferie, cu case mici, dar bine întreţinute.

Am ajuns la o intersecţie, iar Ryo a parcat maşina în faţa unei clădiri de culoarea piersicii.

— Unde suntem?

— În faţa casei mamei mele.

— Mama ta?! Trăieşte?, am întrebat eu surprinsă. Eram convins că e moartă, din felul în care toată lumea vorbea despre asta.

Ryo nu îmi răspunse şi începu să-mi spună povestea lui. Mama nu a fost niciodată o sfântă şi a făcut mereu multe prostii, dar apoi l-a întâlnit pe tatăl meu şi s-a liniştit. Sau, cel puţin, aşa părea. După câţiva ani m-am născut eu, iar ea a suferit de depresie post-partum. Tatăl

meu i-a fost alături, însă ea a început să-l înşele şi apoi să se drogheze. Spunea că a greşit, că nu fusese făcută pentru viaţa de familie şi că nu simţea că este mamă. Aveam doi ani când mama a început să intre şi să iasă din centrele de recuperare şi dezintoxicare. De fiecare dată venea la mine şi îmi spunea că se va întoarce curând, dar apoi dispărea zile, săptămâni sau chiar luni. Când se întorcea era mereu fericită, însă era nevoie de foarte puţin ca să revină la vechile obiceiuri şi să se certe cu tatăl meu pe care-l acuza pentru viaţa pe care ea o trăia. L-a făcut să se simtă vinovat mulţi ani şi de aceea el a iertat-o mereu. Apoi, când am împlinit doisprezece ani, tatăl şi bunicul meu au venit la mine şi mi-au spus că mama s-a vindecat definitiv. Fusese plecată aproape doi ani şi abia aşteptam să o revăd, însă când am ajuns la clinică, ni s-a spus că a plecat deja. Lăsase doar o scrisoare în care spunea că este bine, dar că voia să o încheie cu noi şi să-şi refacă viaţa. Ne-a rugat să nu o mai căutăm şi să o lăsăm în pace. Bunicul meu a înnebunit şi a ameninţat că îi va lua banii şi tot confortul, însă ea a fost de neclintit şi nu s-a întors niciodată să ceară bani când s-a trezit cu cardurile de credit anulate. Tatăl meu a implorat-o de mai multe ori să vină acasă să mă vadă, dar ea a refuzat mereu.

— Îmi pare atât de rău, am şoptit eu cu inima frântă.

— Ani de zile mama mi-a spus că mă iubeşte, să o aştept şi, în schimb… când în sfârşit s-a vindecat, a preferat să aibă o nouă viaţă departe de mine. Nu a vrut să mă mai vadă, iar tatăl meu nu a mai putut face faţă situaţiei şi s-a prăbuşit. Bunicul meu, acum văduv, era şi el

distrus, însă furia pe care o simţea şi munca lui l-au ţinut pe picioare şi i-au dat puterea să preia frâiele vieţii mele şi să-mi ajute tatăl. Cred că în adâncul sufletului s-a simţit întotdeauna vinovat pentru ceea ce ne-a făcut. Ea era fiica lui şi el fusese întotdeauna cel mai optimist dintre toţi cu privire la recuperarea ei.

— Aveai doisprezece ani când ai început să te răneşti?

— Da. M-am simţit singur, trădat şi respins de cea pe care o aşteptasem şi pe care o iubisem toată copilăria. În plus, tatăl meu a ajuns la spital cu o criză de nervi şi mă simţeam neputincios şi vinovat. Dacă n-ar fi fost naşterea mea, mama nu s-ar fi drogat niciodată şi nu ar fi distrus viaţa tatălui meu.

— Nu spune prostii! Tu nu ai nicio vină!

— Nu ştiu, dar e greu să trăieşti ştiind că nici cei care te-au adus pe lume nu te vor şi nu te iubesc. Mi-ai spus demult că te simţi exclusă de familia ta. Şi eu am fost exclus de mama, mai ales că am descoperit că acum are doi copii. Am aflat căutând-o pe Facebook. Nu le ştiu numele, dar unul tocmai s-a născut, iar celălalt are vreo şase ani. Odată i-am văzut împreună în parcul din apropiere. Era şi noul soţ al mamei mele. Erau la un picnic şi păreau fericiţi. Mama mea este fericită fără mine, înţelegi?

— O, Ryo!, am şoptit eu cu inima frântă. Nu ştiam ce să-i spun ca să se simtă bine şi să-l fac să înţeleagă că îl iubesc. Nimeni nu poate înlocui afecţiunea care ţi-a fost luată, dar viaţa ta este plină de iubire. Tatăl tău te iubeşte şi este îngrijorat pentru tine. El vrea să fii fericit. De

asemenea, bunicul tău te iubeşte, chiar dacă este mai puţin emotiv şi deschis decât tatăl tău. Până şi bunica mea are o slăbiciune pentru tine. Astăzi mi-a spus că te place şi că se bucură pentru noi doi, ştii? Iar apoi, sunt eu. Te iubesc, Ryo! Nu ştiu care va fi viitorul nostru, dar îţi pot promite că nu te voi abandona niciodată şi că, indiferent dacă într-o zi nu vom mai fi împreună, poţi conta mereu pe mine.

— Acum ştiu, îmi zise el cu un zâmbet timid pe buze.

— Iar dacă ne implicăm, lucrurile se vor îmbunătăţi din ce în ce mai mult, îi amintii eu, sperând că uniunea noastră va aduce mai multă stare de bine pentru Russ şi îl va împiedica pe Ryo să se rănească.

— Îţi promit că aşa voi face. Nu-mi pot schimba trecutul, dar pot decide în ce direcţie se va îndrepta viitorul meu. Atât timp cât rămâi lângă mine, simt că pot să o fac.

— Noi doi împreună. Pentru totdeauna, i-am promis eu, pecetluind acea promisiune cu un sărut.

28

FELICITY

Opt luni mai târziu

— Nu am cuvinte!, am izbucnit eu furioasă, scoţându-mi sandalele pentru a alerga pe plaja cu nisip alb.

— Ei, hai, Felicity, se poate întâmpla!, încercă bunica să mă calmeze.

— Să pierzi avionul ţi se poate întâmpla o dată, dar nu de două ori, am răspuns eu, ofensată.

— Ca să nu mai vorbim de pana de la maşină, continuă şi Ryo, făcându-şi tatăl să râdă.

— Trebuie să spun că este imposibil să te plictiseşti cu voi. Am dreptate, Jerry?, exclamă Russ, aruncând o bucată de lemn către câinele care alerga fericit pe nisip.

— Sunt mortificat, încercă să se justifice Bradley care, din cauza unei probleme la serviciu, ne întârziase pe mine şi pe Ryo şi ne făcuse să pierdem primul avion. Pentru a fi iertat, se oferise să îl ia în călătorie şi pe Russ şi, până la urmă, am plecat toţi cinci plus câinele.

Însă, ajunşi la aeroport, bunica mea şi-a pierdut geanta şi, astfel, am ratat şi al doilea zbor.

După o zi de întârziere, am avut o altă întârziere când o anvelopă de la maşina închiriată s-a spart.

Iar acum alergam cu toţii să ajungem la nunta verişoarei mele, Prue, care se ţinea pe acea frumoasă plajă albă cu apă cristalină.

Am pufnit de frustrare că nu apucasem să mă bucur de priveliştea aceea cu părinţii şi surorile mele, care veniseră cu o zi înainte.

Îmi cumpărasem un costum de baie nou pe care abia aşteptam să-l folosesc şi să mă bucur de privirea mereu stânjenită pe care o aveau ai mei când se întâlneau cu Ryo, în special Ava, care aştepta momentul în care să-i spun că Ryo m-a părăsit pentru alta.

M-am întors şi i-am văzut pe Bradley şi pe bunica mea râzând de ceva, în timp ce Russ se juca cu Jerry.

Era atât de bine să-i văd pe toţi fericiţi. În special pe Russ care se schimbase dramatic de la Ziua Recunoştinţei. Părea că de atunci a trecut o veşnicie. Însă trecuseră doar câteva luni de când Ryo şi cu mine ne petrecusem weekendul cu el şi, din moment ce afecţiunea mea crescuse pentru acest bărbat, ne gândeam să rămânem cu el pe durata noului an universitar. În plus, începuse să frecventeze un anumit curs şi să cunoască femei, iar Ryo devenise foarte protector. Îi era teamă că îl vor face să sufere, în timp ce eu devenisem fiica pe care şi-o dorise mereu şi în care se încredea în toate.

Era fericit! Iar eu mă simţeam iubită şi începusem să simt acea senzaţie de apartenenţă la familia lui Ryo, acel sentiment de siguranţă şi afecţiune pe care nu îl simţisem niciodată cu familia mea.

— Încetează să mai fugi!, zise Ryo în spatele meu, apucându-mă de talie şi trăgându-mă de el.

— Încerc doar să ajung la ceremonie înainte să se termine, am răspuns eu, înainte de a mă pierde într-unul dintre săruturile lui uluitoare.

— Această căsătorie este atât de importantă pentru tine?

— Nu, am recunoscut sincer. Era mai mult o datorie decât o plăcere. Nu îmi plăcuse Prue niciodată.

— Atunci, să ne bucurăm de acest loc minunat! Să fiu cu tine este atât de bine.

— Ţi-am spus vreodată că te iubesc?

— Poate o dată sau de două ori, glumii el, strângându-mă într-o îmbrăţişare plină de iubire. L-am mângâiat apoi pe braţ, fericită că în opt luni nu îşi mai provocase nicio rană. Speram că, cu timpul, voi putea depăşi şi eu anxietatea care îmi strângea stomacul de fiecare dată când se urca pe motocicletă. Mai trebuia să lucrez la asta.

Când ne-am despărţit din îmbrăţişare, bunicii noştri ne ajunseseră din urmă, iar Bradley era la telefon cu alte afaceri. Am auzit doar mici frânturi din conversaţie, însă era clar că noua campanie publicitară avusese succes.

Ryo şi cu mine lucram la *Jackson Company* de mai puţin de un an, dar după ce Ryo şi-a acuzat bunicul că promovează sexismul şi conceptele care legau frumuseţea de kilogramele unei femei prin reclamele create de el, Bradley ne-a propus să realizăm o campanie publicitară pro bono în care să demonstrăm că *Jackson Company* era de partea femeilor şi lupta activ împotriva *body shaming* . În trei luni am creat campania publicitară „I Love My Curvy Beauty”, care a devenit virală în mai puţin de o lună. După acel succes, ni s-a cerut să ne ocupăm de lansarea unui nou ruj renumit pentru folosirea de modele frumoase şi slabe. Să luăm femei mai plinuţe, de orice etnie şi vârstă, şi să le dăm în direct cu acel ruj a fost o lovitură de geniu. Iar acum aveam un nou proiect în curs care mă încânta. Chiar şi Ryo era entuziasmat de munca desfăşurată şi de rezultatele obţinute, atât de mult încât Bradley anunţase public că şi-a găsit în moştenitorul său propria genialitate.

Pentru prima dată, Ryo se arătase mândru de acea moştenire şi îi promisese bunicului său că nu îl va dezamăgi.

— Dar unde sunt toţi?, izbucni brusc bunica mea, arătând spre un punct nu departe de noi.

Eram atât de pierdută în amintiri încât am uitat unde suntem.

Mi-am întors privirea şi am văzut în sfârşit foişorul uriaş plin de flori care fusese aşezat în mijlocul plajei pustii. În faţa altarului erau numeroase scaune, dar toate erau goale.

— O, vă rog, nu-mi spuneţi că am greşit ziua, chicoti Russ.

— Nu, sunt sigur că este astăzi, am răspuns eu.

— Poate am ajuns mai devreme.

M-am uitat la ceas. Ceremonia trebuia să fi început deja de o jumătate de oră.

— Sau am ajuns prea târziu şi ceremonia s-a încheiat.

Bunica mea hotărî că era potrivit să înlăture toate îndoielile, aşa că se apropie de pastorul care îşi aranja lucrurile să plece.

— Scuzaţi-ne, suntem rudele miresei. Nu-mi spuneţi că ceremonia s-a terminat deja.

— Nici măcar nu a început. Se pare că mirele a descoperit că viitoarea sa soţie avea o aventură cu cavalerul de onoare, aşa că s-a anulat totul. Am fost informat cu puţin timp în urmă. Sincer, mă aşteptam la un pic mai mult respect din partea familiilor voastre. Nu e frumos să stai aici o jumătate de oră să te coci în soare.

— Aveţi dreptate şi îmi cer scuze în numele tuturor, dar, din moment ce sunteţi aici, poate aţi putea celebra o altă nuntă în schimb? Ar fi păcat să irosim această zi minunată şi acest foişor spectaculos.

— Şi pe cine ar trebui să căsătoresc?, oftă el iritat la ceea ce părea a fi o altă glumă a zilei.

— Nu ştiu, spuse femeia, întorcându-se spre noi. Vrea cineva să se căsătorească?

— Dacă este o cerere în căsătorie, ţi-am spus deja de o mie de ori că suntem doar prieteni, se agită Bradley, luând distanţă.

— Ne vom căsători când te vei retrage la pensie, ţi-am spus deja.

— Uită de asta, bătrână nebună!

Am izbucnit cu toţii în râs pentru că acum era clar pentru toată lumea că Adele îl curtase foarte strâns pe Bradley de luni de zile, dar fără succes, deşi bunica îmi mărturisise că deja ratasem un sărut.

— Russ este singur, iar Jerry şi-a lăsat iubita în Oregon, aşa că aţi rămas doar voi doi, Felicity şi Ryo, încercă din nou bunica mea care nu renunţase niciodată.

Eram pe punctul de a-i spune să înceteze cu ideea aceea absurdă cu căsătoria când Ryo făcu un pas în faţă.

— Bine, în regulă, se limită el să spună, luându-mă de mână şi conducându-mă în faţa pastorului.

— Eşti sigur?, am şoptit eu şocată de acea decizie.

— Da, răspunse el cu o voce ciudat de calmă şi senină, de parcă ar fi fost pe cale să facă ceva firesc şi pe care şi-l imaginase deja în mintea lui de atâtea ori încât era sigur.

— Eu pot să vă căsătoresc, dar până când nu veţi aduce documentele de la primărie, această căsătorie nu va fi valabilă din punct de vedere legal, ne avertiză pastorul.

M-am privit. Aveam o frumoasă rochie roz, însă nu era o rochie de mireasă.

Nu aveam nici măcar inelele, dar, de parcă bunica mea şi Russ ne-ar fi citit gândurile, ne-au dat verighetele lor. Cea a lui Russ aparţinuse tatălui său care murise în urmă cu câţiva ani. Era o bijuterie de familie transmisă din generaţii.

M-am uitat la toţi cei prezenţi.

Se aşezaseră deja cu toţii pe scaune şi aveau o expresie fericită.

Mi-am întors privirea spre Ryo.

Îmbrăcămintea sa elegantă îl făcea să arate perfect, iar ochii lui negri erau vii şi plini de lumină.

— Te iubesc, Felicity. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da, am răspuns eu gâtuit din cauza emoţiei.

— Perfect! Atunci să începem!, se înveseli pastorul.

— Nu, aşteptaţi!, strigă cineva din depărtare.

Ne-am întors cu toţii şi am ţipat de bucurie când i-am recunoscut pe Kira, Alice, Lucas, Easton, Ant şi Logan.

— Ce faceţi voi aici?, am întrebat şocată şi fericită, alergând să-i îmbrăţişez pe toţi, urmată apoi de Ryo.

— Bunica ta m-a sunat şi mi-a spus să iau primul zbor spre Florida pentru că te căsătoreşti, a spus Alice.

— Ce?!, am izbucnit eu şocată, întorcându-mă spre ea.

— Cărţile nu mint niciodată, zise ea cu o voce criptică.

— Tu ştiai!

— Desigur, dragă. Crezi că aş fi mutat mări şi munţi dacă nu ar fi fost pentru nunta ta? Sunt bătrână, dar nu şi ramolită, răspunse ea, făcându-mi cu ochiul.

— Acum sunteţi toţi?, ne întrerupse pastorul, epuizat de acea zi absurdă. Putem începe?

— Cu siguranţă, da, am exclamat eu în al şaptelea cer, strângând mâna lui Ryo în timp ce prietenii noştri îşi luau locul ca martori la nuntă.

În timp ce pastorul oficia ceremonia printr-o predică, m-am gândit la viaţa mea de până acum un an.

A trebuit să mă abţin să râd pentru că, dacă pe vremea aceea mi-ar fi spus cineva că mă voi îndrăgosti de unul dintre cei mai frumoşi şi mai doriţi băieţi din şcoală, că el m-ar fi cerut în căsătorie după nici măcar un an, nu l-aş fi crezut şi i-aş fi făcut internarea în secţia de psihiatrie a spitalului.

Şi, totuşi, iată-mă în faţa acelui altar, îmbrăcată într-o rochie frumoasă care îmi ajungea deasupra genunchilor şi îmi lăsa spatele descoperit, dar care, mai presus de toate, nu mă mai făcea să mă simt inconfortabil. Desigur, tot nu puteam spune că am ajuns să-mi iubesc corpul aşa cum îmi doream, dar între timp începusem să mă accept pentru ceea ce eram şi nu mă mai retrăgeam atunci când cineva mă atingea.

Pentru mine fusese un pas uriaş, chiar dacă mai era mult de lucru în acest sens.

— Pot să-ţi repet de câte ori vrei că eşti frumoasă, dar până când nu o vei spune şi tu şi nu o vei crede cu adevărat, va fi inutil, îmi spusese Ryo odată frustrat, când

îi mărturisisem că mi-era teamă că mă va înşela mai devreme sau mai târziu cu una dintre colegele fermecătoare din echipa noastră de la *Jackson Company* sau cu vreun model.

Tocmai acea frază a stârnit o ceartă între noi şi a atras curiozitatea lui Bradley. Nu mă aşteptasem niciodată ca Ryo să-l atace spunându-i că vina problemelor mele îi aparţine lui, din cauza mesajelor negative şi dăunătoare pe care le-a transmis cu reclamele pe care le-a creat pentru a sponsoriza produse destinate unui public feminin.

Tocmai acea izbucnire îl determinase pe Bradley să-şi provoace nepotul, spunându-i să creeze o reclamă pentru a ajuta femeile să se simtă mereu frumoase şi iubite, chiar dacă nu respectau standardele de frumuseţe cerute de creatorii de modă.

Mă speriase greutatea acelei solicitări însă, împreună cu Ryo, reuşisem, iar acum împingeam tot mai mulţi oameni să-şi arate propria frumuseţe, evidenţiindu-şi particularităţile şi diversitatea.

Jackson Company fusese deja nominalizată pentru următorul an la un premiu de angajament social din partea unei asociaţii importante care lupta împotriva*body shaming* şi a violenţei împotriva femeilor pe internet.

Acel premiu ar fi adus şi mai mult succes şi faimă agenţiei lui Bradley, care îi acordase toate meritele nepotului său pentru idee.

Odată, Kira mi-a spus că aş putea ajuta oameni ca mine.

Pe vremea aceea părea un lucru imposibil, dar acum chiar credeam asta.

— Nimic nu este imposibil, mi-am repetat eu, strângând mâna lui Ryo, în timp ce pastorul ne întreba dacă vrem să ne unim în legătura sacră a căsătoriei.

Niciunul dintre noi nu a trebuit să se gândească la asta şi, de îndată ce am făcut schimb de inele, am simţit că am mai făcut un pas spre fericire împreună cu bărbatul pe care îl iubeam.

Drumul era încă lung, dar ceea ce construiam era solid şi bazat pe dragoste şi respect. Nu avea să zboare la prima furtună, ci avea să îndure toate greutăţile vieţii, pentru că împreună eram invincibili.

SFÂRŞIT